

ȘI S-A LUMINAT DE ZIUĂ
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

New York-ul se îneca într-un val de căldură. Cerul arzător galben-portocaliu apăsa deasupra oraşului şi vuietul traficului aglomerat, zgomotos era atenuat de către sute de tevi de la instalaţiile de aer condiţionat care „împrăştiau” aerul” folosit” în gurile de pavaj. Evitând o astfel de deschizătură în timp ce trecea printr-o piaţă plină de coşuri cu alimente legume, Saas aproape că se izbi de un bărbat care mergea în sens opus şi nu lipsi mult să fie împinsă de pe bordură într-unul din miile de taxiuri galbene ale oraşului. ABărbatul o prinse imediat de braţ, sprijinind-o.

— Mulţumesc, spuse ea. Pardon.

— Aveţi grijă, acum, o admonestă el blând, aruncându-i o privire oarecum critică, în treacăt, mai ales tocurilor înalte ale pantofilor crem eleganţi, înainte să-şi vadă de drum.

New york-ezii, se gândi ea cum erau ei. Ocupaţi, adeseori grăbiţi, încrezători în sine, ceea ce alţi oameni numeau obrăznicie şi totuşi îşi

găseau timp să-și exprime îngrijorarea pentru un străin. Pierduse numărătoarea oamenilor bine-intentionati care, băgând de seamă accentul ei australian - deși unii îl bănuiseră englez - îi spusese să aibă grijă de ea, de bagajele ei, de geantă. Dar aceasta nu era prima ei vizită și, ca și cu alte ocazii, nu avusese experiența unor situații neplăcute.

Într-un fel, îi plăcea aerul aglomerat al orașului și chiar căldura nu era intolerabilă. Acasă, vara, temperatura urca foarte tare și te trezeai deodată cu canicula. Cu toate acestea, simți o ușurare plăcută intrând în atmosfera răcoritoare de la Sky Gate Art Gallery. Ușa de la intrare era modestă, aproape ascunsă, dar interiorul, holul avea marmură pe jos și uși larg deschise spre galeria principală.

Câteva lăzi erau lăsate pe podea cu niște saci deasupra lor și alte rămășițe de la despachetat fuseseră uitate alături. Un bărbat, pe o scară pliantă, tocmai aranja o pictură mare, neînramată, chiar pe peretele de vizavi de ușă. Era îmbrăcat cu

o cămașă albastru deschis, veche și jeanși roși. Avea umerii foarte lați și un păr neîngrijit, negru, care îi venea peste gulerul cămășii. Unul din asistenții lui Colin, probabil.

Când ea păși mai departe, el întoarse capul, cu mâinile încă sprijinind tabloul.

Expoziția nu se deschide înainte de cinci, zise el, privind-o indiferent. Vino în câteva ore înapoi.

— Mă așteaptă Colin, răspunse ea, avansând în camera spațioasă. Pânza era pe jumătate ascunsă de trupul bărbatului, dar putu vedea culorile tipice, vibrante și niște negru și purpuriu. Nu părea să aibă caracteristicile frânturi de ziar care deseori apăreau în lucrările lui Pearson, încât aproape că deveniseră o marcă înregistrată. Mai erau și alte picturi pe pereți cu numerele dedesubt. Chiar și o privire fugară o făcea să dorească să le cerceteze mai de aproape. Erau bune. Dar deja știa că Simon Pearson era bun – câteva din operele lui își găseau izvorul în țara lui natală, Australia, și mai văzuse, articole și reproduceri în revistele de artă pe care le

comanda regulat în America.

Bărbatul ridică un pic colțul tabloului și, fără s-o privească, întreabă:

— E drept? Saas se uită cu ochiul expertului.

— Da.

— Bun. Strânse scara și, cu o mișcare rapidă, sări jos, cu niște teniși prăfuiți care atenuară bufnitura, în timp ce se uita la ea. Era mai înalt decât se așteptase, era un om voinic și își stăpâni instinctul de a se trage înapoi din fața lui. Genunchii lui se mișcară și el își dădu o șuviță de păr la o parte din ochi, îndreptându-și spatele și stând drept în picioare să se uite la ea, cu degetele mari în cureaua de la pantaloni.

Saas simți că se pierde cu firea. Privirile pe care i le arunca erau mai degrabă indiferente decât o inspecție sexualicește vorbind, dar era cam tot același lucru. El avea ochii căprui și cercetă bluza ei crem și jacheta din mătase naturală, fusta, la fel și geanta din piele, ca o mapă, care-i atârna pe umăr. Apoi își mută privirea la picioarele ei zvelte și la glezne, înainte

să-i privească iar chipul și părul arămiu tuns scurt și lins, care îi încadra fața. Avu o bănuială că privirea era una de subapreciere și chiar el clătină oarecum capul, dezaprobat, înainte să spună:

— Te așteaptă Colin?

— Mi-a spus că pot veni oricând după ora trei. După ce își cercetă repede ceasul, care arăta trei și cinci minute fix, adăugă: Eu sunt Saas Welden. Poate îi spui că am venit?

Vocea ei era plăcută, dar fermă. El era un bărbat atrăgător într-un fel „ponosit” și asta presupunea că-i făcuse deja inima să bată mai tare. Evident, el știa. La prima vedere, nu avea cine știe ce în capul acela dintre urechi, în afară de bărbăția bine pusă în valoare.

În timp ce ideea căpăta formă în mintea ei, ceva în privirea bărbatului se schimbă. Ea avu impresia că era o surpriză nu bine-venită, urmată de amuzament.

— Sigur rosti el pe un ton târăgănat. Fără să se miște din locul în care stătea, își întoarse capul într-o parte și strigă: Colin! Te așteaptă o doamnă!

Nu se înșelă absolut deloc că în tonul lui era o anumită accentuare. Îi făcu semn cu capul, ca și cum nu mai avea nevoie de serviciile lui și spuse, pe un ton sec:

— Mulțumesc. Apoi, intenționat, se întoarse cu spatele pe jumătate și așteptă în picioare, până Colin Watkinson apăru într-o ușă abia zărită într-unul din colțurile galeriei și se grăbi să parcurgă distanța care îl despărțea de ea, ca s-o salute. Spre deosebire de asistentul lui, era îmbrăcat într-un costum impecabil, cu cămașă și cravată, de un bun gust desăvârșit în culori ca pruna și nuanțe de gri.

— Saas! îi întinse amândouă mâinile și plecă încet capul lui frumos, dar albit, ca s-o sărute pe obraz. Arăți minunat!

— Nu, n-arată. Saas, ca un reflex, întoarse capul spre bărbatul care stătea în spatele ei, în timp ce Colin îi dădu drumul la mâini.

— Poftim? spuse ea pe un ton înghețat.

— N-ar trebui să porți prostia aceea de culoare.

Ea avusese dreptate în privința privirii dezaprobatore. Ochii aceia căprui fuseseră absolut critici.

— Nu te ajută la nimic, adăugă el, aproape supărat. Tițian ar fi fost înnebunit după părul tău. Veni mai aproape și era așa de înalt și de mare, încât Saas, iarăși, cu o oarecare dificultate, se stăpâni să nu dea un pas înapoi. Cupru vechi, spuse pe un ton blând, cu ochii micșorați, concentrându-se. Genul preamărit și iubit ani și ani de zile până a căpătat căldura acelei culori. Dar de ce l-ai tuns scurt? întrebă el cu o notă de reproș.

— E mai răcoare așa, răspunse ea, ca să se apere, amintindu-și din nou ei însăși că nu era preocuparea lui. Tocmai când voia să i-o spună, fu oprită de râsul lui Colin care critica aspru.

— Simon! protestă el. Nu trebuie să-i vorbești așa lui Saas. Doar v-ați cunoscut - înțeleg că voi doi v-ați cunoscut?

Saas nu era surprinsă cu totul. Avusese un sentiment ca un gol în stomac dinainte ca Colin să

rostească numele, că acest nepoliticos, mare și greoi, nătâng era Simon Pearson, omul care picta cu dăruirea unui înger al întunericului. Trăgându-se înapoi fără să vrea, spuse.

— Nu formal, și întinse mâna, ca să-i fie „prinsă” într-o strângere fermă, dar nu lipsită de gingășie, ținând cont de „dimensiune”. Domnul Pearson nu mi-a spus cine e, adăugă ea spre Colin.

— Numele meu e Simon. Îi dădu drumul la mână și îi aruncă o privire ironică. Vreți să vă spun domnișoara Welden?

— Nu, desigur că nu. Încercă să pară prietenoasă, dar avea o voce rigidă. Ca și trupul ei de altfel, realizează ea, deși făcea un efort conștient să-și relaxeze mușchii rigizi. Colin se trase de-o parte oarecum jenat și Simon se uită la el, cu gura într-o parte.

— Colin se teme că v-am ofensat, spuse el, întorcându-i privirea. O întrebă pe un ton serios: Sunteți ofensată?

— Am avut de-a face cu artiști ani de-a rândul, răspunse Saas.

Se uită chiorâș și îndelung la ea, ochii cufundându-i-se în adâncimile ochilor ei verzi, limpezi.

— Da, spuse el. Dar e adevărat, știi. Nu arăți bine. Ai putea fi spectaculoasă.

Stăpânindu-se eroic să nu riposteze, sugerându-i că și el ar face minuni cu o spumă de ras și niște haine curate, Saas spuse:

— Nu doresc în mod deosebit să fiu spectaculoasă, mulțumesc.

Era gata să înceapă altă conversație cu alte persoane de fată, când Simon întreabă - De ce? Întrebarea o scutură o secundă. Apoi spuse:

— Nu cred că acesta este un subiect pe care să-l abordăm în acest moment. Am venit să-ți văd lucrările. El arăta ca și cum ar fi vrut s-o contrazică, dar Colin îi aruncă o privire care conchidea: „taci” și spuse în grabă:

— Am rugat-o pe Saas să vină mai devreme ca să poată arunca o privire înainte să apară mulțimea. Dar, după cum vezi, Saas, încă mai aranjăm tablourile. Te superi dacă discutăm mai

târziu?

Cu o mână pe brațul ei, o conduse repede spre ușile principale și îi puse un catalog în mână.

— Știu că tu preferi să te uiți pe aici singură. Dacă vrei să ne scuzi, o să atârnăm și ultimele picturi, în timp ce tu faci asta. Lui Simon îi place să le pună singur – sau cel puțin să aibă un mare cuvânt de spus la treaba asta. Spune că la prima lui expoziție, una din lucrări a fost cu spatele...

Colin dispăru și Saas inspecta încet expoziția, încercând să ignore vocile care discutau în șoaptă în spatele ei. De obicei ar fi fost mai ușor, dar era ceva în timbrul vocii lui Simon Pearson care străbătea inconștientul ființei ei, deși cuvintele erau simple...

— Deci, mai sus puțin? Așa? OK, să privim. Mmm. Poate că totuși o punem pe aia acolo... Saas se concentra asupra picturilor din fata ei. La prima vedere, era un tablou plăcut ochiului, un vas cafeniu cu mulți maci, pictați cu trăsături de pensulă sigure, groase. Două dintre flori erau roșii. Din una căzuse o petală care stătea,

deranjând, pe un ziar, ca o pată de sânge – un ziar întreg, împăturit, lipit pe pânză, cu titlul de pe prima pagină arătând că noi bombe uciseseră alți oameni în...

Numele țării era dedesubt, dar Saas nu-și făcu probleme să se aplece și să cerceteze mai cu atenție. Mesajul era evident și universal. Era o lucrare tipică în genul lui Pearson, dar, ca toate lucrările lui, avea ceva unic. Forța lui consta în felul de a folosi obiecte, cliché-uri ale vieții de zi cu zi și ” artă ” și de a le îmbina cu imagini de ură și violență, producând declarații pe care criticii le – interpretau ca pe niște comentarii politice pe tema societății, sau a problemelor umanității, a lumii așa cum o vedea Pearson deși artistul însuși refuza să vorbească despre înțelesul operelor sale.

Un alt tablou era pictat pe un ziar întreg, o serie de trăsături dramatice de pensulă, îmbinate în mod minuțios în culori de roșu și negru, exprimând flori pe etajere lungi, un spectacol al florilor, niște fotografii de la o petrecere de societate și o reclamă pentru o Casă de Modă.

Numai când voi să mergă mai departe, descoperi că dintr-un unghi anume, liniile negre deveneau niște bare și cele roșii o pădure de brațe ridicate în disperare, mai în spate, iar florile și bobocii deveneau dintr-odată degete întinse și pumni strânși. Trebui să se oprească ca să mai privească o dată.

Lucrătorii se pregăteau să plece, strâneau resturile de hârtie de împachetat în lăzi și scara, îi auzi plecând, cum stătea în fața unui tablou mare chiar lângă ușă. Culoarea părea împrăștiată în partea de sus a tabloului – iarăși maci, bănui ea, deși pictura era impresionistă, fără detalii din viața adevărată de pe celălalt perete. Dedesubtul petelor de culoare stacojie, portocaliu și roz, era o dungă verde, câteva tulpini de flori și culorile erau din ce în ce mai întunecate spre capătul de jos al ramei, într-o confuzie de negru, roșu închis, purpuriu și alb murdar. Și aici erau bucățele de ziar, nu tăieturi ci frânturi, rupturi, bucăți din fotografii în culoare sepia, unele pictate pe deasupra, așezate ca și cum căzuseră pe pământ.

Era ca și privești o oferită unui vierme de un câmp presărat cu gunoaie și prostii.

— Stai prea aproape, îi șopti Simon Pearson în ureche, făcând-o aproape să sară în sus. Dă-te înapoi.

Ascultătoare, se trase înapoi pe sală, în timp ce el sări după ea. Când se întoarse, liniile trasate cu pensula din partea de sus a tabloului deveniseră flori de mac bătute de vânt, iar liniile și spiralele constituiau un talmaș-balmeș întunecat, deformat, de schelete pe jumătate arse, arme aruncate, fețe descompuse și membre, unele cadavre cu gurile deschise, aducându-i aminte de opera de coșmar a lui Edvard Munch, *The Scream*. Simți un gol în stomac.

Se uită în catalogul pe care îl ținea în mână. Pictura purta numele de Flanders.

— Ai fost în Europa? îl întreabă ea, încercând să reducă impactul pe care pictura îl avusese asupra ei.

— Anul trecut. Bunicul meu a luptat, la Flanders în Primul Război Mondial. Îmi povestea

uneori despre asta, când eram puști. Tranșeele, noroiul, camarazii lui omorâți peste tot în jur. Prietenul lui cel mai bun a fost ucis, spulberat lângă el... a ajutat să fie puse bucățile într-un sac. Acum e numai iarbă verde și lanuri de porumb... dar te simți ca și cum ai umbla pe deasupra unui cimitir.

— E bun, spuse Saas pe un ton aspru. Toate sunt bune.

— Mulțumesc. O privi cu o urmă de ironie, dar ea studia catalogul. Ești prietenă cu Colin? întrebă el. Saas ridică privirea auzind speculația făcută pe un ton fățiș și spuse:

— Nu în mod special. Ne cunoaștem de câțiva ani buni.

— Și cum apreciezi această vizionare prealabilă? Ești critic?

— Nu ți-a povestit Colin? Bănuise că Colin menționase interesul ei pe lângă artist. Am o galerie la Sidney, spuse ea, începând să-i explice.

— Cumperi? Interesul crescuse în ochii lui. Înainte să-i poată răspunde, Colin apărură iarăși,

aranjându-și cu o mână cravata și părul cu cealaltă.

— Mai bine ai pleca, Simon, spuse el.

— Ce? Simon părea încurcat. Cu durere, Colin continuă:

— Nu ai de gând să te prezinți la deschidere așa, nu?

Simon își privi hainele cu o vagă surpriză.

— Mă schimb dacă vrei, se oferi el.

— Vreau, îi spuse Colin. Și tot așa vrea și publicul tău minunat. Poți să te întorci aici la timp?

— Desigur. Nu trebuie să-mi pun cravată; nu-i așa?

Suprimând un evident oftat, Colin rosti blând:

— Nu neapărat. Mă mulțumesc cu o cămașă decentă și cu pantaloni. Călcați. Și șosete, adăugă el.

— Șosete, sună ca un ecou vocea lui Simon.

— Și pantofi. Curați. Nu tenișii aceia vechi și prăfuiți. Lui Saas i se păru că zărește o privire

amuzată în ochii lui Simon, dar el spuse pe un ton solemn:

— Pantofi. Nu sunt sigur că am vreo pereche.

— Cumpără-ți o pereche! comandă Colin.

— Să cumpăr pantofi, repetă Simon cu aerul unui copil care recepționa un mesaj. Schiță un salut batjocoritor și se întoarse să plece. Cu mâna pe clanță, își răsuci capul s-o privească pe Saas.

— Rămâi la deschiderea oficială? întrebă el.

— Da. N-avusese ocazia să discute cu el și cu Colin despre posibilitatea unui vernisaj la Sidney și, în afară de asta, nu știai niciodată ce contacte utile puteai face la o șampanie și niște apetitive, la un vernisaj. Simon dădu din cap:

— Bine! spuse el hotărât și ieși. Realizând cu uimire un sentiment ridicol de plăcere pe lângă iritarea pe care o trezise în ea, Saas își spuse în sinea ei că dorea să rămână ca să se asigure de interesul manifestat pentru tablourile lui. Ceea ce era destul de cinstit, după toate cele petrecute. Singurul ei interes pentru el era pentru artist – persoana lui nu o atrăgea. Și totuși... se întoarse

la expozitele de pe pereții galeriei... era într-adevăr un geniu pentru ceea ce făcea.

— Ce crezi? o întrebă Colin.

— Strălucitor, îi răspunse. Ai avut dreptate. Poate că e un țăranoi pretențios, dar știe ce face cu o pensulă.

— Nu e chiar așa de rău, protestă Colin blând. Un pic neconvențional, dar care artist nu e? Saas ridică din umeri.

— Oricum, omul poate să picteze.

— Nu i-am spus că te gândești să expui chestiile lui.

— Ah?

— În fine, poate să fie puțin... dificil. M-am gândit să vă cunoașteți mai întâi, poate. Să ajungeți să vă știți unul pe altul. Să vedeți cum vă potriviți.

— Nu ne potrivim, răspunse Saas scurt. Dar încă vreau să expun lucrările lui.

— Desigur că aș putea să vând toate astea... Colin se uită în jur.

— Ai vândut vreodată ceva dintr-o expoziție,

Colin? El o privi timid.

— Cât de repede poate să lucreze? întrebă Saas.

— Întreabă-l. Nu știu.

— Cele mai bune or să se ducă, bănuiesc, admise Saas. Dar dacă poate să mai producă și altele la același standard...

— Mai are și alte lucrări în atelier. Aceasta este doar o selecție.

— Din cele mai bune.

— Asta e o problemă de opinie, desigur.

— Da. În fine, aș vrea să văd ce altceva mai are.

— O să încerc să-l conving, promise Colin.

— Gândesc c-o să sară dacă aude de șansa asta, sigur?

Mulți dintre artiștii pe care-i cunoscuse ar fi omorât ca să aibă o galerie unde să-și expună operele. Colin clătină din cap:

— E un pic reticent, știi.

— Știu că nu dă interviuri. Dar trebuie să discute cu cumpărătorii.

— Uneori, spuse Colin cu băgare de seamă. Dar cu greu e admis cineva în atelierul lui.

— Nătângul era o primă donna, se gândi Saas resemnată.

— Dar se pare că te place pe tine, se luminează Colin.

— Puteai să mă păcălești, i-a spus Saas. Nu l-ai auzit vorbind despre mine când am venit?

— E un artist.

O vagă scuză, consideră Saas, dar n-o spusese cu voce tare. Colin, aparent, era pregătit să ierte multe. Ea însăși ar fi lucrat mult la asta ca să asigure o bună expoziție. Nu însemna, totuși, că ar fi făcut o profesie din a-l simpatiza pe Simon Pearson ca persoană.

Oamenii începuseră să se plimbe în stânga și-n dreapta prin galerie înainte de venirea pictorului. Saas, cu spatele la ușă, ținea în mână un pahar cu picior și făcea o oarecare conversație cu o tânără jurnalistă, când privirea femeii se îndreptă interesată peste umărul ei și zăbovi în acea direcție câteva secunde.

— El este, nu-i așa? îi spuse în cele din urmă lui Saas. Pearson.

Saas întoarse supusă capul și confirmă:

— Da, el este. Nu era vorba de o transformare, dar era cu siguranță o îmbunătățire. Cămașa proaspăt călcată, de culoare cafenie, era desfăcută la gât; purta o pereche de pataloni închiși la culoare cu croială de jeanși, cu o curea din piele cu catarama din argint. În picioare, era încălțat cu mocasini din piele maro și se zărea o pereche de șosete galben deschis, la vederea cărora ea ridică sprâncenele. Se bărbierise, își pieptănase părul, deși ochiului critic al lui Saas tot i se părea prea lung. Luat în totalitate, totuși, nu era surprinsă să vadă privirea feminină interesată în ochii tinerei de lângă ea.

Atunci, Simon îi întâlni privirea și ea se uită grăbită în altă parte.

— Vino încoace, spuse cealaltă femeie. Îi cunoști? În vocea ei se simțea o urmă de invidie.

— Ne-am întâlnit în după-amiaza asta, recunoscui Saas. Și bău conținutul paharului,

simțind o nevoie pentru forțe noi. O mână mare apăsă întinsă ca să ia paharul.

— Dă-mi voie să-ți mai aduc puțin, se oferă Simon.

— Mulțumesc, șopti ea spre umărul lui drept. Jurnalista spuse:

— Ești oaspetele de onoare, desigur, și se prezentă singură, dornică, întinzând mâna cu degete lungi, grațioasă. Simon o luă în mâna sa liberă și îi zâmbi femeii.

— Bună. O băutură și pentru tine?

— Oh, nu. Nici n-am început-o pe asta. Mi-ar face mare plăcere să discut cu tine.

— Sigur, fu el de acord. Mai târziu, da? îi zâmbi din nou, cu o expresie de vagă apreciere, lăsând ușor mâna femeii. Vorbim. Era o oarecare promisiune în tonul vocii lui. S-a observat că nu părea să aibă nicio obiecție legată de apariția jurnalistei. Dimpotrivă, de fapt. Apoi simți o mână sigură pe talie și Simon o duse în partea cealaltă a camerei, întrebând:

— Ce bei?

— Șampanie, răspunse ea. Nu bea toată lumea?

— Unii sunt profilați pe suc de portocale, răspunse el. Mă bucur că nu bei doar ceaiuri.

— E bine să știi că aprobi ceva în legătură cu mine.

Ignorând sarcasmul din vocea ei, îi zise:

— Aprob o mulțime de lucruri în legătură cu tine. Îmi place părul tău și vocea ta și ochii aceia verzi plini de vioiciune. Ai picioare frumoase - cât pot vedea din ele - și sub costumul acesta oribil cred că se ascunde o persoană foarte decentă.

— Poți să sfârșești chiar acum! Oricum, adăugă ea, nu-ți place părul meu. Tu ai spus-o.

— Îmi place culoarea. Nu tunsoarea, dar asta se poate aranja ușor. Poți să-l lași să crească.

— N-am nicio intenție să-l port lung! spuse Saas brusc și tăios. Nici pentru tine și nici pentru alt bărbat! El se opri la bar și se uită la ea, cu capul legănat întrebător:

— Ce ți-am făcut noi? O privea ca și cum aștepta cu adevărat un răspuns. Exasperată, ea

spuse:

— Nu știi să porți o conversație normală?

— Ce e anormal cu asta? Sunt interesat de tine. Încurcată, Saas îl privi lung.

— Tu nu ești interesată de mine? o întrebă el. Saas își regăsi vocea.

— Doar de picturile tale, îl asigură ea cu asprime. Apoi adăugă: Credeam că ai de gând să-mi aduci ceva de băut. El făcu o grimasă și spuse:

— Da. Nu te mișca. Când se întoarse cu două pahare în mână, ea își regăsise ținuta.

— În legătură cu munca ta - începui, cu o voce voit însuflețită.

— Nu discut niciodată despre picturile mele, o întrerupse.

— Dar eu nu sunt un negustor, explică ea. Niciun jurnalist.

— Și ce dacă? Ori îți plac tablourile mele, ori nu. Ai spus că sunt bune. Cred că-ți plac.

— Îmi plac. Foarte mult. Cei mai mulți artiști sunt foarte încântați să vorbească despre lucrările lor... Clătină din cap cu hotărâre.

— Dacă nu i-am lămurit despre ce vreau să spun cu picturile mele, atunci ce rost mai are să încerc să le explic? Asta este tot scopul artei. Se uită în jurul lui impacientat. De ce nu sunt niciodată destule locuri pentru stat jos la asemenea chestii? Vrei să mănânci ceva? Fără să aștepte răspunsul ei, îi făcu semn unuia dintre ospătarii care traversau repede mulțimea în continuă creștere. Când omul depuse o tavă cu delicatese în fața lor, Simon îi aruncă o privire care îi aminti de o fotografie din ziarul de dimineață, câini de vânătoare care își căutau un stăpân. Ia câteva, o invită el. Saas tocmai suportase un zbor care parcă durase o veșnicie, cu mesele servite la orele cele mai ciudate. Digestia ei nu își revenise încă. Privi produsele de patiserie, înconjurată de alte apetitive neidentificabile de culoare ciudată și stomacul ei refuză.

— Nu, mulțumesc.

— Sigur? insistă Simon nerăbdător.

— Foarte sigur, mulțumesc. Îi zâmbi

ospătarului ca să accentueze răspunsul ei ferm. Poate mai târziu. Simon ridică din umeri și luă în mână mai multe apetitive înainte ca ospătarul să plece. Băgă unul în gură și ei i se păru că le înghiți pe toate odată.

— N-am mai mâncat de dimineață, explică el, observând privirea ei. Să-ți spun ceva, dă-mi voie să te invit, la cină. Și, dacă îți face plăcere...

— Nu poți pleca nicăieri acum, protestă ea. Trebuie să stai aici cel puțin încă o oră. El oftă.

— Bănuiesc că da. Mai alese o bucătică, o mestecă de câteva ori înainte s-o dea pe gât cu șampania. Privind surprins una rămasă în mână, spuse pe un ton meditativ: Au gust de mucava și lână udă. Ce crezi c-o fi chestia asta roz?

— Nu vreau să mă gândesc, răspunse Saas, ferindu-și ochii de la pateul cu o spirală roz în mijloc și în vârf cu o felie de lămâie, descurajatoare. Colin a cheltuit probabil o grămadă cu banchetul.

Ca și cum numele lui rostit cu voce tare l-ar fi chemat la apel, Colin apăru lângă ea.

— Simon, spuse el, vreau să te prezint lui...

— Ce e asta, Colin? întrebă Simon. Privea apetitivul plăcut mirositor cu un aer fascinat, ținându-l în sus ca să-l poată inspecta.

— Nu știu, răspunse Colin. Icre, poate.

— Icre. Ouă de pește? întrebă Simon, cu ochii strălucitori deodată. Își întoarse privirile spre preparat, cu totul absorbit. Ouă de pește făcute să arate ca o prăjiturică?

— Bănuiesc. Uite, scuză-ne Saas, vrei? Colin îl apucă pe Simon de braț. Vreau să cunoști pe cineva, reîncepu el.

— Oh, sigur, răspunse Simon obligat. Ospătarul are o tavă întreagă cu de-astea, spuse el, ca și cum dădea o informație vitală.

— Pe aici - insistă Colin.

— Saas, spuse Simon, încercând să se supună străngerii brațului său, păstrează asta pentru mine.

Din instinct, Saas întinse mâna și el îi dădu bucățica, dispărând la brațul lui Colin. S-o păstreze? Ce se presupunea c-o să facă ea? Să

facă pe dădaca pentru el toată noaptea? Și ce, Doamne, avea de gând să facă cu ea? spusese că au gust de mucava și lână, nu? Cât se aștepta ca s-o țină ea? Înfuriată la culme, se închipui aruncându-i-o în față la întoarcere. Asta ar fi creat îmbulzeală. Și un subiect reporterilor ca să scrie. Un ospătar trecu pe lângă ea cu o tavă goală.

— Scuzați-mă, spuse ea hotărâtă, și când el întoarse privirea, întrebător: Domnul Pearson dorește să păstrați asta, îi spuse, uimindu-l cumva. Și punând-o pe tava goală, numai cu firimituri de pâine, mai spuse: Vreți să o puneți într-un loc sigur pentru dânsul?

Omul era prea bine educat ca să sugereze că ori ea, ori oaspetele de onoare nu era în toate mințile. Și spuse:

— O să găsesc o pungă pentru asta, și senin, merse cu tava la subsol, unde Colin amenajase un spațiu pentru pregătirea minunilor acelea culinare.

Cinci minute mai târziu se întoarse cu o pungă mică din hârtie și îi spuse:

— Puteți s-o dați foarte bine domnului Pearson. E chiar acolo.

Era în centrul unui grup de admiratori, inclusiv jurnalista care discutase cu Saas mai devreme. Avea capul aplecat, asculta cu atenție la ceva ce spusese femeia. În timp ce ospătarul se apropia de grup, Saas nu mai privi în direcția aceea și se întoarse încercând să-și facă loc prin mulțime spre ușă. Deși rar suferise de rău în avion, zborul lung, urmat de căldura de pe străzi și sporovăială zgomotoasă din galerie începuseră să-și facă efectul. Începuse s-o doară capul și își simțea stomacul gol. N-ar fi trebuit să-l lase pe Simon să insiste cu un al doilea pahar de șampanie, îi făcuse greață. Avea să ia mâine legătură cu Colin și să stabilească o întâlnire în particular cu protejatul lui.

Pe străzi era încă înăbușitor. Luă un taxi și, ajungând în atmosfera aerului condiționat din camera ei de hotel, ceru la room-service cina în cameră și o cafea. Apoi, intră sub dușul rece și luă o aspirină înainte să se urce în pat. Afară nu era

încă noapte și mașinile, treceau fără încetare, dar ea avusese o zi lungă, cu schimbări de fus orar tot timpul. Deși dormise în avion după o mini paradă de modă și se odihnisese la scurt timp după sosire, se simțea obosită. Mai bine era dacă reușea să doarmă puțin.

Nu fu tocmai ușor, dar după un timp începu să moțăie, auzind toți pașii pe de coridor și fiecare claxon de pe stradă. Apoi o ciocănitură în ușă o trezi cu totul.

— Cine e? strigă ea, ridicându-se. Cineva probabil că greșise camera, se gândi imediat. Sau era personalul de la hotel care cerceta ceva.

— Eu. Lasă-mă să intru, Saas.

Colin? El era singurul din New York care știa hotelul și numărul camerei.

Saas sări din pat și își luă un halat din mătase brodată, cumpărat de la Singapore când se oprise acolo la ultima ei călătorie în Europa. Afară se lăsase noaptea, dar traficul nu părea să se potolească.

Vag amețită, deschise ușa fără să se uite pe

vizorul la îndemâna oaspeților care doreau să-și vadă vizitatorii și căzu pe spate când îl recunoscuseră pe omul din fata ușii.

— Dormeai? Întrebă Simon uimit, intrând și închizând ușa după el. E devreme.

— Poate că e devreme pentru tine! Țipă ea la el. Sunt în picioare de la ora șase, după ora Australiei. Cu aproape treizeci de ore în urmă!

— Ai venit azi? N-am știut asta. Îmi pare rău! Arăta așa de contrariat, parcă avea remușcări, încât ea mai domoli tonul vocii.

— N-aveai de unde să știi, mormăi ea, trecându-și o mână prin părul răvășit. Ce dorești, totuși? Nu-i păsa dacă era nepoliticoasă; el nu era tocmai omul manierelor elegante.

— Am crezut că avem un aranjament pentru cină. Saas îi spusese scurt:

— N-am fost de acord cu asta sau cu orice altceva.

— N-ai spus nu. Încercă să-i zâmbească. Era un zâmbet devastator; îl observase când stătuse de vorbă cu jurnalista, la plecarea ei. Saas rămase

nemișcată.

— Le iei pe toate de bune, accentuă ea. Ai grijă, o preveni o voce lăuntrică. Vrei să pui mâna pe picturile acestui bărbat. Nu-ți face un dușman din el.

— Bănuiesc că da, fu el de acord umil, dar ea nu avu încredere în strălucirea pe care o zări în ochii lui. În fine, altă dată, poate? întrebă el, sperând.

— Vreau să discut cu tine, oricum, aprobă ea. Dar nu acum.

— Nu, fu el de acord și se aplecă înainte, determinând-o să facă un pas înapoi spre pat. Arăți groaznic, spuse el cinstit.

— Mulțumesc. Asta mă face să mă simt mult mai bine. Se descurca și fără să-i spună tipul ăsta în continuu ce rău arată. El râse.

— Nu, am vrut să spun obosită. Urcă-te în pat.

— Am de gând – după ce pleci tu.

— De ce nu acum? întrebă el. Te învelesc eu.

— Ba nu! Și își strânse halatul mai bine pe

lângă corp.

Gura lui se strâmbă într-o grimasă, când realizează și ea ce proastă fusese.

— N-o să te violez, îi promise el cuminte.

— Nu m-am gândit nicio clipă, îl asigură ea cu o voce aproape isterică. Ținând cont de faptul că ți-ai făcut un obicei din a-mi spune cât de neatractivă sunt!

— Neatractivă. Era aproape furios. N-am spus niciodată asta!

— În fine, s-a subînțelea cu siguranță!

— Nu! clătină el vehement din cap.

— Mi-ai criticat părul, hainele...

— Deoarece nu te ajută cu nimic! protestă el. Ți-am spus asta. Trebuie să spun că e chiar atrăgătoare coafura ta. O privi dintr-o parte. Apoi privirea lui se îndreptă spre linia trupului ei în halatul de culoarea jadului, din mătase și deveni chiar admirativă. Și asta îmi place, îi spuse el. Se asortează bine cu tenul tău alb - și tu ai într-adevăr o față încântătoare. Furioasă, își simți obrajii arzând.

— Simon! Termină! El păru aproape rănit.

— Nu-ți plac complimentele? Știi, ești foarte greu de mulțumit.

— Aș prefera să nu faci deloc comentarii despre înfățișarea mea!

— De ce? Și, ca lovit de un anume gând, întrebă: Nu mă placi?

— Nici măcar nu te cunosc! spuse Saas. Cum să știu dacă te plac sau nu?

— Eu te plac, se oferă el.

— Nu pot să-mi imaginez de ce!

— De ce n-aș face-o?

— De exemplu, am fost tăioasă cu tine

— Bănuiesc că ai fost tu însăși, sugeră el generos, deși puțin ambiguu. Ai putea să încerci să fii drăguță, pentru o schimbare.

— De ce? strigă la el, încercând o nouă tactică, a lui. El stătu să se gândească.

— Colin spune că vrei să expui unele picturi de-ale mele la Sidney.

— Da. Și tăcu după asta.

— Ce zici de un prânz mâine? întrebă el. Poți

să exersezi.

— Să exersezi?

— Să fii drăguță cu mine.

— Foarte bine, spuse Saas. Prânzul mâine. Ai auzit chiar de la mine, acum.

— Bun. Acum să te învelesc în pat?

— Nu. Merse până la ușă și o deschise.
Noapte bună, Simon.

El zăbovi în preajma ei, gândindu-se ta, un sărut și ea îl privi, avertizându-l că nu. După câteva clipe zâmbi, ridică din umeri și trecând pe lângă ea, spuse:

— Apropo, mulțumesc că ai avut grijă de apetitivul meu.

— Sper că a fost gustos, spuse ea, foarte rece. El o privi cu surpriză.

— Nu l-am mâncat!

— Bun, de ce Dumnezeu l-ai vrut, atunci?
întrebă ea, realizând, chiar în clipa în care rosti cuvintele, care avea să fie răspunsul.

— Credeam c-o să știi, spuse el, ca și cum ea era un copil înapoiat. Vreau să-l pictez, des

CAPITOLUL 2

Simon o sună pe Saas la zece, a doua zi de dimineață.

— Îți place mâncarea arăbească?

— Nu știu. Nu cred că fac față unui prânz foarte condimentat azi, totuși.

— Nu ești bolnavă, nu-i așa?

— Nu. Simt doar că am mâncat prea mult ieri, asta-i tot.

— N-ai mâncat nimic la vernisaj. Avea o voce vădit critică.

— Am luat masa aici, la hotel. De ce oare se scuza ea față de bărbatul acesta?

— O salată, pun pariu, spuse el dezgustat.

— Nu-i nimic rău la o salată bună, hrănitoare.

Simon pufni zgomotos.

— O să-ți ofer un praz serios.

— Îmi plătesc singură, se grăbi Saas să afirme.

— Nu, nu plătești. Eu te-am invitat, îți amintești? Ea numără până la trei.

— Eu, oricum, voiam să te invit la un prânz în

oraș.

— În fine, uite, te-am bătut de data asta. Am câștigat prânzul ăsta. Saas renunță cu grație.

Era îmbrăcat în pantaloni din dril și un tricou, dar cel puțin erau curate, observă ea, în timp ce el își plimba ochii fără niciun comentariu spre fusta ei, bluza albă și sandalele cu tocuri înalte. Bănuise c-o să fie îmbrăcat neoficial, ca să spunem așa, și purta și ea ceva corespunzător.

Masa pe care i-o aleseră el și ospătarul, după ce o consultaseră în privința preferințelor la modul general, se dovedi gustoasă și nu super-condimentată. Îi plăcu și i-o mărturisi lui Simon la o ceașcă de cafea tare și dulce.

— Știam c-o să-ți placă, răspunse el.

— Dar n-ai putea... El se plecă deasupra mesei, cu bărbia într-una din palmele lui mari, privind-o pătrunzător.

— De ce faci asta?

— Ce fac? Întrebă Saas fără nicio intonație.

— Te tot îndepărtezi de mine. Te supăr eu? Știa că nu făcuse nicio mișcare în scaun, când

deodată el îi apăru în fața ochilor ca un contur și avea dreptate în privința retragerii ei. Spuse pe un ton rece:

— Ai o imaginație bogată. Nu știu despre ce vorbești.

Privirea lui nu se clinti, dar îi apăru o mică luminiță în ochi. Și simți că mișca bărbia imperceptibil, ca un răspuns. Ochii lor se întâlniră într-o provocare lungă, tăcută. Ospătarul rupse tăcerea cu:

— Mai doriți cafea? și Simon aprobă cu capul.

Apoi se lăsă înapoi în scaun, cu mâinile strânse la piept și, în timp ce omul se îndepărta, spuse încet:

— Ei bine? Saas își regăsi ținuta.

— Aș dori să expun operele tale la Sidney, spuse ea. Mi-a spus Colin că ai niște tablouri în atelier care n-au fost selectate la expoziție.

— Da. Expresia lui nu se schimbă. Mușcându-și limba în gând, Saas continuă:

— Aș vrea să le văd. Sună cam brusc și

probabil că ar fi trebuit s-o spună mult mai cu tact. Dar ea n-avea să-l convingă prin lingușiri, să-i satisfacă orgoliul masculin. Putea să accepte, la dracu', sau să se împotrivească. Ar fi fost chiar mai ușurată dacă el nu accepta cooperarea.

Cafeaua aburindă îi făcea cu ochiul pe masă în fața lui, dar nu se mișcă, doar privi fix la Saas, aparent adâncit în gânduri. Apoi, spuse:

— Foarte bine. Când? și întinse mâna să ia ceașca, ridicând-o la buze.

Luată prin surprindere, Saas spuse la rîndul ei:

— Ce spui de după-amiaza asta? Mai bine, se gândi ea, să profite de ofertă înainte să se decidă el să se răzgândească.

— OK. Bău puțină cafea și puse ceașca jos. Acum?

— Da. Dacă îți convine și ție. Simon ridică din umeri.

— N-am nimic. Ai terminat? Saas dădu din cap și Simon îi făcu semn chelnerului pentru nota de plată. Găsi un taxi și, așezată lângă el, devenea

conștientă de înălțimea lui, de lungimea picioarelor lui și lățimea umerilor. Stătea cu picioarele desfăcute și cu mâinile neglijent împreunate la mijloc. Se trezi studiind acele mâini care mânuiau cu atâta delicatețe o pensulă și cu neobrăzare totodată, cercetând degetele lui puternice, boante. Avea unghiile tăiate scurt și curate, dar observă o linie vagă albastră, de vopsea pe câteva dintre ele.

Simon privea afară pe geam, dar întoarse capul ca și cum ar fi simțit privirea ei și, involuntar, ea ridică repede ochii. El îi aruncă un zâmbet la întâmplare, care dovedea o anumită intimitate. Saas se uită în altă parte.

Se opriă lângă o clădire din Greenwich, din piatră maronie și Simon spuse:

— N-are lift. Scările erau întunecate și scârțâiau sub picioarele lor, dar, când ajunseră la etajul trei și el deschise o ușă, dându-se la o parte s-o lase pe ea să intre întâi, totul se lumineă.

Pereții, care n-aveau tablouri, erau de culoarea soarelui și covorul strălucea la fel de

lumină, având pe margine niște măsuțe vopsite în culoarea naturală a lemnului și apoi lăcuite. Printr-o pereche de uși stil westen se zărea o bucătărie mică. O arcadă largă străjuia un pat mare, acoperit cu o cuvertură cu model indian, în nuanțe de auriu și negru. Cuvertura era pe jumătate trasă, pernele erau rezemate de perete și o cămașă mototolită zăcea aruncată la picioarele patului. Un dulap înalt cu multe rafturi nu părea destul de încăpător, fiindcă pe el erau îngrămădite tot felul de haine, cărți, creioane într-o ceașcă de cafea și alte obiecte care o zăpăciră pe Saas, la prima vedere, destul de fugitivă, prin cameră.

În living, un scaun îmbrăcat în catifea aurie era înghesuit într-un colț și în mijloc se găsea o canapea mare din” piele neagră, tocită, cu patru perne turtite de culoare roșu aprins. Un ziar rămăsese deschis acolo. Câteva pagini căzuseră pe covor. O măsuță rotundă de lângă bucătărie era înconjurată de două scaune din lemn și de un cuplu de două dulăpioare vechi, care păreau să fie folosite tot așa, în loc de măsuță. De peretele din

față se sprijinea un dulap pentru cărți și deasupra se găseau două ferestre. Avea deasupra câteva piesele ceramică, reviste vechi câteva cani pentru bere și un platou pe care se găseau rămășițe dintre pâine.

— Scuză-mă, mormăi Simon și apucă farfuria, împreună cu cănila, ducându-le la bucătărie, unde le băgă în chiuvetă, iar firimiturile le lăsă să cadă în lada de gunoi de dedesubt. Mai erau și alte vase în chiuvetă, judecă Saas după zgomotul pe care-l făcură.

Sări peste o revistă care stătea deschisă pe covor, abținându-se s-o ridice și să-i găsească un loc pe unul din rafturi.

— Nu e ăsta atelierul tău, nu? spuse ea.

— Nu. Aici. Ieși din bucătărie și o conduse pe o ușă într-un hol mic de trecere. Acolo e baia, spuse el când trecură pe lângă altă ușă. Și aceasta - deschise încă una - duce în atelier.

Era o scară veche, care ducea la mansardă și el o invită să treacă prima. La capătul scării păși într-o cameră mare, luminată de soare, cu

geamuri înalte care ajungeau aproape până la podea. Pe un șevalet se găsea o pânză și, în spatele lui, o masă plină cu tuburi de vopsea, pensule și cârpe pătate de culoare. Mirosul de vopsea și ulei de înstrăbătea aerul și niște tablouri neînramate erau rezemate de pereți. Câteva aveau și ramă și atârnavă pe un perete. La unul dintre capete, un șir de desene ocupa aproape tot peretele și acolo era o canapea, veche și deloc confortabilă, înghesuită în perete, cu o oglindă cât acesta pe un suport. O mulțime de haine atârnavă la nimerelă pe un paravan alăturat – de culoare verde, portocaliu, alb cenușiu, multe nuanțe de auriu sclipitor, un lucru cu multe pliseuri, purpuriu.

— Pot să mă uit? întrebă Saas, apropiindu-se de șevalet.

Simon ridică din umeri și ea o luă drept aprobare. El rămase în ușă, privind-o. Parcă era tensionat și se întrebă dacă regreta oare că o invitasese aici.

Văzu apetitivul de cu o seară în urmă printre

alte accesorii ale pictorului îngrămădite pe o măsuță și identifică și geamănul lui pe pânză, mult mai mare, ca un fel de unghi aplecat într-o parte, cu feliute de măslină gata să cadă. În spatele lui pictase ce părea să fie un platou oval, cu un pește deasupra, mort, tăiat ca pentru a-i scoate măruntaiele. Chiar și liniile trase cu creionul îi provocau un sentiment de repulsie. Saas făcu un pas înapoi, trăgându-și răsuflarea și Simon spuse:

— Nu te mișca! Surprinsă, se uită la el. Traversase camera să apuce un caiet de schițe și un creion de pe un dulap cu multe rafturi și se întoarse cu ochii întredeschiși s-o privească din nou.

— Nu! spuse Saas, venind spre el cu mâna întinsă ca pentru a-i lua cele ce avea. Nu sunt un model.

— Și ce dacă? întrebă el, gesticulând din mâini cu indiferență, în una ținând creionul și în cealaltă caietul de schițe. Rar mă folosesc de modele profesionale.

— Trebuia să-mi dau seama că ești un

amărât.

O trânti fără să se gândească, o glumă proastă pe care o regretă imediat, chiar înainte să zărească conturul gurii lui.

— Și care-i prețul tău? întrebă el, iar ea aproape se înfiora la tonul lui insinuant, caustic.

— Îmi pare rău spuse ea. N-am vrut să spun asta.

El aruncă încă una din privirile acelea stranii, tulburătoare și spuse calm:

— Accept scuzele. Vrei să pozezi pentru mine?

— Nu. I se păru că ochii lui încercau s-o facă să se răzgândească, apoi el lăsă caietul de schițe din mână, neglijent și puse creionul deasupra lui.

— OK. Se uită din nou la ea. De ce? Multe femei ar sări în sus.

— Sunt sigură că multe ar fi teribil de flatate. Dar nu toate murim să fim pictate pentru posteritate.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea. Ea îl privi cinstit.

— Pentru un singur motiv, n-am timp. După câteva clipe, el zâmbi. Știa că nu crede că acesta era motivul, dar înainte să-i dea prilejul să revină asupra acestui lucru, ea spuse:

— Am venit să-ți văd tablourile.

— Simte-te ca acasă, o invită el. De unde începem? O oră mai târziu, Saas spuse:

— Da, acelea cinci, pentru început. Ce e în dulapuri?

— Tot felul de vechituri, răspunse Simon indiferent. Și câteva pasteluri, un experiment.

— Experiment? Antenele ei intraseră în funcțiune. Când artiștii începeau ceva și vorbeau despre un experiment, rezultatele erau imprevizibile: un lucru de mântuială sau ceva extraordinar. Uneori, din cauză că mediul sau stilul spre care tindeau nu le era familiar, artiștii erau ultimii care aflau dacă strădania lor dădea unele roade.

— Pot să mă uit? întrebă ea. Avea o voce mai curând arogantă decât rugătoare și Simon făcu o grimasă, privind-o.

— Roagă-mă frumos, se alintă el.

— Tocmai am făcut-o. Fără nicio legătură, Saas își dori să nu fi fost așa de înalt. Era un dezavantaj faptul că trebuia să privească în sus la el. Își stăpâni o dorință urgentă de a-i șterge zâmbetul de pe față.

— Nu trebuie să te temi, spuse ea cu o bunătate devastatoare. Mă aștept să fie bune, într-adevăr. Și, continuă în timp ce căuta prin dulap, nu te poți aștepta de la un dealer să ia o decizie ce lucrări să expună dacă nu a văzut tot ce este disponibil. Cu fața de piatră, Simon spuse:

— Nu sunt disponibile. Era gata s-o împingă spre o cacealma, își dădu seama. Vorbi pe un fon mai scăzut:

— Înțeleg. Aș vrea să arunc o privire la ele, cu toate astea. Simon șopti ceva neînțeles.

— Asta e tot ce poți face mai bun? întrebă el, însoțindu-și vorbele cu o privire nimicitoare. Saas spuse:

— Ce vrei - să cad în genunchi?

— Ce vreau... rosti el, și făcu o pauză în care

se așternu liniștea. Întâlnind ochii lui, ai ei se măriră și Simon spuse blând: Da. De ce ești surprinsă?

I se mai făcuseră propuneri înainte, pentru Dumnezeu. Nu avea niciun motiv să-i bată inima mai tare, la fel și tâmplele și să i se umezească palmele. Spuse pe un ton tăios:

— Eu sunt un comerciant în domeniul artelor.

— Ești o femeie.

— Asta n-are nimic de-a face. Se opri, strângând din dinți la râsul lui neașteptat.

— De ce crezi că te-am invitat aici? întrebă el. Ochii ei străluciră.

— Am considerat că fiindcă ai dori să-ți vezi lucrările expuse în țara natală. Nu mi-a trecut prin cap că sperai la o formă imediată de recompensă. Proasta de mine n-a ghicit că te numeri printre acei adolescenți maturi care alergau la infinit după o iluzie și se închipuie Marele Amant, încercând cu fiecare femeie cât de cât drăguță care le iese în cale. Trebuia să recunosc tipul.

— Eu nu fac parte dintr-un tip! Gura ei se

strâmbă, caustică.

— Nu? spuse ea foarte neîncrezătoare.

— Și nu-ți fac ție avansuri! continuă el furios.

Saas ridică din sprâncene într-un mod extrem de sceptic.

— Și cu siguranță tu nu ești nici pe jumătate drăguță! adăugă el, înfierbântat.

Un șovinist disprețuitor! se gândi Saas.

— Îmi frângi inima! îl imită ea în bătaie de joc. Nu-mi fac nicio iluzie în legătură cu înfățișarea mea, mulțumesc. Știa că nu era urâtă, dar, în afară de păr, care atrăgea uneori privirile, nu mai avea nimic special.

— Hm! mormăi impacientat Simon. Habar n-ai!

— Despre ce anume vorbești? întrebă Saas, și apoi: Ce faci?

Fiindcă el se învârtea în jurul ei, o cerceta, o inspecta cu ochi atenți, înflăcărați.

— Culoare! spuse el. Ai nevoie de culoare! Se uită în jur și smuci câteva bucăți de material de pe paravanul din colț. Înainte să-l poată opri,

aruncase un petic roz pe un umăr și unul verde puternic pe celălalt, apoi se dădu înapoi.

— Mai bine, continuă el, judecând, înainte ca Saas să-și regăsească vocea și mâinile ei să azvârle cât colo bucățile de mătase.

— Asta e ridicol, spuse ea. Simon... Dar el nu o asculta. Cu un aer inspirat, luase una din bucățile de material.

— Simon, nu... Ignorând tentativa ei de a-l da la o. Parte, îi înveli fața cu fâșia de mătase, aranjând ca o ghigă și capetele le legă încrucișate la gât, lăsându-le să cadă pe umeri. Îi prinse mâinile care protestau într-ale lui și o privi, apoi o împinse cu greu în fața oglinzii.

— Și; oricum, spuse Saas, fetele cu părul roșu nu pot...

— Privește, îi comandă Simon.

Dar ea se uitase deja în oglindă. De necrezut. Aceasta nu era ea, creatura aceasta misterioasă, plină de viață, cu o nuanță pierdută de culoarea caisei în obraji, cu ochii ca piatra prețioasă și o gură deschisă, cu buzele ca petalele de trandafir.

Grăbită, întoarse capul în altă parte, dar ochii parcă se împotriveau să lase de-o parte iluzia din oglindă. O iluzie, se gândi ea amețită. Nu arăt eu așa. N-aș putea niciodată arăta așa...

— Vezi? spuse Simon triumfător. Ești mai mult decât drăguță, ai ceva deosebit, excitant.

Excitant. Cuvântul acesta îi provocă niște bătaii de inimă pline de neliniște. Simon stătea acum chiar în spatele ei și ochii lor se întâlneau în oglindă. Îl văzu, apoi mâinile lui o cuprinsă de mijloc, o întoarse cu fața spre el...

— Nu, spuse Saas. Nu se împotriveau, dar rămase rigidă, fără să-l privească.

— Nu? Vocea lui era doar o șoaptă și mâinile lui deveneau mai tari.

Ea clătină din cap, iar degetele încercau să le dea la o parte pe ale lui de pe mijlocul ei.

Fără tragere de inimă el îi dădu drumul și fâșia de mătase îi căzu de pe cap pe umeri și apoi, când ea se mișcă jos pe covor.

Se simțea, curios, parcă ar fi goală. Când îndrăzni să-l privească din nou pe Simon, el o

studia cu un aer concentrat, straniu.

— Asta este o prostie, spuse ea, încercând să scape de vraja care părea s-o cuprindă. Nu sunt o păpușă – sau un manechin – ca să mă îmbraci tu, Simon. Și n-am venit aici să ne jucăm cu jocuri.

— Jocuri? Ignoră furia din vocea lui și merse mai departe.

— Aș dori să văd restul lucrărilor tale și, în mod special, pastelurile, dar, dacă nu vrei să mi le arăți... Ridică din umeri. Să-l lase pe el să continue cum dorea. Putea s-o ia drept o învoială spre un compromis sau un refuz clar.

Pentru o clipă, el o privi ținută, apoi renunță.

— Foarte bine, spuse, deschizând larg ultimele dulapuri. Poftim. Alege.

Ea se apropie încet de ele, iar el stătea în picioare acolo, în timp ce lăsa să-i scape un râset și spuse;

— Nu mușc. Își strânse mâinile la piept și rămase nemișcat privind pe fereastră, în vreme ce ea ridica cu atenție desenele și le studia.

— Când mi-ai spus că ai experimentat, spuse

ea ceva mai târziu, m-am gândit...

— Știu. Îi aruncă o privire aproape indiferentă, dar ea surprinse o licărire de – ce anume – stinghereală în spatele indiferenței.

— Desigur, ne-am asuma un risc expunându-le, continuă ea.

Atunci o privi drept în față.

— Da.

— Sunt atât de diferite de restul lucrărilor tale. Simon aprobă cu capul.

— Vreau s-o fac, spuse Saas. Se gândi că el aproape îi zâmbi în clipa asta. Dar nu spuse decât:

— OK, și oftă ușor.

— Pasteluri? întrebă Colin în după-amiaza următoare, când Saas se dusesese iar la galerie. Simon face pasteluri?

— Câteva, răspunse Saas. Sunt valoroase.

— Sigur că trebuie să fie. Tot ce face el este bun. Colin, care ședea pe marginea biroului, în timp ce Saas ocupa scaunul din față, ridică un creion din spate și-l alinie lângă alte câteva, pe un

registru. Deci ai reușit să te dai bine pe lângă el să te ia la atelier.

— Nu l-am lingușit! l-am întrebat și mi-a răspuns cu da.

Colin îi aruncă o privire teribil de mirată, care dispăru repede.

— Desigur, tu ești femeie și...

— Ia oprește-te chiar acum! spuse Saas. Sunt un comerciant ca și tine și nu mă folosesc de așa zise trucuri feminine cu băiatul tău de aur... Colin ridică o mână.

— Iartă-mă. Am crezut doar că el te-a fermecat pe tine, asta-i tot. În fine, trebuie să recunoști că ai prioritate.

— Poate că așa e, recunosc Saas. Bănuia că Simon o fermecase într-un fel straniu, chiar dacă numai fiindcă dorise s-o dea gata. Un fel de Galatea pentru Pygmalion. Colin o studia rămas pe gânduri.

— Și eu te-aș fermeca, de fapt. Saas înghiți în sec și el continuă:

— E chiar așa de ciudat? Ne cunoaștem de

un număr de ani acum și tu ești o femeie foarte atrăgătoare, în felul tău tăcut subtil. Desigur, sunt cu câțiva ani mai bătrân, dar nu chiar ramolit. Zâmbi forțat, fals. Nu atât de bătrân să nu apreciez șarmul tău, oricum.

— Sigur că nu ești bătrân, spuse Saas. Probabil că era în jur de cincizeci de ani și se păstrase bine. Îl văzuse, însoțind câteva doamne din lumea bună, dar nu se gândise niciodată la el într-un mod romantic.

— Nu fi așa de nervoasă, spuse el. Nu o să mă reped la tine. Voiam... doar să știi.

— Sunt... flatată, se strădui Saas să spună. Ochii lui se încrețiră la margini.

— Dar nu înflorată.

— În fine, nu m-am așteptat niciodată... Colin o privi melancolic.

— Știi, m-am săturat puțin să fiu tratat ca un unchi favorit.

— Scuză-mă! spuse slab Saas. Îl privi cu atenție, încercând să și-l imagineze într-o altă lumină decât cea în care îl văzuse mereu - un

prieten cunoscut, bun care o ajutase în profesia ei și cu care avea o relație plăcută, fără obligații, atât pe plan profesional cât și în particular.

— Te superi, spuse el ca și cum știa ce gândea ea, dacă încerc să șterg această imagine? Se ridică și îi luă mâinile, săltând-o și pe ea în picioare. Nu era furioasă pe el sau nervoasă, doar curioasă și cu ceva speranțe.

El o strânse cu bună știință în brațe și spuse, zâmbindu-i:

— Poate că ar trebui să-ți spun că intențiile mele sunt foarte onorabile.

O sărută la fel de experimentat, fără să se grăbească și fără s-o forțeze cu nimic. Era ceva plăcut și, după câteva secunde, ea îl cuprinse pe după umeri, sărutându-l la rândul ei.

Se auzi o ciocănitură în ușă, după care se deschise și Saas se strânse la pieptul lui Colin, care îi dădu ușor drumul uitându-se să vadă cine era.

— Bună, Simon, spuse el repede. Simon stătea în ușă, cu o expresie ciudată.

— Pardon, spuse el scurt. Tu ai spus la ora trei. Nu o privea deloc pe Saas.

Saas stătu de-o parte stânjenită, în timp ce Colin spuse:

— Da, am spus. Consultându-și ceasul cu un aer de surpriză plăcută, adăugă: Și ai venit la timp. Saas spuse:

— Pe mine scuzați-mă. Ne vedem mai târziu, Colin.

— Te sun eu, promise el, zâmbindu-i și cuprinzând-o cu o mână de mijloc pentru a o conduce câțiva pași până la ușă. Simon stătea chiar în cadrul ușii, blocând-o. Se dădu la o parte și pentru o clipă ochii lui îi cercetară pe ai ei – doar pentru o clipă, dar când Colin închise încet ușa în urma ei, se îndreptă și-și trase sufletul ca să se liniștească. Deoarece privirea scurtă a lui Simon, examinând-o, o ofilise. N-avea nicio legătură cu el, își spuse în sinea ei și cu siguranță nu exista niciun motiv pentru care să se simtă vinovată. O oarecare jenă era de înțeles, dar senzația aceasta ridicolă de a fi prinsă făcând ceva

rușinos - în fine, dacă lui Simon nu-i plăcuse, treaba lui.

Colin o invită la masă, într-un decor cu palmieri și lumini discrete. El purta o haină de seară și ea era îmbrăcată în culorile toamnei, numai mătase. Discutară ca niște prieteni vechi ce erau și râseră de unele glume pe care și le spuseră unul altuia, apoi discutară despre lucrările lui Simon Pearson.

— Se vând foarte bine, îi spuse Colin referindu-se la picturile expuse în galerie. N-or să mai rămână multe de luat în Australia dintre acestea, mă tem.

— Nu trebuie să te porți de parcă te-ar răni, îl tachină ea. Știu că ești la fel de încântat precum Punch. Și nu te învinovățesc, adăugă ea generoasă. Am băgat de seamă o mulțime de etichete roșii azi după-amiază.

Alungă din minte incidentul din biroul lui și îi dădu voie lui Colin să-i umple din nou paharul de vin.

— Ce spui de pasteluri? întrebă el în dorul lelii, studiind-o.

— Sunt diferite, spuse Saas.

— Mi-ai spus asta după-amiază. Numai că n-ai ajuns să-mi spui și în ce fel. Bănuiesc că... am fost întrerupți. Saas evită privirea lui. Nu avusese încă timp să studieze toate implicațiile faptului petrecut.

— Unii critici le-ar putea considera sentimentale, spuse ea.

— Sentimentale? Colin lăasă paharul jos. Simon Pearson? Sentimental?

— În fine, sunt... amintiri din copilărie, presupun, explică Saas. Pline de nostalgie - copii jucându-se printre eucalipti, un tată aborigen cu familia lui, îndrăgostiți plimbându-se pe marginea unui râu, peisaje, oameni... amintiri de acasă.

— A trăit în Statele Unite de - cât timp? Aproape douăzeci de ani, spuse Colin.

— Cincisprezece, cred, îl corectă Saas. A venit aici când avea cam douăzeci de ani. A fost considerat un pictor new-yorkez în ciuda originii

sale australiene, știu. Dar asta se păstrează acolo, în sufletul lui.

— În fine, unii critici susțin că există o legătură, desigur, dar eu n-am găsit-o niciodată...

— O s-o găsești în aceste pasteluri, îl asigură Saas. Până și culorile sunt australiene – nuanțe de ocru și roșu pământiu, verdele palid al eucaliptilor și asfințitul de culoarea alamei. Nici gând de un soare nordic.

— Bine bine. Nu sunt lucrări mai vechi pe care le-a făcut când a plecat prima oară din Australia?

— Oh, nu. Au un semn distinctiv al maturității, al siguranței stilului. În afară de asta, spune că le-a pictat de curând, în mod experimental, spune el.

Colin clătină din cap.

— În fine, n-aș fi crezut-o niciodată. Sunt sentimentale? o întrebă el cu șiretenie.

Saas îi răspunse direct.

— Nu sunt la fel de amare ca restul operei lui. Dar au vigoare și hotărâre, și o anumită

particularitate obsedată.

— Obsedantă?

— Nu. Obsedată, îl corectă Saas cu fermitate. De ceva din lăuntru artistului însuși. Și a reușit să redea aspecte dure ale peisajului australian, într-un stil suprarealist. Detaliile sunt așa de bine realizate, aproape că dor.

— Hmm. Colin înfipse furculița în somonul afumat. O să meargă la Sidney pentru expoziție?

— Să... nu l-am întrebat încă. Încerca întotdeauna să-l convingă pe artist să participe. Cei care locuiau în Australia, de obicei, luau parte, desigur. Pictorii americani obișnuiau să îmbine afacerile cu o plăcută plimbare în celălalt colț al lumii, dar unul sau doi invocaseră câte o scuză și Saas - ca și patronii ei - trebuiseră să se mulțumească doar cu tablourile.

— Dacă-i e dor de casă, spuse Colin filosofând, o să sară în sus la ocazia asta.

— Da, fu Saas de acord, descoperind înăuntru ființei ei un amestec ciudat de speranță și tulburare. Bănuiesc că da.

CAPITOLUL 3

Însă, în următoarele câteva zile, Simon Pearson lipsi, într-un mod ciudat. Saas mai avu și alte contacte, petrecu mai multe ore fructuoase cunoscând alți oameni și schimbând idei și informații; de câteva ori telefona la numărul pe care i-l dăduse Colin, de la Simon de-acasă, dar nu primi niciun răspuns.

Căută numărul în cartea de telefon, mai încercă o dată, apoi îl sună pe Colin să-l întrebe dacă știa unde e Simon.

— Nu l-am văzut, îi răspunse Colin vesel. A intrat în pământ, nu-i așa?

— Așa se pare. Unde s-o fi dus?

— N-am idee. Probabil că s-a închis la el în atelier și nu răspunde la telefon.

— Cum se așteaptă să pun la cale un vernisaj pentru el dacă e ocupat? Întrebă Saas, exasperată.

— Artiștii... spuse Colin filosofic.

— Artiștii trebuie să trăiască la fel ca noi, ceilalți, cu picioarele pe pământ, îi aminti Saas. Nu mă surprinde că s-au obișnuit să moară de

foame în mansardele lor, dacă așa au de gând să trăiască. Colin se strâmbă.

— Poate că se joacă de-a omul greu de găsit.

— Dacă e așa, atunci e un prost! mai sunt o mulțime care strigă după cineva care să le expună lucrările într-o galerie.

— Dacă vine pe aici îi spun să ai încercat să iei legătura cu el, promise Colin. Ești ocupată deseară? Pot să te invit undeva la cină?

Nu era niciun motiv să nu accepte și, după o scurtă ezitare, așa făcu. Abia dacă avusese timp să se gândească la dezvăluirea sentimentelor lui Colin pentru ea și nu o lua chiar așa de tare în serios. Trebuie că fusese într-o pasă sentimentală. Sau între două prietene. Se decisese să fie foarte sobră și se îmbracă în negru, cu o rochie strânsă pe talie care-i lăsa doar umerii goi, altfel cu un guler pe gât. Când se studie în oglindă, nu avu nicio ezitare, era prea cald să poarte ceva cu mâneci lungi. Oricum, învățase cu mult timp în urma să-și limiteze garderoba de călătorie și nu prea mai avea altceva de ales.

Colin o studie cu interes când se întâlnește în holul hotelului și căldura din ochii lui îi înmuie puțin inima. Îl sărută destul de rezervată și încercă să păstreze același ton neutru toată seara, ușurată că el nu protesta față de asta. După ce luare masa, totuși, el o întreabă dacă nu voia să meargă la un bar de noapte și fu evident dezamăgit când ea refuză, explicându-i că voia să ajungă devreme înapoi la hotel. Atunci, întinse mâna peste masă și i-o luă pe a ei.

— Vino până la mine acasă la un pahar înainte de culcare, da? întreabă el.

Din instinct, Saas încercă să-și retragă mâna, îndreptându-și spatele. Colin râse ușor.

— Saas! o certă el. Nu-ți sugerez să rămâi peste noapte. Crezi c-am fost surd și n-am observat aluziile pe care mi le-ai aruncat toată seara? îi dădu drumul la mână și se lăsă pe spate în scaun. Suntem prieteni vechi, nu-i așa? Tot ce doresc este să petrec puțin timp în compania ta. N-o să te țin până târziu, îți promit. Și n-o să te ademenesc în patul meu.

— Foarte bine, spuse ea. Îl crezuse. Colin era un om prea civilizat ca să încerce tactici dure. Și nu era prima oară când mergea la el acasă.

Casa lui era o simfonie a bunului gust, cu holul spațios în tonuri de gri-argintiu și negru, deschis cu albastru și culoarea vinului de Burgundia. O fereastră cât peretele oferea o imagine de ansamblu a orașului și după ce ea îi admiră ultimele achiziții - o gravură mică, modernă și o sculptură mare din oțel - se așezară la un pahar de coniac, bucurându-se de priveliștea pe care le-o oferea noaptea.

— E plăcut, spuse Saas mulțumită, făcându-se comodă în fotoliul mare din piele.

— Foarte plăcut să fiu aici cu tine, îi răspunse Colin.

Îi aruncă un zâmbet rezervat și duse paharul rotund la buze.

— Ai un prieten acasă? Întrebă Colin.

Saas se gândi că exista o scăpare, dar nu mințise niciodată prea bine și, oricum, găsise că ducea întotdeauna la complicații

— Nu.

— N-ai fost niciodată căsătorită, nu-i așa?
Saas clătină din cap.

— Niciodată.

— Eu da. Ne-am despărțit cu ani în urmă. Ea e măritată cu altcineva acum. Au trei copii. Privindu-l cu o expresie de curiozitate pe față, Saas îl întrebă:

— Îți dorești o familie, Colin?

— Sunt prea bătrân pentru așa ceva acum. Uneori... dar nu. Nu mă văd în postura de tată, nu-i așa?

— Poate că nu te cunosc așa de bine. El zâmbi.

— Dar tu? Vrei să te așezi undeva, să ai un soț și copii?

— Nu. Saas clătină din cap. Nu mi-am dorit asta niciodată.

— Niciodată? Colin ridică din sprâncene. Fără să scoată un cuvânt, Saas clătină iarăși din cap și își întoarse privirea în altă parte, spre luminile de afară. Nu era cu totul adevărat, desigur. Nu mai

contau visurile adolescenței.

— Atunci te-ar satisface gândul unui viitor soț, doar? întrebă el. Sunt unele lucruri legate de căsnicie care-mi lipsesc. Cineva cu care să fiu eu însumi, să mă desfășor, să ne spunem mici glume unul altuia... doar să stăm împreună, uneori, ca acum. Sunt la mijlocul vieții, Saas. Am început să fiu prea bătrân pentru aventuri de o noapte.

Saas se gândi dacă el se aștepta ca ea să-i împărtășească părerea. Dar deodată, el râse din nou.

— Nu mă pricep prea bine s-o spun, nu-i așa? Uită palavrele mele. Probabil că e coniacul pe care l-am băut – și vinul de la cină. Ești o femeie tânără și atrăgătoare și de ce ai fi interesată de un bărbat trecut ca mine? Termină-ți paharul și te conduc acasă. Saas îl privi și râse la rândul ei.

— Dacă încerci să mă faci să-mi fie milă pentru tine, Colin, n-o să mergă. Ești un bărbat chipeș, inteligent, care are succes în carieră, ca și cum tu n-ai ști asta și orice femeie ar fi flatată să fie în centrul atenției tale.

— Orice femeie? Colin dădu din cap într-o parte. Inclusiv tu? Prinsă în cursă, Saas spuse:

— În fine; sigur, mă simt flatată...

— Dar încântarea e ceva prea mult. Saas continuă:

— Sunt altfel decât cele mai multe femei. Colin o privi întrebător, cu o față expresivă și ea se grăbi să spună – Nu, nu vreau să spun în felul acela. Dar nu sunt interesată de o relație de vreun fel.

— Ai încercat?

— Cu mult timp în urmă. Am o carieră, o afacere de dus mai departe. Îmi ocupă tot timpul și îmi consumă toată energia. Nu mai e loc pentru altceva.

Clătinând din cap, Colin începu:

— Nu e viață asta, Saas.

— Mi se potrivește. Își termină coniacul din pahar și se ridică. E felul meu de-a fi. Îți mulțumesc pentru seara asta, Colin. A fost frumos.

El luă o expresie de părere de rău.

— Și pentru mine. Dar speram ca...

— Îmi pare rău, spuse Saas.

— N-o s-o iau ca pe ceva definitiv, promise el, făcând-o să nu se simtă iar în apele ei. N-ai obiectat când te-am sărutat mai deunăzi. Dacă ți-am lăsat impresia că umblu după vreo companie din obligație și nu din sentiment, nu te puteai înșela mai tare, să știi. Nu știu nici cum ajunse în brațele lui. Cu siguranță că avea o bună practică. Își puse brațele în semn de protest pe pieptul lui, dar el nu o luă în seamă și se trezi cu capul pe umărul lui, în timp ce el o săruta apăsător, într-un mod destul de expert.

De data asta, nu mai făcu greșeala să-i răspundă., așteptă doar pasivă, surprinsă de dorința pe care o avea să-i întoarcă sărutul. Nu era nimic amenințător în asta, doar o insistență plăcută, dar în cele din urmă el o eliberă cu un surâs.

— Mă ierți? șopti.

— De data asta, spuse Saas țeapănă. Numai nu-ți face un obicei din asta. Poți să chemi un taxi pentru mine, te rog?

— Te duc eu.

— Nu, prefer un taxi. Colin ridică din umeri.

— OK. Îi aruncă o privire încruntată. Nu cred că ești așa de rece cum pretinzi, totuși. Ea îi întâlnește privirea, în mod deliberat.

— Renunță, Colin. Ți-am spus, nu sunt ca celelalte femei.

El lasă să-i scape un sunet ironic.

— Dacă încerci să zici că ești frigidă, nu te cred. Ți-a spus asta cineva?

Saas își clătină capul.

— Colin, vreau să mă întorc la hotel. Punem capăt conversației noastre aici.

Deși, în cele din urmă, nu se duse direct la hotel. Pe la jumătatea drumului, își dădu seama că taxiul trecea pe lângă clădirea din piatră maronie unde locuia Simon Pearson. Luminile lui de la ultimul etaj, din atelier, erau aprinse. Dintr-un impuls, îi spuse șoferului să oprească.

— M-am răzgândit, spuse ea. Cobor aici. Când mașina porni mai departe, rămase pe trotuar și se întrebă dacă era nebună. Poate că omul avea

companie. Era târziu. Nu chiar așa de târziu, își reaminti ea, privindu-și ceasul. Nu, era sigură, nu era târziu pentru Simon Pearson. Oricum el o deranjase la hotel după ce se urcase în pat. N-avea să-l afecteze dacă îi întorcea complimentul. Dacă nu dădea de el acum, avea mare noroc să-l mai găsească înainte să plece acasă în Australia. Șansa era prea bună să fie irosită.

Când deschise ușa, se întrebă sacă dormea cumva. Avea ochii cu cearcăne, era îmbrăcat într-o pereche de blue-jeanși șterși și o cămașă pătată de vopsea care era deschisă neglijent. Avea din nou o barbă lungă și neagră și părul îi stătea de parcă nu mai fusese pieptănat de zile în șir.

— Cum de ai știut? întrebă el, făcând un pas înapoi pentru ca s-o lase să intre.

Trecu de el, simțind mirosul de vopsea și uleiuri, plus mirosul de transpirație și de bere dintr-o halbă pe care o ținea într-o mână.

— Ce să știu? Apoi, bănuind că voia să spună cum de-a știut că e acasă, deschise gura să-i explice, dar el continuă:

— Că am terminat.

— Ai terminat? Închise ușa în urma ei și se întoarse s-o privească cu o față lipsită de orice expresie și spuse:

— Atunci nu e asta? Saas clătină din cap.

— O luăm de la capăt? îi sugeră ea răbdătoare.

Își trecu o mână prin păr și își frecă gâtul la spate.

— Mda, sigur, spuse. De ce nu stai jos?

— Mulțumesc. Luă câteva reviste de pe canapea și căută cu privirea un loc unde să le pună.

— Aici. Simon le luă și le trânti pe podea, apoi mai luă câteva și se așează și el uitându-se ca și cum nu-i venea să creadă că era acolo cu adevărat. Ea se gândi cât de mult băuse în ultimul timp. O scurtă ocheadă prin cameră îi dezvălui că nu mai erau alte halbe cu bere, deși, față de data trecută, era mai murdar și mai multă dezordine. Simon duse halba la buze și spuse:

— Oh, scuză-mă. Pot să-ți ofer ceva? De băut?

O cafea? Saas negă cu capul.

— Nu, mulțumesc. Și adăugă, politicoasă: Nu te deranja din pricina mea.

Privirea pe care o aruncase căniile cu bere fusese puțin cam precaută, deși Simon făcu o grimasă și spuse:

— E prima pe care o beau de zile întregi. Pe cuvânt.

— Privindu-l mai cu atenție, observă că dacă nu era nici beat, nici mahmur, atunci nu dormise deloc. Amintindu-și de ceea ce spusese la ușă, îl întrebă:

— Ai pictat? Simon dădu din cap. Luă o gură din halbă și continuă:

— Abia am terminat. Am crezut că ai presimțit.

— N-am presimțit.

— Precum vechii celtici, spuse el. Saas, reflectând că trebuie că se obișnuise cu felul lui ciudat de-a gândi, răspunse:

— Nu știu nimic de asta.

— Pe undeva, insistă Simon. Cât de departe

mergi cu arborele genealogic în familia ta?

— Nu prea departe. Părul roșu nu e întotdeauna specific cegilor, nu-i așa?

— Nu e roșu?

— Mulțumesc, spuse Saas cu o încântare aproape adolescentină. Mi-aș dori să fi fost cu mine acum douăzeci de ani, să le spui colegilor mei asta.

— Douăzeci?

— Cam așa ceva. Am douăzeci și opt de ani, adăugă ea răspunzând la întrebarea lui nerostită.

Simon aprobă cu capul. În timp ce el mai bău puțin din bere, Saas se trezi urmărindu-i mișcările gâtului. Spuse:

— Ai lucrat non-stop? El privi fără țintă în jur, ca și cum căuta un calendar, apoi spuse:

— Cred că da.

— N-ai răspuns la telefon. O privi foarte mirat, ca și cum ea ar fi trebuit să știe că nu trebuia întrerupt din lucru de ceva așa pământesc precum telefonul.

— Nu-l aud din dormitor, continuă el.

Saas nu-i spuse că putea să urce un fir până acolo.

— Trebuie să mă întorc la Sidney săptămâna viitoare, spuse ea. Am tot încercat să iau legătura cu tine. Putea să jure că strălucirea din ochii lui se stinsese brusc.

— Da, scuză-mă, spuse el. Ridică din nou mâna și goli halba cu bere. Își șterse buzele cu mâneca, apoi o întinse, fiind mototolită. Miros cam urât, spuse, făcând o grimasă. Saas nu-l contrazise.

— Fac un duș, hotărî el și se ridică în picioare. Nu pleca, adăugă, când Saas se ridică și ea.

— Uite, ești obosit, dacă vrei să mă cauți când o să fii.

— Nu, spuse el. Nu, așteaptă. Nu durează mult.

— Cât ai dormit în ultimele trei zile? întrebă ea. Simon se strâmbă la ea.

— Nu prea mult, mărturisi el. E OK. N-o să dorm în următoarele câteva ore, oricum, n-o fac

niciodată după ce termin un tablou. Trebuie să mă destind, cred. Îi atinse brațul. Stai. Fă-ți singură o cafea, dacă te răzgândești. Am o chestie din aia care filtrează.

Când auzi dușul curgând în baie, se ridică și culese revistele pe care el le aruncase pe podea, găsindu-le spațiu pe dulap. Umflă pernele și aranjă prin cameră, aruncând în coș câteva hârtii mototolite care fuseseră aruncate, se părea pe lângă acesta. Apoi se duse în bucătărie.

O mulțime de cești de cafea zăceau în chiuvetă, dar nu mai era altceva decât un cuțit și o farfurie. Saas le privi pe gânduri, găsi puțin detergent de vase și o cârpă și dădu drumul la apă caldă peste ele, aruncând în grabă o privire prin frigider. Nu era cine știe ce în el – câteva ouă, niște pâine veche, unt, niște slănină, brânză, gem și miere.

În timp ce vasele se uscau, investiga dulapul din bucătărie și umplu automatul de cafea. Când Simon, venind parcă din baie, strigă:

— Saas? ea ștergea ultima ceașcă și îi

răspunse:

— Mai fac niște cafea.

— Mda - bine, spuse el, și apăru pe neașteptate în cadrul ușii din bucătărie, purtând doar un prosop în jurul mijlocului. Se bărbierise și își dăduse părul pe spate. În ciuda pieptului lat și cu păr negru, părea neașteptat de tânăr, ca un puști.

— Nu trebuie să faci asta, protestă el, nu foarte convingător. Și gătești, de asemenea, adăugă el simțind aroma de pâine prăjită, ouă cu șuncă.

— N-ai mâncat de zile întregi, îl acuză Saas. Nu-i așa?

— Ba da, am mâncat, se contrazise el. Am mâncat pâine cu brânză și... Ca un băiețel în căutare de scuze, întâlni privirea ei cu o expresie de sinceritate. Fructe spuse triumfător. Pline de vitamine.

— Pune-ți niște haine pe tine, comandă Saas pe un ton categoric și își îndreptă atenția spre micul cuptor.

Îi lăasă ceva timp să găsească de îmbrăcat în haosul din dormitor, înainte să pună farfuria pe masă și el reapăru pus la punct, cu o pereche de jeansi curați și o cămașă ca de militar bine purtată.

— Și tu? o întrebă, când ea îi făcu semn să stea jos.

— Tocmai mă întorc de la o cină bună, spuse. Mănâncă.

— O să mănânc, răspunse el. Arată bine. Dar nu pot dacă îmi stai în cap.

Saas se duse înapoi în bucătărie și se întoarse cu două cești cu cafea. Punând una în fața lui Simon, se așeză în fața lui cu cealaltă, în timp ce el apucă furculița și cuțitul pe care le pusese pentru el. După prima înghițitură, spuse:

— E bun. Cu cine ai luat cina? Colin?

— Cum ai ghicit? El ridică privirea spre ea, fără nicio expresie.

— N-a fost greu. Ea gustă din cafea, spunându-și că nu era niciun motiv pentru care să-i explice lui Simon Pearson ce făcea cu timpul ei

sau cu cine și-l petrecea.

— Voiam să-ți vorbesc despre expoziție, continuă ea.

— Te-ai simțit bine? Terminase a doua înghițitură și mesteca bine o bucată de șuncă.

— Poftim?

— Cu Colin. Ridică ochii, furculița și cuțitul ținându-le în aer. Te-ai simțit bine? O anume lumină îi străbătu fața în fugă. Ai terminat seara devreme. Privirea lui o cerceta atent, în timp ce ea rămase cu gura căscată.

— M-am simțit minunat, spuse Saas regăsindu-și vocea. El vorbea foarte puțin, slavă Domnului. Nu-i păsa cu adevărat ce făcuseră ea și cu Colin, sau dacă se simțiseră bine. Ți-am spus că cina a fost bună. Delicioasă. Și aveam intenția să mă culc devreme, fiindcă am dormit puțin de câteva zile încoace, dar, când am văzut luminile tale aprinse, m-am gândit să încerc să vorbesc cu tine, deoarece mi-a fost tare greu să te găsesc.

— Deci n-ai mai fost la Colin acasă după cină?

— Da, de fapt am fost, deși asta n-are nicio legătură cu asta...

— Ai fost? Saas nu se obosi să-i răspundă la întrebarea cam retorică, ce-i drept. Iritată, îi întoarse privirea, în timp ce el o studia cu o oarecare atenție.

— Colin trebuie c-a făcut un pas strâmb, spuse și reîncepu să mănânce.

— Acum, uite! spuse Saas pe un ton ferm, păstrându-și calmul. Ce ai tu în minte când inviți o femeie la tine acasă nu e valabil pentru toți bărbații. Colin și cu mine suntem prieteni vechi. El îi aruncă o privire ironică, înghițind îmbucătura și spuse:

— Mda, am văzut deunăzi.

— Ce ai văzut nu e deloc treaba ta! Și nici...

— Indiferent ce s-a petrecut în apartamentul lui Colin între voi doi, oftă Simon. Ai dreptate. Am sărit peste cal. Gesticula în disperare cu cuțitul.

— Da, așa ai făcut! fu Saas de acord. Ai sărit peste cal. Pentru un oarecare motiv ar fi fost tentată să-i explice, dar asta ar fi trădat

încrederea lui Colin și, oricum, nu era în niciun caz treaba lui Simon.

— Să nu ne certăm, se rugă Simon. Îmi dă indigestie.

Saas tăcu și așteptă până ce el termină totul din farfurie și începu să bea cafeaua.

— În legătură cu expoziția, începu ea.

Cu nasul în cafea, Simon se strâmbă și ridică dintr-un umăr.

— Mda, în fine, spuse, punând ceașca înapoi pe farfurie. Nu sunt prea sigur în legătură cu asta...

— Ai fost de acord! îi aminti Saas, surprinsă de starea ei accentuată de neliniște.

— Da? Ochii lui îi întâlneau în treacăt pe ai ei, apoi privi în altă parte. Presupun că da, admise!

— Atunci nu-ți poți retrage cuvintele!

— Nu mi le retrag! Părea la fel de furios ca ea și Saas făcu o pauză, respirând calmă, stăpânindu-se. Și spuse:

— Trebuie să facem niște pregătiri, atunci.

— Mda. OK. Simon puse ceașca pe farfurie, o

apucă și pe a ei și se ridică să le ducă în bucătărie. Mulțumesc pentru cină.

— Ești binevenit. Automat, Saas folosi expresia americană. Se ridică în picioare și când el se întoarce în cameră, întrebă dintr-un impuls: Pot să văd tabloul? Poate că asta o să-i aducă la un numitor comun, alungând tensiunea care părea să se clădească în relațiile dintre ei fără motiv.

Crezu că la început Simon o să refuze, apoi el spuse nepăsător:

— Bănuiesc că da. De ce nu? ca și cum încerca să se convingă pe el că nu există motiv s-o refuze.

În atelier, pictura era încă pe șevalet. Simon aprinse lumina și un bec puternic, chiar deasupra șevaletului, o lumină fără ezitare sau milă. El spuse:

— Nu e încă uscată, și se așeză chiar în spatele ei, în timp ce Saas o privea de la câțiva pași distanță.

— Oh! spuse Saas încet, tresărind fără să vrea. Amintindu-și cina pe care o luase cu câteva

ore în urmă, mousse-ul cu pește excelent preparat, urmat de vițelul cu sparanghel și o tavă cu brânzeturi delicioase, împreună cu vinurile de cea mai bună calitate, simți că i se întoarce stomacul pe dos.

Apetitivul cel roz fusese pictat pentru posteritate în deplina sa glorie dezgustătoare pe o farfurie chinezească albă, cu un pește tăiat alături – ca pentru a-i scoate măruntaiele – cu solzii strălucitori minuțios pictați pe porțelanul scânteietor; așa de argintiu și de viu, încât putea să jure că dacă l-ar fi atins, probabil ar fi simțit încă apa mării. Deși farfuria nu stătea pe o masă, ca într-un mod obișnuit: era susținută de două mâini negre osoase, cu brațe atrofiate, amintindu-i lui Saas de toate victimele care muriseră de inaniție arătate la televizor. Fața bărbatului nu se vedea în tablou, doar trunchiul cu toate nervurile pe pielea străvezie, dar la gâtul costeliv era un guler alb imaculat și o cravată neagră cu un nod elegant, perfect.

Saas îl studie în tăcere, apoi se întoarce spre

fereastră, privind în gol luminile de afară înainte să se confrunte din nou cu tabloul, ca și cum dorise să-l privească de la o distanță mai mare. Când fu sigură că avea o voce calmă, rosti:

— Nu știu dacă se va vinde... doar să fie expus. Nu prea mulți oameni doresc să aibă o pictură care îi face să se simtă vinovați de fiecare dată când o privesc.

Simon privi cu sobrietate pânza și spuse aproape pentru sine:

— Nu vinovăția lor este cea pe care o pictez. E a mea.

Nu vorbea niciodată despre picturile lui, motivațiile lui, motive, inspirații. O clipă, Saas își ținu respirația. Foarte încet, să nu-l distragă, spuse:

— A ta?

— Dacă mi-ar păsa cu adevărat, spuse el, privind-o cu ochi furioși, dacă mi-ar păsa destul, aş fi acolo să fac ceva - în Etiopia sau altundeva - la Calcutta - la dracu', chiar pe străzile New York-ului. Sunt destui oameni în nevoie - Dumnezeu le

cunoaște toate nevoile. Și sunt așa de puțini cei cărora le pasă într-atât încât să facă ceva. Și eu stau în atelierul meu, încheie el, și îmi pictez conștiința.

— Tu ai talent, spuse ea. Un talent care n-ar trebui irosit. Dacă mergi în locurile acelea și îi pictezi... poate ai influența mai mulți oameni să ajute într-un anume fel...

— Vezi? o întrebă el. Mă vezi pe mine cu șevaletul pictând în timp ce oamenii mor peste tot în jurul meu? Deși asta fac, de fapt. Deși au fost expuși odată - la televizor sau în ziare. Nu mă pot convinge să dau pagina și să pretind că nu sunt acolo cu adevărat.

— Nu ești singurul, spuse ea. Noi toți încercăm să facem același lucru. Și atâta timp cât pictezi, o să ne aducem aminte. Trebuie să fie acesta un Lucru bun. Să-i determine pe oameni să dorească să ajute - chiar dacă numai făcând o donație.

— Mda, spuse el, băgându-și mâinile în buzunare și târșindu-și picioarele pe podea.

Bănuiesc. Oricum – se întoarce spre ea. Dacă vinzi asta, banii se duc într-un fond pentru asistentă. Saas aprobă din cap.

— E generos. Poate strânge o sumă bună.

— Nu e generos! aproape că urlă el. E o prăpădită de justiție într-o lume nedreaptă, asta-i tot. O picătură într-un pahar.

— Nu e vina mea! îi aminti Saas. Cel puțin, nu mai mult decât a altora.

— Nu, nu e. Vina este colectivă, așa că nimeni nu e răspunzător și totuși suntem cu toții. Râse deodată, amar. Și nici tu n-ai venit aici pentru o – discuție filosofică. Nici eu n-am avut intenția să încep una. Pune-o în seama dispoziției mele.

— Ar trebui să fii în toane bune. Tocmai ai terminat un tablou excelent, chiar dacă subiectul este... depresiv. Îi aruncă unul din zâmbetele lui spontane.

— Nu te supăra pe mine... Sunt mereu așa când muncesc prea mult.

— Cu toane?

— Cred că poți să-i spui și așa. Ori mă simt colosal, ori la pământ, uneori când așa, când așa, alternativ. Cred că nu e de trăit cu mine. E o nenorocire să trăiești cu mine. Mi s-a spus cu diferite ocazii.

De către prietene, probabil. Dorind cu ardoare să schimbe subiectul, Saas spuse deodată:

— Te superi dacă mă uit iar la pasteluri? Cel puțin or să fie mai vesele decât... aceea. Și se uită spre șevalet.

— Te rog. Îi deschise chiar el dulapul. După un timp, oftă, eliberându-se de tensiune, oarecum făcându-i plăcere.

— Sunt mai bune decât țineam eu minte, îi spuse. Vreau mai multe din ele. Poate o întreagă expoziție cu ele. De fapt... Fata i se luminase odată cu ideea care-i venise și se întoarse spre el. De ce nu vii în Australia să lucrezi acolo câteva luni? Dacă le-ai realizat pe acestea din memorie, gândește-te ce ai putea obține la fata locului!

O clipă, i se păru că zărește răspunsul reflectat în privirea lui, când se uită la ea. Apoi

totul dispăru și el spuse pe un ton indiferent:

— Nu. I se șterse orice expresie de pe față și Saas se simți de parcă primise o palmă.

— Nu? întrebă, cu o voce plină de indignare. Doar atât?

— Doar atât, continuă el ca un ecou și începu să pună pastelurile înapoi în dulap.

— Gândește-te! îl stimula ea. Acestea sunt așa de bune! Trebuie să te gândești că întoarcerea spre casă poate fi un fel de catalizator – poți face o treabă neamipomenită acolo! Pot să te ajut să-ți găsești un atelier, un loc unde să locuiești...

— Nu merg, Saas. Închise ultimul raft și se întoarse cu spatele. Saas îl apucă de mânecă.

— De ce nu? Nu-i trecuse prin minte că poate fi așa de rece.

— Nu trebuie să-ți dau ție explicații, spuse, trăgându-se de-o parte.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă încet, urmându-l în tăcere în timp ce se îndrepta spre ușa care ducea la scările înguste. Ai amintiri neplăcute despre Australia?

— Cu cuvintele tale, spuse el, întorcându-se să facă o grimasă în direcția ei, fără pic de umor, nu e treaba ta. Deschise ușa și îi făcu semn să coboare înaintea lui pe scara abruptă. Încă clocotind de furie și dezamăgire, porni prea repede și din cauza întunericului căzu pe ultimele două trepte, scrântindu-și glezna.

— Auuu

Simon era într-o secundă lângă ea, cu mâinile pe umerii ei.

— Ești bine?

— Da. Mi-am scrântit glezna, asta-i tot, spuse, cu respirația tăiată de durere și simțindu-se prost. El o ajută să se ridice.

— Sigur nu-i doar sucită.

— Da, sunt sigură. Șchiopătând și cu ajutorul lui reuși să ajungă în hol, unde îi dădu voie s-o așeze pe canapea. O să fiu bine imediat, îl asigură ea.

Masându-i glezna, o privi încruntat și spuse:

— Cred că se umflă un pic. Aduc niște gheață.

Reuși chiar o compresă bună cu niște cuburi de gheață învelite într-un prosop mic și îngenunchind lângă ea, îi ridică glezna.

— Îmi pare rău, spuse ea. Ce prostie din partea mea. Simon clătină din cap.

— De ce ești așa furioasă pe mine?

— Nu sunt furioasă pe tine, răspunse ea bătoasă.

— Ai fost. Din cauza asta ai căzut.

— Nu sunt furioasă pe tine, reîncepu Saas, cu accent pe fiecare cuvânt.

Privirea lui Simon era clar tulburată și mai mult din cauza faptului că Saas era întinsă pe canapea; el îngenunchease alături și asta o făcea să se simtă puțin jenată.

— Foarte bine, spuse el. De ce este așa de important să vin în Australia cu tine?

— Nu cu mine, de fapt, negă ea.

— Nu despica firul în patru. Doar spune-mi de ce.

— Ți-am spus, experimentele... tale... se pot, se pot îmbunătăți acolo. Cred că ești gata să

abordezi o nouă direcție și subiectele pe care le-ai folosit arată că ești gata să te întorci în mediul tău natal. Ai învățat o mulțime aici, ți-ai creat o reputație și ai dezvoltat un stil propriu. Dar cine ești tu, cu adevărat? Un pictor new-yokez de mijloc

— Uoau!

— Când ai puterea să fii un mare artist australian, termină Saas.

Simon se ridică în picioare.

— Vrei să spui că aș fi mai fericit pe post de pește mare într-un iaz mic, în loc de un pește mic într-un iaz mare?

— Spun că ești australian și poate că e timpul să-ți aduci aminte.

— Patriotism? Simon clătină din cap. Cu un aer de zeflema la adresa propriei lui persoane, continuă cu voce tare. Prefer să fiu cetățeanul întregii lumi. Saas spuse:

— Nu poți să-ți declini rădăcinile, trecutul tău.

— Nu neg nimic. E o parte din mine și va fi

întotdeauna. Doar că nu văd ce obligație specială am să fac din munca mea una – indigenă.

— Doar obligația care te-a determinat să lucrezi pastelurile acelea, îi aduse aminte Saas delicat, dar pe un ton implacabil. Asta venea dinlăuntrul tău, nu-i așa? Simon lăasă să-i scape un sunet batjocoritor.

— Tu, spuse, citești o mulțime în pastelurile mele. Ridică prosopul și se uită la glezna ei. Nu cred că se mai umflă. Cum te simți?

— Nu știu până nu stau în picioare. Cu băgare, de seamă, puse piciorul în pământ și Simon făcu un pas înapoi, privind-o. Saas făcu câțiva pași. Dacă se concentra să ignore durerea, reușea să șchiopăteze.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Nicio problemă. Strânse prosopul în mână, apoi merse în bucătărie și aruncă cuburile în chiuvetă.

— Mai bine plec, îi spuse când veni înapoi.

Mi-aș dori să reflectezi la cele ce ți-am spus, Simon.

— Mai ai patru etaje până jos. Glezna te doare încă, nu-i așa?

— Mă descurc.

— Poți rămâne, dacă vrei. Așteaptă până îl privi, hotărâtă, apoi adăugă, făcând o grimasă: Eu pot dormi pe canapea.

— Asta e foarte frumos din partea ta, îi spuse Saas liniștită. Dar, dacă nu te superi să-mi dai brațul, sunt sigură că mă descurc cu scările.

CAPITOLUL 4

Saas făcu față primului etaj sprijinindu-se de brațul lui Simon, dar pe palier el se opri și spuse:

— Poate că ar trebui să te iau în brațe.

— Nu, mulțumesc. Prefer să șchiopătez decât să mă scapi tu pe scări.

Simon făcu o grimasă.

— Mă gândeam la ceva de genul pompierilor în situații extreme.

Și când încercă să zâmbească, Saas i-o reteză scurt.

— Nici să nu îndrăznești! El râse.

— Mai e mult până jos. Te răzgândești să

rămâi?

— Nu. Vocea ei era fermă. Dacă o luăm cu încetul... El ridică din umeri.

— Încăpățânată mică ce ești, nu-i așa? Saas nu răspunse. Nu era mică și, dacă era încăpățânată, asta numai datorită împotrivirii lui de mai înainte. Încăpățânarea și flerul erau probabil calitățile care o ajutaseră să facă o carieră în afaceri. Trebui să se oprească din nou pe ultimul palier și Simon se uită la ea, luând-o imediat în brațe fără s-o prevină. O reduse la tăcere cu un:

— Stai liniștită și o să ajungi cu bine jos. Era o afirmație de bun simț, dacă nu una care o înfuria, așa că nu se mișcă în timp ce el o purtă pe sus restul drumului până în stradă.

— Stai aici, spuse el, punând-o în picioare pe trotuar. Îți chem un taxi.

Când opri unul, spuse:

— Poate că ar fi bine să vin cu tine.

— Nu, răspunse Saas. Ai fost foarte amabil, adăugă ea, încercând ca vocea să-i sune

recunoscătoare, dar acum mă descurc, mulțumesc. Pe cuvânt.

El se încruntă la ea, dar îi dădu drumul, trântind ușa în urma ei și făcând un pas înapoi s-o salute cu mâna.

De dimineață, Saas se trezi târziu și, după ce-și privi ceasul, se întinse după telefon ca să comande micul dejun în cameră, înainte să meargă să facă un duș. Își simțea părul murdar și lins, așa că îl spală cu șamponul de la hotel, apucând un prosop să se șteargă, apoi altul să-l înfășoare în jurul capului și luându-și halatul de mătase, se întoarce înapoi în dormitor.

Își freca de zor părul cu prosopul, când auzi o bătaie delicată în ușă.

Se grăbiseră cei de la restaurant, se gândi ea surprinsă, mergând să deschidă și apoi aproape căzu pe spate de surpriză când Simon intră în cameră.

— Ce faci aici la ora asta? îl întrebă ea direct.

— Cum te simți? întrebă Simon.

— Cu ce?

— Cu glezna. Mi-am făcut griji pentru tine. Conștientă că era în picioarele goale, cu halatul subțire, cu părul ud dat pe spate și fără pic de machiaj, trecu peste supărarea de moment și spuse:

— Bine, mulțumesc. Nici măcar nu m-am mai gândit până acum. Puteai să dai un telefon. Nu-și luase ochii de la ea după ce închisese ușa.

— Poate c-ai mințit. Părul tău are altă culoare.

— Tocmai l-am spălat.

— Da, pot să văd. Întinse o mână să-l atingă, dar Saas se feri. Pardon. Lăasă mâna în jos. Mergi.

— Poftim?

— Mergi. Vreau să fiu sigur în privința gleznei tale.

— Ți-am spus că glezna mea e bine. N-are nimic.

— Arată-mi. Saas se întoarse cu spatele la el și merse pe lângă masă până la geam, conștientă de ochii lui care o urmăreau tot timpul. Se învârti pe loc și veni înapoi, oprindu-se la doi pași de el,

fără să-i întâlnească privirea.

— Aș dori să mă lași să te pictez, spuse el.

— Am discutat deja asta. Ridică privirea.

— La lumina soarelui, continuă el. Ochii lui o priveau cu o insistență deloc străină de ea, acum.

— Simon. El îi luă prosopul din mână și, fără s-o privească, îl aruncă pe pat.

— Simon - O ținu strâns de braț și o trase după el până la fereastră.

— Simon! spuse Saas. Nu o să mă pictezi! O clipă, i se păru că el nu o auzise deloc. Se uită la ea, dar știa că vede în fața ochilor o pânză, o paletă de culori. Apoi ochii lui căpătară altă expresie, mai caldă și începu să râdă.

— Niciodată? spuse pe un ton convingător.

— Niciodată. Trebuia să fie fermă, fără să se compromită. De ce, atunci, avea vocea întretăiată de emoție și era nesigură? Dracu' să-l ia pe tip, încerca s-o hipnotizeze. Își întoarse privirea de la el. Niciodată, repetă ea, cu o voce mai groasă și clară. Nu am intenția să-ți permit să nu mă lași în pace.

— Și dacă te rog? Întrebă el pe un ton blând, cu capul plecat într-o parte.

Nu-și putea crede ochilor. Oricum, deși încerca din răspuțeri să pară rugător, râsul i se citea totuși pe față.

— Nu, spuse ea. Nu și nu, și nu. M-am făcut bine înțeleasă?

— OK. Întinse mâinile și făcu un pas înapoi. Am recepționat mesajul. Saas îl privi suspicioasă. Avea sentimentul că renunța prea ușor. O bătaie în ușa îi făcu pe amândoi să privească în direcția aceea.

— Micul dejun pentru mine, spuse ea. Ospătarul intră în cameră și depuse tava pe măsuta de la geam. Îl privi pe Simon și îi apărură o altă expresie pe față. Saas îi dădu omului un bacșiș atunci și ușa se închise fără zgomot în urma lui.

— Știi ce-a gândit, îl acuză ea pe Simon. El făcu o grimasă.

— Contează? Vino și ia-ți micul dejun.

— Nu-mi da mie ordine!

— Dacă te temi c-o să afle Colin...

— Nu mă tem c-o să afle nimeni. Numai nu-mi place – O privea politicos, așteptând să termine ce încerca să spună.

— Oh, lasă! oftă Saas. El ridică din umeri și luă șervetul care acoperea micul coș de pe tavă.

— Miroase frumos, spuse, încântat. Poți să mănânci tu totul?

Patru felii de pâine prăjită și doi croissant calzi, bine făcuți, se odihneau în coș.

— Servește-te, spuse ea resemnată. Mă duc să-mi usuc părul.

Dădu drumul uscătorului în baie și în zece minute putea să-și pieptene părul în forma lui obișnuită.

Când reveni, Simon ședea confortabil pe unul din scaunele care încadrau masa, uitându-se pofticios la cana cu cafea, terminând unul dintre croissant-uri. Saas se duse înapoi în baie, luă un pahar de pe etajeră și-l spălă în chiuvetă.

— Poftim, spuse, punându-l în fața lui Simon. Servește-te singur.

— Mulțumesc. Își turnă puțină cafea și gustă, în timp ce ea luă paharul cu suc de portocale și întinse marmeladă pe croissantul rămas.

— Să-ți torn și ție puțină? întrebă el. Saas aprobă din cap. Era și el de folos cu ceva. În timp ce amesteca zahărul în cafea, îi spuse:

— O să trebuiască să pleci. Trebuie să mă îmbrac.

— Arăți bine, mi se pare mie, o privi Simon cu înțeleș.

— Termină! El răs.

— Doar mă uitam.

— Bine, poți să termini!

— Chiar te deranjează, nu-i așa? o întrebă curios, zâmbetul pierindu-i din priviri.

— Nu găsesc că e amuzant.

— Te tachinam. Puse una din mâinile lui mari pe a ei, acoperind-o. Iartă-mă.

Saas își retrase mâna.

— Foarte bine, spuse pe un ton rece. Simon ridică din sprâncene. Ea își întoarse privirile fiindcă el o cerceta serios și spuse, împingând

scaunul înapoi:

— Am o întâlnire.

— OK. Plec. Se ridică încet, încă cu ochii la ea. Cum reușești să faci asta?

— Să fac ce? încurcată, se uită din nou la el.

— Să te prefaci într-un sloi de gheață, cât ai clipi. Își pocni degetele. Și tot așa să-ți schimbi culoarea părului.

— Culoarea părului n-are nimic de-a face cu temperamentul meu, îl informă ea. Asta-i o poveste veche, spusă de babe. Dar privirea lui dispăruse și, ca și cum n-o auzise, adăugă încet:

— Și gura aceea. Ridică un deget și îi atinse buzele în treacăt, pe neașteptate.

Saas dădu capul pe spate și se trase înapoi. Simon îi susținu privirea, cu o expresie neașteptată. Veni mai aproape, după ea.

— Saas? spuse cu o voce ca un murmur.

— Spuneai că pleci.

— Vrei să plec? Saas își dădu seama că, dacă se tot ferea de el, avea să ajungă în dreptul patului. Așa că rămase pe loc.

— Da. Ți-am spus, trebuie să văd pe cineva.

— Pe Colin? o întrebă.

— Nu, nu pe Colin. Stătea chiar în fața ei. Voia să-l dea la o parte. Dar nu voia să-l atingă. El ridică o mână și îi mângâie ceafa. Ochii lui Saas aruncară scântei. Ridică la rândul ei mâna, dându-i brațul la o parte. O secundă, o scânteie de foc îi trecu pe față, dar se stinse la fel de repede. El se întoarse brusc și se îndreptă spre ușă.

— La revedere, îi spuse în treacăt, ieșind.

Sejurul lui Saas la New York se apropia de sfârșit. Achiziționase câteva tablouri pentru galeria ei și aranjase să fie trimise la Sidney, vânduse câteva gravuri pe care le adusese cu ea. Dar aranjamentele legate de expoziția lui Simon trebuiau puse la punct și era hotărâtă să-l convingă s-o însoțească.

— Nu știu de ce nu vrea, îi spuse Colin, când îl întrebă. Deși n-a fost acasă de când stă în America, nu-i așa?

— Aparent, nu. Crezi că ai putea să-l rogi? Sunt sigură că e în sprijinul picturii lui.

— De ce?

— Simt asta. E pregătit.

— Intuiție feminină? Colin o tachina.

— Nu atât intuiție feminină, cât experiența cu artiștii. Când o pornesc într-o direcție nouă ca el, cred că trebuie încurajați.

— Ești convinsă că este vorba despre o direcție nouă? Scene din copilărie? Poate e doar o călătorie nostalgică. Își trage răsuflarea între două proiecte noi.

— Nu cred. Mai este ceva aici - ceva ce trebuie explorat, muncit până la capăt...

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— Dacă crezi că poți să-l convingi. Colin ridică din umeri.

— Pot să încerc. Dar de ce s-o fac, când tu plănuiești să-mi iei cel mai bun dintre artiști... Saas îi zâmbi.

— Nu am intenția să-l iau cu mine pentru totdeauna. Și, dacă se hotărăște să rămână, mai poate să-ți trimită unele din tablourile lui. Probabil că aici obține prețuri mai bune.

— În fine, îl aștept să vină curând să vadă cum merge expoziția. O să-i amintesc.

Dar nici Colin nu avu cine știe ce noroc.

— Spune că nu vrea să meargă și asta-i tot, raportă el. Fără motiv, doar un refuz categoric și nu dorește să se gândească la asta. Saas oftă.

— În fine, mulțumesc c-ai încercat. Cel puțin e de acord să-i expun lucrările. Trebuie să mă întâlnesc cu el în legătură cu asta. Poate reușesc să-l conving.

Îl sună pe Simon și de astă dată îi răspunse aproape imediat și își găsi timp s-o primească să-l vadă la atelier.

Când îi deschise ușa, rămase o clipă privind-o, ca și cum aproape uitase cine era. Purta o cămașă băgată în pantalonii jeanși dar descheiată și era în picioarele goale.

— Aveam o întâlnire, îi aminti ea.

— Mda, știu. Își trecu o mână prin păr, uitându-se puțin supărat. OK. Se dădu într-o parte dezgustat și o lăsă să intre.

Saas făcu câțiva pași în living, realizând că

mai era cu cineva. O fată stătea întinsă pe canapea, cu picioarele cu degete roz urcate pe unul din brațele canapelei din piele neagră, cu un păr lung și blond revărsat pe una din perne la celălalt capăt. O cămașă roșu aprins era legată chiar sub sânii ei mici, cu sfârcuri obraznice și o fustă scurtă îi arăta picioarele lungi, bronzate. O pereche de sandale roșii cu tocuri înalte erau azvârlite pe covor, dedesubt. Privirea albastră pe care i-o aruncă lui Saas era complet supărată.

— Ea e July, spuse Simon. July, ea e Saas. E o comerciantă de artă din Australia.

July, fără să se miște un centimetru, o inspecta pe noua venită și decise pe loc că nu era vorba de competiție, aruncându-i o otheadă zâmbitoare.

— Bună!

— Bună, răspunse Saas.

— July e o vecină, spuse și Simon.

— Pozez uneori pentru Simon, se oferi July. Saas zâmbi.

— Ah, da? spuse ea politicoș. Simon spuse,

întorcându-și privirile spre fată:

— Saas și cu mine avem afaceri de discutat. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar...

— OK. July oftă, se strâmbă și sări în picioare, așa încât fusta îi dezveli șezutul și se aplecă să-și pună sandalele. Pot pricepe o aluzie.

— Stai jos, Saas, o invită Simon.

Ea stătu, găsind în mod miraculos un scaun liber. Simon deschise ușa pentru July, schimbând cu ea cu cuvânt sau două, în timp ce fata puse în treacăt o mână pe pieptul lui, apoi închise ușa și se întoarse spre Saas.

— Scuză-mă.

— E în regulă, spuse Saas țeapănă. Se întreba ce ziceau părinții lui July că fata poza pentru Simon. Părea cam la jumătatea vârstei lui, Dintr-un impuls, adăugă: Nu știam că... lucrezi. El stătea cu picioarele desfăcute, cu mâinile în cureaua de la pantaloni, privind-o. Îi zâmbi.

— Dacă lucram, aș fi fost în atelier.

— Înțeleg.

— Chiar așa? o provocă. Și ochii îi râdeau

într-una. Saas privi în altă parte, ridicând mapa pe care o adusese cu ea.

— Poate c-ar fi mai bine să mergem sus în atelier, sugeră ea pe un ton înghețat. Aș vrea să alcătuiesc o listă completă cu ce doresc pentru expoziție.

Când terminară, îi oferi o ceașcă cu cafea și Saas acceptă fiindcă partea cea mai dificilă de abia începea. Când se așează și el pe sofa, cu fața la ea, cu o ceașcă aburindă în mână trase aer în piept și spuse:

— Încă mai doresc să vii cu mine la Sidney. Arta fără artist este... incompletă.

De pe fața lui se șterse orice expresie și ea îi spuse în continuare:

— Ascultă-mă, te rog, și se lansa în argumentele bine pregătite.

El o urmări, cu privirea ațintită asupra ei, bându-și cafeaua. Și când termină, puse ceașca jos și spuse:

— Ți-am spus deja, nu vin.

— De ce nu?

— Nu trebuie să-ți dau ție socoteală.

— Aș dori totuși să-ți aud argumentele.

Simon se ridică în picioare.

— Uite, dacă nu vrei să iei totuși tablourile...

Sărind la rândul ei în picioare, Saas spuse:

— Vreau tablourile și te vreau și pe tine!

Privirea pe care i-o aruncă el era suficientă s-o facă să roșească, dacă ar fi fost de vârsta lui July.

— Uite ce declarație interesantă!

— Știi ce vreau să spun! continuă ea. Și încetează să mă mai privești așa! Nu sunt unul din modelele tale de nimfel Simon ridică din sprâncene.

— Și ce vrei să spui, de fapt? Furia teribilă pe care tot încercase să și-o potolească de când venise, ieși la suprafață, fără să mai încerce să se stăpânească.

— Știi foarte bine! urlă ea. Ar trebui să-ți fie rușine! Câți ani are July, hm?

— Care-i treaba ta? întrebă el. Avea o voce așa de blândă, parcă vorbea ceva în subconștientul lui, dar avea o luminiță în ochi care

o prevenea.

— Ea este adevăratul motiv pentru care nu vrei să părăsești New York-ul? îl întreabă pe un ton usturător.

— Nu, răspunse Simon rece. Tu ești. Era surprinsă cât de tare o durea, deși trebuia să recunoască că nu-l putea învinui. Nu fusese niciodată blândă cu el, deși își tot spusese că așa trebuie să fie, de fapt. Și el trebuie să se săturase să spere c-o să se schimbe. Spuse, cu greu găsindu-și cuvintele:

— N-ar trebui să îngădui preferințelor și indiferențelor să stea în calea carierei tale.

— Asta-i filosofia ta? o întreabă. Saas ridică din umeri.

— Mai mult sau mai puțin. N-o să mă vezi prea des, odată ajuns acolo. Sunt convinsă că ne-am putea descurca.

— Nu.

— Oh, spune mai tare asta! exclamă Saas. Ce să fac să te conving?

El făcu încă o grimasă.

— Asta este o ofertă? Și făcu încă un pas spre ea.

— Nu, nu e! Și tu păstrează micile săgeți în mâinile acelea - la tine acasă!

În loc de asta, el întinse mâinile și le apucă pe ale ei, aducând-o lângă el. Strâmbătura nu-i dispăruse de pe față.

— Termină, Simon! Știa că nu vorbește serios. Încerca doar să îi distragă atenția. Se zbătu la pieptul lui. Lasă-mă să plec.

— Nu cred că vreau.

— Foarte rău. Lasă-mă să plec. Îl privi în ochi, țeapănă, sperând, rece și implacabilă. El îi cercetă fața.

— Asta este ceea ce vrei cu adevărat? Pulsul ei o pornise nebunește. Vocea îi era curios de răgușită.

— Da. Își strânse pumnii și îl împinse din nou. Fără rezultat. Era nemișcat ca o piatră. Simon...

— Niciodată nu te gândești la altceva decât la afaceri? Întrebă el.

— Nu când e vorba de artiști.

— Și Colin?

— N-o să-ți explic ție relația mea cu Colin.

Asta e între Colin și mine.

— Și asta? întrebă iar. Acum avea și el vocea răgușită. Ochii lui nu-i dădeau niciun răgaz. Asta e între tine și mine? Ea înghiți în sec.

— Asta nu e nimic – tocmai ai spus că nu-ți place de mine. O privi furios.

— N-am spus nimic de genul ăsta!

— Ba ceva asemănător. Nu vrei să vii în Australia din cauza mea – El îi dădu drumul, cu totul pe neașteptate.

— Pentru o femeie inteligentă, începu, încă mânios, spui tot felul de prostii afurisite.

— Tu ai fost cel care a spus-o! mai tot timpul vorbești aiurea, oricum, îi spuse de-a dreptul. Pari incapabil să discuți ca un om normal.

— Și tu pari la fel de incapabilă să gândești ca un om normal!

— Eu? Câtă nedreptate! Dacă aș fi fost un om normal în mod deosebit, spuse indignată, ți-aș fi

aruncat cu ceva în cap până acum!

Strâmbătura dispăru de pe chipul lui și începu să râdă.

— Încearcă totuși cândva, spuse, uitându-se în jos la ea, și ai să vezi ce primești.

Jocuri, se gândi ea, privindu-l sfidătoare în față. Era cu siguranță un expert, în ciuda negării de mai înainte, considerând următoarea mișcare.

Dar el începu primul. Luând-o cu totul prin surprindere, spuse:

— Să-ți spun ceva. Vin cu o condiție. Când ea deschise gura, cu ochi atenți, ridică mâna.

— Nu, nu așa, îi spuse pe un ton de reproș, în mod serios – vin la expoziția ta dacă mă lași să te pictez.

CAPITOLUL 5

— Tipul nu e zdravăn, îi spuse Saas asistentei sale câteva zile mai târziu.

Sarah Jones își dădu părul negru din ochi și își privi curioasă șefa, descoperind pânza de pe un tablou care tocmai sosise la galerie în Sidney. Sarah o întreba întotdeauna pe Saas despre

artiștii cunoscuți în desele ei călătorii, și aceasta era încântată să îi descrie cu toate amănuntele.

— Zdravăn? în ce fel? Saas își căută cuvintele.

— Este - nepoliticos, de exemplu, spuse ea. Și interesat numai de persoana lui, adăugă, ascunzându-și o anumită ezitare de conștiință, Fusesse, la drept vorbind, chiar îngrijorat de glezna ei. Brusc, apucă o bucată de frânghie între degete și îi legă unul din capete. Sarah făcu o grimasă.

— Unul din ăia. Fiindcă e talentat, își închipuie că poate trata oamenii ca pe niște gunoaie?

— Nu, admise Saas, cinstită. Nu e așa. E doar foarte absorbit de munca lui și cred că îi este greu să găsească răbdare să se mai gândească și la alte lucruri. Vrea să-mi facă portretul, spuse și apoi se întoarse repede în altă parte. Nu avusese de gând să spună nimănui asta. Sarah spuse:

— Nu știam că face portrete.

— Nu știu dacă are în minte un portret, admise Saas încurcată. Nu știa nici măcar de ce în

cele din urmă se învoise la ceea ce, cum îi spusese și lui, suna a șantaj. Numai că el fusese de neclintit în privința acestei unice condiții, fără de care nu accepta să vină la Sidney. Sarah își continuă ideea:

— Cel puțin Pearson n-are de gând să te picteze cu ochii lipiți de-o parte a capului și cu un sân subsuoară.

— Probabil că n-o să mă picteze deloc, spuse Saas nutrind speranța. Atunci când o să ajungă aici, o să fie atras de altă direcție.

Începu deodată să râdă și când Sarah întrebă curioasă:

— Poftim? îi povesti istoria apetitivului roz și cum fusese lăsată ea cu el în mână fiindcă lui Simon i se năzărise să-l picteze.

Îi scrise scrisori de afaceri în adevăratul sens al cuvântului, în legătură cu expoziția și primi în schimb mâzgălituri incoerente și indescifrabile. Odată, când nu primi răspuns referitor la câteva date și nu-l putu găsi pe Simon la telefon, îi trimise un fax lui Colin, rugându-l să-i facă o

favoare și să încerce să dea de Pearson pentru ea. Lucrase până mai târziu, când primi telefonul. Tocmai se pregătea să strângă și să plece acasă și, înainte să atingă receptorul, știu că trebuia să fie Simon. Trase de câteva ori aer în piept înainte să ridice.

— Saas spuse el ca răspuns la vocea ei serioasă:

— Mendora Gallery.

— Da, răspunse, deși nu se îndoia că-i recunoscuse vocea. Nici ea nu se înșelase asupra vocii lui, desigur.

— Ce mai faci? întrebă el.

— Tocmai mă pregătesc să plec acasă, îi spuse. Ce-ai tot făcut în ultimele două săptămâni? Tot am încercat să iau legătura cu tine - Știu. Vrei tablourile, nu-i așa? Ea oftă.

— Da, vreau tablourile.

— Bine, atunci. Cât e ceasul acolo? îi spuse, după ce își consultă ceasul. El continuă:

— Și de abia acum închizi?

— Nu, am închis de câteva ore. Dar mai sunt

o mulțime de făcut, mai am două expoziții în proiect ca și a ta și artiștii care nu răspund la telefon și la scrisori dau naștere la ore peste program.

— OK. Cred că trebuia să te caut, mormăi el.

— Sunt toate datele în ordine? întrebă ea, înmuindu-se puțin. Fiindcă dacă nu sunt, pot jongla cu ale altora.

— E în ordine cu datele, spuse și el. De ce avea oare sentimentul că el nici măcar nu-și amintea în ce stadiu se aflau în acest moment? Pari obosită, adăugă el. De ce nu mergi să te culci puțin?

— Tocmai asta aveam de gând. El râse.

— Cum ajungi acasă?

— Am mașina. E parcată chiar afară.

— Ai grijă. Te vreau întreagă ca să te pictez. Și nu-ți tunde părul. Și, înainte să-i poată răspunde, închisese. Pastelurile ajunseră înaintea lui. Știindu-i preferința de a le aranja singur, le lăsă în lăzi și în ziua cu pricina o trimise pe Sarah să-l întâlnească la aeroport.

— Tu nu vrei să mergi? întrebă Sarah.

— Am prea multe de făcut, îi spuse Saas. Caută-l în registru. Nu c-ar fi greu de găsit. E destul de mare. Și ori o să stea ca o oaie pierdută de turmă, ori înconjurat de turmă, ori înconjurat de admiratoarele feminine.

Sarah îi aruncă o privire surprinsă. Rar o auzea vorbind pe un ton așa de certăreț.

— Îl aduc aici sau direct la hotel? mai întrebă.

— La hotel, răspunse Saas grăbită. Pentru un singur motiv, c-o să fie frânt de oboseală. Spune-i să se odihnească și să ne dea un telefon mâine când se simte în stare să dezvelească tablourile și să le agațe pe pereți.

Dar când Sarah reveni, Simon venea în urma ei ca un câțel care scăpase din lesă. Și arăta foarte sigur de sine.

— Sarah, ți-am spus - începu Saas, ridicându-se de la birou să-l înfrunte.

Sarah răspunse cu răsuflarea tăiată:

— A spus că vrea - Și Simon o întrerupse:

— Voiam mai întâi să te văd pe tine.

— De ce, e vreo problemă? Saas era cât se poate de rece. Sunt convinsă că Sarah poate...

— Sarah e nemaipomenită, spuse Simon și îi zâmbi feței în mod plăcut. Mulțumesc, Sarah. Ea se aplecă puțin, în timp ce el ținu ușa deschisă pentru ea și o închise ferm după ce ieși. Saas îl privi resemnată. Încă o cucerire fără probleme. Sarah era o femeie tânără și drăguță și avea un prieten foarte la locul lui. Era mult prea cu picioarele pe pământ ca să-l lase pe Simon s-o tulbure, dar cu siguranță nu era imună la farmecul lui. Dar acum părea că acesta îi dispăruse. Se lăsă peste ușă și îi aruncă lui Saas o privire critică.

— Ți-am spus să nu-ți tunzi părul, începu.

— Nu l-am tuns, îi răspunse printre dinți, de când m-ai instruit tu să n-o fac. Fusesse tentată să plece imediat și să se tundă vizibil, dar înțelepciunea prevalase. Nu voia să-l facă să se răzbune pe expoziție.

— Mmm, spuse el pe un ton nesatisfăcător. Mi-ar fi plăcut mai lung. Privirea lui rătăci asupra

rochiei ei, apoi ajunse din nou la ochi. Și întâlnind adâncurile verzi, făcu o grimasă. Aproape că-l simțea cum se hotărâse să nu spună nimic despre ținuta ei de serviciu în alb-albastru.

— Ce mai faci, oricum? o întrebă pe un ton aproape lingușitor, plecând de la ușă.

— Bine, mulțumesc. Se ținu dreaptă atunci când el ajunse lângă biroul ei și se apropie cât s-o atingă. Și tu? întrebă politico.

— Bine. O spusese pe un ton absent. Se aplecă deodată și îi dădu un sărut cald, scurt pe gura surprinsă. Bine, repetă, în timp ce ea se trase înapoi cât putu între scaun și birou. Asta a fost din partea lui Colin, îi spuse. Mi-a spus să-ți transmit toată dragostea lui.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Și acesta, adăugă el, e de la mine. Și îi cuprinse fața în palme, sărutând-o din nou - pe buze, dar nu prea mult timp, deoarece ea îl împinse cu pumnii în piept, lăsând să-i scape un mic țipăt furios. El se dădu înapoi, clătinându-și capul dintr-o parte într-alta, cu sprâncenele

ridicate.

— Nu?

— Nu! Saas se lăsă peste scaun ca să se liniștească. Prea le iei pe toate de bune.

El ridică din umeri.

— Scuză-mă. Avea ochii mirați, încurcați și puțin neîncrezători.

— Și ai nevoie să te bărbierești, îi aminti ea cu înțeles. Mângâindu-și bărbia cu degetele, întrebă:

— Te-am zgâriat? Inspecta tenul ei rozaliu. Măine putem încerca din nou, îi sugeră.

— Ba n-o să facem nimic de genul ăsta! i-o trânti Saas. Măine o să atârnăm pastelurile tale, oricum. Și chiar dacă n-am fi – Mai e și seara, spuse el. Merităm o cină bună după toate astea.

— Întreab-o pe Sarah, îl sfătui ea și apoi se întrebă ce-o să spună prietenul lui Sarah în legătură cu asta.

— Te întreb pe tine, spuse Simon. Și pe Sarah, dacă vrei. Cred c-o să aprecieze o cină bună, și ea, după o zi de muncă grea.

În cele din urmă, fu o cină în patru. Prietenul lui Sarah veni s-o ia și rămase să ajute la atârnatul tablourilor și, când Saas se decise să le dea drumul acasă, se îmbrăcă frumos și ieșiră la un local deschis toată noaptea. Era trecut de miezul nopții când plecară de acolo și Saas spuse:

— Te las la hotel, Simon.

— Mulțumesc mult, Simon, spuse Sarah, în timp ce prietenul ei o lua de mijloc și mulțumi la rândul lui. Cu siguranță că ei se simțiseră bine, în ciuda oboselii de peste zi și Saas văzuse o fațetă nouă de-a lui Simon. Fusesse o seară veselă și chiar descoperise o inteligență surprinzătoare dincolo de farmecul lui leneș.

— A fost frumos din partea ta să plătești pentru noi toți, îi spuse Saas, în timp ce el își întinse picioarele lungi în mașină, lângă ea. Mulțumesc.

— E frumos din partea ta să mă conduci acasă, îi răspunse el. Știam că sub învelișul acesta se ascunde o fetiță bună. Ea nu-i răspunse, concentrându-se să pornească mașina și să

urmărească traficul nopții.

După un scurt timp, el întrebă încet:

— Te-am ofensat din nou? și mâna lui îi dădu la o parte părul care-i acoperea profilul și îi ascundea fața de el. Ea se feri într-o parte, scuturându-și capul pentru a tăinui reacția din instinct.

— Desigur că nu. M-am obișnuit cu... manierele tale.

— Ce vorbe! Crezi că sunt un om perfect?

— Nu ești deloc perfect. Bănuiesc că ești doar... cinstit. Nu-i așa? El răspunse:

— Bănuiesc. Nu mă gândesc prea tare la asta.

— Te gândești cel mai mult la arta ta, nu-i așa?

— M-am gândit destul de mult timp la tine, în ultimul timp.

Ea nu-l privea. Mâinile i se încordară pe volan.

— Mai vrei încă să mă pictezi?

— Din cauza asta am venit.

— Doar nu-i singurul motiv! se întreba dacă într-adevăr vorbise serios despre afacerea aceea ciudată.

— Să te pictez? spuse el. Nu, nu-i singurul motiv. Știi tu asta.

— Nu știu - începu ea și frână brusc când o mașină ieși de pe o stradă din apropiere și întoarse repede în fața lor. Idiotule.

Simon stătea foarte drept. Ea schimbă viteza și porni cu atenție după ce stopurile de la frână se stinseră.

— Trebuie să mă concentrez, îi spuse și el rămase complet tăcut.

Când ea opri în fața hotelului, o întrebă:

— Vii la un pahar înainte de culcare?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să găsesc mai întâi un loc de parcare și, oricum, am mult de lucru mâine.

— Vin și eu să te ajut să termini, îi spuse. Nu te deranja să mă ieși. Vin pe jos.

Ea își ținu mâinile pe volan și el ezită, apoi o atinse cu degetele și coborî, închizând bine ușa în

urma lui.

Când toate tablourile fură în cele din urmă agățate, o lăsă pe Sarah să plece mai devreme și ea cu Simon strânsesă ce mai era în camera de la subsol.

În timp ce el se spăla pe mâini, ea luă o sticlă cu sherry dintr-un dulap din birou și turnă puțin în două pahare.

— M-am gândit să bem pentru succesul expoziției, spuse când el i se alătură. Să facem un tur de orizont să fim siguri că totul e pus cu fața în sus?

Și așa făcură, cu paharele în mână. Nu era o expoziție mare; galeria era modestă, dar era una interesantă deoarece avea trei nivele, la ultimul ajungându-se pe o scară întortocheată, minuțios lucrată în fier. Pereții cenușii susțineau culorile luminoase ale pastelurilor și nuanțele lor de ocru și portocaliu și în unele locuri ea drapase spatele tablourilor în pânză de sac. I se părea că merge cu coaja eucaliptilor, tablele ruginite din unele picturi

și oamenii de la țară, voinici, robuști, cu pălăriile lor cu boruri mari, cămăși cu mâneci suflecate sau rochii în culori șterse, purtate de multe dintre femei.

La nivelurile superioare erau câteva șezlonguri din piele gri pentru vizitatori, dar la ultimul doar câteva perne imense viu colorate. Era de-a dreptul imposibil să urci acolo ceva mobilier. Când ajunseră sus, Saas înainte și Simon în urma ei, el se trânti pe una din perne și ridică ochii spre ea, cu paharul în mână, pe jumătate plin.

— Stai lângă mine? o invită, aranjând o pernă lângă a lui.

Saas clătină capul și se duse la una din picturi, ridicând un colț și apoi coborându-l la loc. Făcu un pas înapoi, uitându-se la el și Simon îi spuse:

— E drept. Ca toate celelalte. De ce ești așa nervoasă în preajma mea?

Ea îi aruncă o scurtă privire și se duse mai departe, privind un grup de familie și o pereche de cai, lângă un iaz. Cea mai mare parte din pânză,

sus, era ocupată de peisajul de țară și felul în care tatăl privea în depărtare părea să indice că mai aveau un drum lung de făcut. Spuse:

— Încotro se îndreaptă?

— Oriunde, răspunse el. Sună plictisit. Saas se întoarse.

— Nu știi?

— Tu știi? o contrazise el. Stătea pe burtă pe pernă, privind sherry-ul rămas în pahar cu o expresie nemulțumită pe față.

Ea își întoarse din nou privirea spre tablou, în omul acela vedea o duritate, o hotărâre serioase. Lângă el, nevasta acestuia avea umerii plecați, fiindcă ținea un copil mic în brațe și era întoarsă pe jumătate spre bărbatul ei. Un alt copil era agățat de fustele ei, privind în sus.

— Spre un viitor sigur, aș spune, ghici Saas. Simon spuse:

— Nu facem toți așa? Când pot să te pictez?

— Doar nu vrei chiar... El se ridică în picioare.

— Ba chiar vreau! Nu te porni acum asupra

mea!

— Numai că n-am crezut că - Nu, n-ai prea crezut, nu-i așa?

Saas contemplă sherry-ul rămas în pahar și decise cu regret că nu rezolva cine știe ce dacă i-l arunca în cap. Spuse:

— Ești cel mai prost manierat om pe care l-am...

— Cinstit, argumentă Simon. Ai spus că sunt cinstit, mai înainte.

— Și fără maniere. Cele două nu se exclud cu totul reciproc. Puse cu grijă paharul jos și o privi cu egală atenție.

— Iar ești furioasă.

— Cum ai ghicit? Simon făcu o grimasă.

— Ai cioburi de gheață verde în ochi.

— Ce ridicol lucru de spus!

— Nu văd de ce. E adevărat.

— Nu e adevărat, e doar - De unde știi? se contrazise el. Nu le poli vedea.

— ...o metaforă!

— Vai, ce cuvinte mari, Scufița Roșie!

— Și asta e tot o prostie! spuse Saas triumfătoare.

— În fine, nu te văd în postura de bunicuță, explică el. Cu scufia cea roșie și tot restul. Dar am sentimentul că tu m-ai distribuit pe mine în Lupul.

Saas pufăi ca o doamnă și își termină sherry-ul.

— Nu fi prost!

— În fine, de ce nu termini tu să te prostești și nu vii lângă mine să stai puțin jos? sugerează el. Trebuie să fii obosită. Eu știu că sunt.

— Tu probabil că ai încă rău de înălțime. Merse cu grijă spre perne și el se ridică întinzându-i mâna, ajutând-o să se așeze jos.

Saas se așează țeapănă, cu ochii pe peretele de vizavi și picturile de pe el.

— Cred c-or să se vândă, spuse ea. N-or să-i facă pe oameni să se simtă prost - Ba or să se simtă.

— ...la început, termină ea. El își aținti privirile asupra ei.

— Tu ai băgat de seamă, spuse încet.

— Dacă n-aș fi băgat de seamă, n-aș fi dorit să le expun vederii, spuse ea. Nu sunt interesată de sentimente. El o întrebă cu blândețe:

— Ce este rău într-un sentiment? Ea ridică din umeri, dar mâna pusă de el acolo nu se clinti.

— Știi ce vreau să spun, continuă ea. Terci sau hrana maselor.

— Eu sunt pentru o masă din când în când, eu însumi. Înghețată sau prăjituri din ciocolată reprezintă o schimbare bine-venită după o dietă cu legume și carne fiartă.

— Nu pictezi terci. El se mișcă nehotărât dintr-o parte în alta.

— Uneori mi-aș dori să pot.

— Cred că pot înțelege asta.

— Poți? O privea, cu ochii întunecat și îngândurați. Cu mâna liberă îi mângâie părul de pe obraz, ca în mașină, cu o seară înainte. Mâna și umărul ei se întăriră. Degetele lui îi întoarseră fața spre el și după o scurtă ezitare, o sărută.

Fuse un sărut delicat, nu unul insistent. Părea că dorea să cunoască conturul exact al

buzelor ei, înainte să înainteze. Și când o făcu, îi simți buzele despărțindu-se și capul ei se lăsă pe brațul lui. Își ținea ochii închiși, dar camera părea să se învârtă încet în jurul lor, așa că aproape se pierdu cu firea.

Și atunci el o cufundă în perne, sărutând-o cu insistență, seducând-o tandru, cu o mână dedesubtul ei și cu cealaltă pe linia gâtului delicat, sub bluza ei, mângâindu-i forma caldă a umerilor. Degetul cel mare simțea un puls deja accelerat.

El ridică ușor capul, iar ea deschise ochii, văzu sclipirea din ochii lui, apoi mâna lui îi deschise un nasture de la bluză, el se aplecă și o sărută cu ardoare pe gât, în timp ce i-l descheia pe următorul. Saas se înecă de emoție.

— Simon, nu! încetează! O clipă, se gândi că el avea s-o ignore. Gura lui se lipea de pielea ei și ținea în mână, ca într-o cupă, unul din sânii ei tari. Ea îl cuprinse cu mâinile pe după umeri, dându-l la o parte și el o ținu iar de gât, cu capul dat pe spate, cu ochii mari, foarte deschiși, întrebători.

— Saas? întrebă.

— Lasă-mă să mă ridic. Încă îl mai împingea.
Lasă-mă să plec, Simon.

El se uită încurcat.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură! îi spuse ea drept în față.
Bădăran ce ești, dă-te la o parte de pe mine!
Atunci el se ridică și o privi cum se chinuia să se
scoale în picioare și să-și aranjeze părul. Fără să
se uite la el, se aplecă să ia cele două pahare,
întrebându-se dacă să dea vina pe sherry pentru
purtarea ei neașteptată.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Simon spuse:

— Doar n-o să-mi spui acum că te-ai sărutat
din cauza băuturii.

— Tu m-ai sărutat! i-o întoarce ea, luând-o pe
scări.

— Am fost ajutat, argumentă el. Ai grijă la
scări. Ea începuse să coboare în goană, dar era
obișnuită cu ele și ajunse jos fără probleme.

— Nu găsi prea multe semnificații în asta.

— Povestește-mi, o invită el când ajunseră în
mica bucătărioară și ea puse paharele în chiuveta,

ce să gădesc. Se întoarse, ca să-l găsească lângă ea, cu mâinile în șolduri, înghesuind-o într-un colț.

— O sărbătorire furtunoasă, spuse, luptându-se cu panica, în onoarea expoziției tale.

— Sărbătorești cu toți artiștii în felul acela?

— Desigur că nu! Și-ar fi dat viața să poată găsi cuvintele să spună mai mult.

El îi zâmbi.

— Bun, spuse, dându-și mâinile la o parte, trăgându-se de-o parte. Nu m-am gândit la asta.

CAPITOLUL 6

Vernisajul s-a bucurat de mult mai mult succes decât sperase Saas. Simon, în mod surprinzător, și-a pus părul în ordine și a apărut îmbrăcat într-o cămașă cu carouri și pantaloni asortați. Arăta extraordinar și Saas nu fu singura femeie care gândi așa. Se perindau în jurul lui precum muștele.

Ea însăși era foarte ocupată să facă pe gazda și să se asigure că cei care aveau posibilități erau încurajați să cumpere tablouri. Din prima oră, ea și Sarah puseseră deja câteva etichete roșii pe

unele lucrări. Tocmai își umpluse un pahar de șampanie când mâna lui Simon se opri pe brațul ei și el spuse:

— E cineva aici care te caută, Saas. Se întoarse, întâlnind mai întâi ochii lui

Simon, mai vii decât de obicei când o privea și apoi zâmbetul ușor al lui Colin.

— Bună, Saas. Colin se plecă s-o sărute pe obraz.

— Colin! Ce faci aici? Colin se întoarse spre Simon.

— Nu i-ai spus că vin?

— M-am gândit c-o să fie o surpriză plăcută, spuse Simon prietenos. Este, nu-i așa, Saas?

— Da, desigur. Zâmbi spre Colin. Cât stai?

— Mi-am luat vacanță. Vreo două săptămâni. N-am mai fost niciodată în țară. Poate că mai găsesc un Simon Pearson cât timp sunt aici.

— Am crezut c-ai spus în vacanță, îl tachină ea. Simon puse o mână pe umărul lui Colin.

— O să trebuiască să te plimbăm prin împrejurimi, nu-i așa, Saas?

Saas îl privi cu o oarecare suspiciune. Oare ce intenții avea?

Nu avu timp să chibzuiască. Cineva zăbovea lângă ea și trebui să se întoarcă să discute încă o vânzare. Colin se mai afla încă acolo, după ce mai rămăseseră doar Saas și Simon.

— Unde stai? îl întrebă ea.

— La același hotel cu Simon. El mi-a rezervat camera.

— De ce nu mergem toți să cinăm în oraș? sugeră Simon. Sau înapoi la hotel pentru un pahar înainte de culcare?

— Colin trebuie să fie obosit, obiectă Saas. Și eu sunt, de fapt. Vă las pe amândoi la hotel. Plecând de la hotel după aceea, se întrebă iarăși ce punea Simon la cale. O surpriză plăcută, spusese el. În fine, poate. Avea doar, un sentiment foarte profund că mai exista și un alt motiv. Oricum, pentru nimic în lume nu-și putea da seama ce putea fi.

Sentimentul deveni mai arzător în timpul următoarelor două săptămâni. Saas era foarte

ocupată cu expoziția. Simon începu să fie ghidul – neoficial al lui Colin într-un tur de orizont și îl luă cu el la Blue Mountains, apoi într-un weekend pe Gold Coast și chiar îl însoți într-un zbor de plăcere la Alice Springs și Ayers Rock. Imediat ce se întoarseră de acolo, Simon cumpără trei bilete pentru cea mai nouă reprezentație la Operă și făcu pe gazda cu Saas și Colin întreaga seară. În ținută de seară, era uluitor, deși strică tot efectul după pauză, când scoase papionul de la gât și îl înghesui în buzunar.

La cină, după aceea, păru să observe pentru prima oară rochia de mătase verde a lui Saas și făcu o strâmbătură care părea admirativă.

— Asta e o îmbunătățire, spuse, uitându-se la umerii ei goi. Și părul îți stă bine, de asemenea. Era ceva între, prea scurt să-l poată ridica și destul de lung s-o încurce când se apleca să studieze vreun cont sau îmbrăca rochie cu guler.

— Eo povară, spuse ea. Cât îl vrei de lung?

— Mai lung de-atât. Îl vreau în jurul umerilor.

Colin se uita extrem de mirat și Saas îi explică:

— Simon crede că vrea să-mi facă portretul.

— Adevărat? Nici nu trebui să pară foarte surprins, simți ea, fiindcă Simon spuse pe un ton agresiv:

— Nu cred că vreau să-ți fac portretul, sunt gata să ți-l fac. Ai fost de acord.

— Da, foarte bine, admise ea scurt.

— Când s-a petrecut asta, Saas? întrebă Colin.

— Când am spus că vin la Sidney pentru vernisaj, îi răspunse Simon. Ea a socotit-o un fel de șantaj. Îi aruncă lui Saas un zâmbet leneș.

— Oh, nu cred că merită să-i zici așa, șopti Colin, privind cu o oarecare curiozitate de la unul la altul. O presiune exagerată, poate. Aș vrea să-l văd când e gata. Simon îl privi ridicând din umeri. Și Saas spuse:

— De ce nu renunți la mine pentru asta, Simon? Nu ești un pictor de portrete și te-ai amuzat destul. Colin ridică încet din sprâncene și Simon spuse:

— Îi dai altceva de înțeles lui Colin, Saas.

Despre ce „amuzament” vorbești?

Nerăbdătoare, răspunse:

— Știi foarte bine că spui asta doar să mă dai la o parte. Ai crezut că n-o să fiu de acord și că te poți eschiva de la a veni până aici. În fine, necazul tău, dar acum nu-i nevoie să-ți pierzi timpul făcându-mi mie portretul. Portretele nu sunt stilul tău și o știm cu toții. Simon se aplecă peste masă spre ea, cu ochii furioși, deși își păstra vocea calmă.

— Nu scapi cu asta. Ai spus că mă lași să-ți fac portretul și sunt al dracului de sigur c-o să-l fac. Și, pentru informarea ta, pot să fac un portret la fel de bun ca mulți alți pictori ale căror nume le știi, dacă așa vreau! mai bun! Saas trase aer în piept.

— Foarte bine, n-am vrut să-ți pun la îndoială abilitatea. Dacă ai de gând să insiști mergând mai departe cu farsa asta...

— Farsă? Simon trânti un pumn pe masă, clătinând toate paharele.

Colin îl luă pe după umeri, cu ochii lui larg

deschiși, interesați, cercetând fața roșie a lui Saas.

— Liniștește-te, Simon, spuse el blând. Saas tocmai a spus că nu-ți pune la îndoială talentul.

— Numai sănătatea minții, i-o trânti Saas. Cinstit, odată ce-și pune ceva în minte, e ca un câine cu un os pierdut de mult. Ce rost are să-mi faci mie portretul?

— Ce rost are să pictez? urlă Simon. Și mai și trăiești din vânzarea operelor de artă! adăugă el însoțindu-și cuvintele cu o privire nimicitoare.

— Aș spune că ești o femeie expresivă, care poate fi pictată, observa Colin, deși nu tocmai inspirat, gândi ea. Dacă aș avea talent și mie mi-ar plăcea să-ți fac portretul. Saas își stăpâni dorința instinctivă de a urla și, în loc de asta, îi zâmbi.

— Mulțumesc, Colin dragă. Și o spuse cu câtă sinceritate fu capabilă.

— Uau! exclamă Simon. Colin nu lăsă să se vadă dacă îl afecta și Saas întrebă dulce:

— Ce-a fost asta, Simon? Clătina din cap cu părere de rău spre Colin.

— Tu nu o cunoști așa ca mine. Ai picta-o în roz și frumoasă.

— Tu de abia mă cunoști pe mine! Dar nici Colin nu-i mai asculta.

— Nu. O privi pe Saas pus pe gânduri, în verde, poate. Ca rochia aceea. Un fel de nimfă pământeană? Simon răsuflă anevoie.

— Nimfă! repetă cu dispreț. Tentată să pună capăt de una singură, Saas spuse:

— Dacă voi doi ați terminat...

— Nu te vezi pe post de nimfă? Întrebă Simon cu răutate. Colin răspunse:

— Iartă-mă, Saas. N-am vrut să te insult cu ceva...

— Știu. Îi aruncă un zâmbet cald. Mă simt flatată, desigur, reuși să spună conștientă de mirarea lui Simon. Trebuie să recunosc că... nu m-am gândit la mine în lumina aceea, adăugă, făcându-i lui Simon un semn pe sub masă, văzând că umerii lui începuseră să tremure.

El răsuflă anevoie și o privi indignat, iar ea îl ignoră.

— Așa că ai de gând să-i faci portretul? Cum anume? întrebă Colin.

— Nu m-am decis încă, spuse Simon fără nicio expresie pe față. Poate ca un fel de tigroaică.

— Ce clișeu, desigur, spuse Saas, rece.

— Variantele Africii de aur, continuă Simon, ca și cum nu o auzise. Mică și rea.

Saas chiar pufni pe nas, dar într-un mod delicat.

— Chiar un clișeu.

— Nu m-am gândit niciodată la tine ca la o persoană rea, Saas, spuse Colin, evident intrigat.

— Simon își lăasă imaginația de artist nestingherită, spuse ea.

Ignorând-o încă o dată, Simon întrebă:

— Ce-ai crezut?

— Am socotit-o o doamnă la locul ei, răspunse Colin. Rece, inteligentă, iute. Dar rea? O studie pe Saas, cu capul plecat într-o parte.

Nu. Nu e cuvântul potrivit, Simon. Buzele lui Simon se strâmbară.

— Multe pe care le știi - Saas îl întrerupse forțat.

— Dacă voi doi șoviniști masculini n-aveți nimic împotriva, cred c-aș vrea să plec acum. Colin o privi vinovat și imediat își ceru scuze. Simon doar făcu o grimasă și se ridică indolent de la masă, mergând încet în urma lor, în timp ce Colin deschisese ușa dinspre stradă pentru Saas.

— Nu-i și asta o purtare șovinistă masculină? întrebă el.

— E o purtare politicoasă, îi spuse Saas. Ceva de care tu n-ai habar. El râse.

Colin veni la galerie a doua zi s-o invite la prânz la masă.

— O să fie o masă târzie, îl preveni ea. Nu pot s-o las singură pe Sarah când galeria e plină. Pastelurile lui Simon atrag o mulțime de lume.

Când în cele din urmă fu gata, spuse:

— Unde e Simon, apropo?

— Geamănul meu siamez? I-am spus că vreau să cumpăr niște amintiri pentru copiii mei. Până și

Simon s-a săturat să se țină după mine peste tot unde mă duc să cumpăr. S-a lipit de un agent imobiliar și avea de gând să-și caute un atelier de închiriat.

— A fost o mișcare energică din partea lui să te facă să te simți bine, spuse Saas.

— Hmm. Astă-noapte am început să mă gândesc că altceva avea el în minte.

Înainte să-l poată întreba ce anume, o întrebă unde vrea să mănânce și îi sugeră un restaurant mic, grecesc, unde ea avea uneori întâlniri de afaceri.

— E puțin de mers pe jos și servesc și salate nemaipomenite.

Odată ajunși acolo, Colin făcu pe gazda și găsi o masă separată, ascunsă într-un colț de un palmier mare. Ajunseră la cafea, când el pomeni din nou de Simon.

— Ce se petrece între voi doi? o întrebă el discret. Tot la fel Saas răspunse:

— Nimic. Colin îi aruncă o privire șireată.

— Nu e și impresia pe care mi-a lăsat-o seara

trecută. Și de ce crezi tu că Simon e așa de dornic să mă țină ocupat tot timpul, ziua și noaptea?

— Vrea să te bucuri de vacanță, bănuiesc, mormăi Saas. Și nimic din cele petrecute aseară nu avea cum să-ți ofere posibilitatea să crezi că Simon și cu mine – avem vreun fel de relație.

— Doar fulgerele din privirile voastre.

— Prostii. Dacă a fost ceva, asta fiindcă nu ne suportăm unul pe celălalt.

— Oh, nu? Asta nu e adevărat și pentru Simon, oricum. Aș spune că te-a plăcut mult din prima clipă în care te-a zărit. Deși trebuie să recunosc că are un fel ciudat de a o arăta. Saas împinse ceașca de-o parte.

— Mi-a sugerat ceva la New York, l-am refuzat și atunci a decis că nu-i place deloc de mine.

— E adevărat?

— Da. Nu era cu totul adevărat, dar versiunea reală nu era prea departe. Când i-am cerut să vină aici la vernisaj, mi-a spus că nu vrea din cauza mea. L-am rănit în mândria masculină,

bănuiesc. Colin clipi din ochi. Nu-mi sună a Simon, totuși. Ești sigură că asta a vrut să spună?

— Mai e posibil să fi vrut altceva? întrebă Saas. Cu îndoială, Colin spuse:

— Nu știu. Dar atunci de ce vrea să-ți facă portretul?

— Fiindcă e destul de încăpățânat. Colin clătină din cap.

— Cred că ai înțeles greșit. Dar nu te-am invitat la prânz să putem discuta despre Simon. Voiam să știu cum stau lucrurile între voi, deoarece". În fine, te-ai gândit la ce ți-am spus înainte să pleci din New York?

Îi luă mâna într-ale lui și un clopoțel îi sună în amintire.

— Da, desigur, spuse ea în grabă, conștiința prevenind-o că nici măcar nu-și mai adusese aminte. Vrei să spui că totul era în serios?

— N-am fost niciodată mai serios. Ne-am putea trăi viața împreună, Saas. Cel puțin, așa gândesc eu. Mă gândesc la căsătorie, să știi, îi aminti el, nu la vreun aranjament temporar de un

anume fel.

— Colin, chiar nu cred că sunt făcută pentru căsătorie. Te plac mult, tu știi asta. Dar îmi place și viața mea așa cum e ea.

— Acum, poate. Gândește-te la viitor, Saas. Poate deveni singuratică. Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău, Colin. Nu sunt potrivită pentru tine. Sper să găsești pe cineva care să te aprecieze așa cum meriți. El îi zâmbi cu părere de rău, ridică ușor mâna ei la buze și apoi îi dădu drumul.

— Și mie îmi pare rău. E un refuz foarte grațios, draga mea. Bănuiesc că ai destulă practică. Saas insistă:

— Vorbesc serios. O femeie e norocoasă să te aibă, Colin. Probabil că eu sunt o proastă. Colin probabil că era o partidă bună. Păcat că nu avea niciun pic de entuziasm pentru ideea aceea. El râse.

— În fine, dacă te răzgândești vreodată...

— Da, dar...

— Nu mă ține cu răsuflarea tăiată! sugeră el

pe un ton sec.

Ea mai clătină o dată din cap.

— Putem rămâne prieteni? El era dezamăgit, dar ea nu credea că totul era din inimă. Spera să nu fie. Colin era așa un gentleman, era atent să nu arate dacă ar fi fost așa.

— Bineînțeles că suntem prieteni, Saas, o asigură el, împingându-și scaunul înapoi, întotdeauna. Când se ridică la rândul ei, el îi zâmbi.

— Arăți neliniștit, spuse. Nu trebuie. Nu e vina ta.

Merseră înapoi la galerie de braț și el o lăasă în hol.

— Mulțumesc că ai venit, Saas. Și nu-ți face griji pentru mine, promiți?

Ea ridică ochii spre el.

— Promit, îi zâmbi.

— Te superi dacă pretind un sărut de la revedere?

Saas ridică ușor capul. Nu putea să-l refuze. El o făcu de-adevăratelea, ținând-o în brațe și

sărutând-o pe gură, apoi îi mângâie obrazul și spuse:

— Ne vedem la New York. Nu lăsa să treacă prea mult timp, OK?

— OK. Rămase zâmbind în urma lui, puțin tristă, în timp ce el dispărea în mulțime, apoi se întoarse să intre în galerie...

Ca să-l găsească pe Simon în ușă, cu brațele încrucișate și o expresie nesuferită pe față. Tresări aproape vinovată și apoi, supărată pe ea însăși, își îndreptă umerii și trecu pe lângă el cu bărbia sus.

— Bună, Simon, spuse. Nu te așteptam. Colin spunea că te-ai dus să cauți un atelier. El o urmări în birou, apoi zări câțiva oameni care se uitau la picturi. Ea deschise ușa biroului și merse să-și lase geanta într-un sertar mai mare. Când se îndreptă, Simon stătea în cadrul ușii. Spuse:

— Asta înseamnă că te-ai hotărât să rămâi? El intră în cameră și închise ușa.

— Colin mi-a spus că merge să cumpere cadouri pentru familie, spuse el. Nu l-am văzut ducând niciun pachet. Saas ridică din umeri.

— Ai găsit un atelier? întrebă ea. O privea ca și cum nu o auzise, ca și cum dădea o bătălie crâncenă cu sine însuși.

— Simon? porni ea. Ai găsit un spațiu unde să lucrezi?

— Da. Unde te-ai dus cu Colin?

— Mica Atenă. Când el o privi neatent, ea spuse: E un restaurant. Fac preparate bune. Unde este atelierul? E ceea ce căutai?

— Nu-l luam dacă nu era. Ea nu putea să nu observe expresia vicleană care i se instalase pe față. Vrei să vii să-l vezi?

— Nu, mulțumesc. Nu acum. Am întârziat. El profită atunci:

— Mda. Un prânz mai lung, nu-i așa? Sunase așa de acuzator că Saas simți că-și pierde cumpătul.

— N-am băgat de seamă când a trecut timpul, spuse ea.

— Hmm. Te-ai simțit foarte bine, nu?

— Așa e. Ți-am spus că mâncarea a fost bună. Îi aruncă un zâmbet clar. Acum, dacă vrei să mă

scuzi, am treabă de făcut.

Își trase scaunul și se așeză, deschizând un alt sertar să scoată un caiet și un creion. Cum Simon nu se clinti, îl privi cu un aer impacientat, întrebătoare, cu creionul în mână.

— De ce te săruta? întrebă Simon. Ea simți o fierbințeală în obraji.

— Nu cred că asta e treaba ta, nu? Ea ar fi trebuit să știe mai bine decât să-i pună o întrebare retorică lui Simon. El păru să se gândească cu atenție, în ciuda privirii încruntate.

— OK, conchise el în final. Dar nu îl respingeai, totuși.

— Dacă s-ar fi atins de mine, probabil aș fi făcut-o, răspunse Saas, rece. Acum, cum spuneam, trebuie... Simon plecă de lângă ușă cât avu timp ea să clipească.

— Să se atingă! Se plecă peste birou și îi smuci creionul din mână, îl aruncă pe birou și își puse palmele pe acesta.

Saas ridică repede capul, cu frica în priviri, imediat înlocuită de o furie rece.

— Să nu mă atingi! El o privi lung.

— Și tu să nu mă înfrunți pe mine! spuse, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și când Sarah o deschise, Simon își îndreptă spatele și Saas își retrase privirile de la el. Văzu că strânsese pumnii pe birou și îi relaxa.

— Oh, te-ai întors, spuse Sarah, observând prezența lui Simon. Scuză-mă, n-am știut. Îi privi curioasă și Simon porni spre ușă.

— E OK. Eu tocmai plecam. Când el dispăru, Sarah o întrebă:

— Te simți bine? Ești roșie la față.

— Am venit repede înapoi, spuse Saas. Am crezut că ai nevoie de mine.

— Oh, nu a fost prea aglomerat, dar avem o cerere. Am notat totul și telefonul unde să suni. N-am știut că Simon era aici. Altfel nu v-aș fi întrerupt.

— Nu era important. Tocmai mi-a spus că și-a găsit un atelier.

— Oh, unde?

— N-a ajuns să-mi spună. Știi cât e el de vag în explicații. Acum, haide să aruncăm o privire la ceea ce avem aici.

CAPITOLUL 7

Saas îl conduse pe Colin la aeroport. Veni și Simon, de asemenea și când avionul se ridică, se întoarse spre ea.

— O cafea? Întrebă el, sperând. Saas clătină capul.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Sarah e singură. El porni în urma ei, în timp ce se îndrepta spre mașină.

— Ce zici de o cină deseară?

— Nu, mulțumesc.

— Ai o întâlnire?

— Niciuna.

— Ești furioasă pe mine? Ea se opri să se uite la el.

— De ce-aș fi furioasă pe tine? El îi întoarse solemn privirea, apoi se încruntă.

— Fără motiv? Ai nevoie de unul? Nu se gândise niciodată la ea ca la o persoană cu un

temperament agitat. Dar, realiză, de când îl cunoscuse, își petrecuse mare parte din timp supărată pe Simon. Cineva îi împinse de la spate și el veni mai aproape de ea, cuprinzând-o pe după mijloc ca s-o conducă spre ușă.

— Haide, să ieșim din mulțimea asta. Se așeză lângă ea în mașină, în tăcere, până ajunseră lângă galerie.

— Pot să te las undeva? întrebă Saas.

— La galerie e bine. Apoi spuse brusc: Când poți începe să pozezi pentru mine?

— Sunt foarte ocupată. Cu expoziția ta, îi reaminti ea, subliniind cuvintele. De cât timp o să ai nevoie?

— Mai multe ore. O oră merge pentru început. Poți veni după lucru azi? O să-ți ofer ceva de mâncat după aceea. Îl refuzase deja cu cina. Dar asta suna altfel. Mai curând o întâlnire de afaceri decât una intimă.

— OK, fu ea de acord. O oră. El apăru la ora închiderii și ea spuse:

— Nu trebuia să vii să mă iei. Îmi dădeai

adresa.

— M-am gândit că-i mai frumos să vin după tine. Nu te superi, nu-i așa?

— Nu, dar sunt cu mașina, oricum.

— E OK. Eu merg pe jos. Nu dură decât cinci minute cu mașina și ea parcă pe stradă în fața blocului de culoarea nisipului care fusese transformat în diverse ateliere. Al lui Simon era la parter. Nu avusese încă timp să dezvolte un haos ca cel din New York, dar canapeaua era plină de haine și ziare, un geamantan deschis era în mijlocul camerei. O seră din sticlă, fără plante, cu podeaua de scânduri ducea spre o grădină mică. În seră instalase un șevalet, ca lumina să cadă pe el. În fața lui fusese pus un scaun cu spătar. Într-un colț, se găsea un paravan din bambus.

— Frumos, spuse ea. Simon stătea lângă șevalet, când își întoarse capul de la fereastră.

— Foarte bine, continuă ea. Ce vrei să fac? El aruncă o privire critică costumului ei crem și bluzei din mătase cafenie.

— Pentru început, scoate-ți hainele acestea, îi

spuse el arătând cu capul spre paravan. În spatele lui – Saas explodă.

— N-o să fac așa ceva! Am spus că poți să-mi faci portretul – dar niciodată n-am fost de acord să fie un nud. Nu-mi scot hainele de pe mine și, dacă asta ai în minte, trebuia s-o fi spus tare!

— Saas – Nu! Vrei un nud pentru model, știi câteva foarte bune. Profesioniște.

— Nu te simți ofensată, spuse el răbdător. Vreau doar – Am spus nu. Las-o baltă. Și porni spre ușă. El o apucă ferm de braț-

— Vino aici, femeieie tâmpită! O trase după el până lângă paravan.

— Nu mă face pe mine așa! Și dacă crezi că poți să mă forțezi să – Taci, spuse el, și privește. O trase după paravan. Acolo era un scaun înalt cu spătar și, atârând de paravan, o rochie. Lungă, cu mâneci lungi și un guler înalt. Părea veche, din tafta mătăsoasă, fusese spălată de multe ori și își pierduse rigiditatea, nu mai era apretată. Materialul era imprimat cu niște desene exotice, în genul lui Paisley. Culoarea dominantă era un roz

strălucitor, dar acum ajunsese un fel de roșu ca al soarelui la asfințit, apoi mai avea turcoaz, bleu, verde smarald – culorile păunului, în față, avea un rând de nasturi mari, din mătase, negri.

— Vreau să porți asta, spuse Simon. E destul de modestă pentru tine?

Saas strânse din dinți.

— Puteai să-mi explici.

— Tocmai avusesem de gând, spuse el, când ai sărit la mine.

— Unde ai găsit asta? Atinse materialul cu mâna.

— Într-un magazin de, mâna a doua. Puneți-o înainte să apună soarele.

O îmbrăcă și, când ieși de după paravan, simțindu-se aproape semiconștientă, el o instala pe scaun cu capul spre el; Simon stătea lângă șevalet. În cele din urmă acceptase să fie o femeie ca toate celelalte pentru el. Avea o privire abstractă, cu mâinile ațintite spre caietul de schițe, iar ea era postată ca un manechin într-o vitrină, cu bărbia în unghiul dorit de el. Numai

când îi dădu părul la o parte și o atinse, aranjându-i-l pe umeri în cădere, o clipă întâlni privirea lui sensibilă.

După aceea se întoarse la șevalet și trăsă câteva linii sigure, făcu o schiță cu creionul, apoi se ridică în picioare și se apropie de ea pentru a observa unele detalii. După scurt timp, se încruntă, smuci coala de hârtie și o aruncă mototolită și, la fel de încruntat, o luă de la capăt.

Olăasă să se odihnească puțin la un moment dat, îi schimbă poziția de câteva ori, deși ea tot găsea incomodă postura aceea. Vorbi puțin și ea nu îndrăzni să înceapă o conversație, fiindcă nu voia să-l distragă, fiind concentrat.

După ce trecuse o oră, spuse:

— OK, e suficient pentru azi. Era încruntat, își privea lucrarea și ea spuse:

— Nu ești mulțumit de ce ai făcut?

— Mmm? O privi fără să vadă. Nu știu încă.

— O să se transforme. El părăsi șevaletul și stătu mai mult sau mai puțin în calea ei.

— Mi-aș dori să n-o faci tu.

— Spuneai c-am terminat.

— Ți-am promis să te hrănesc. Am putea mânca aici, mă gândeam. Nu te simți bine cu asta? Ferm, Saas clătină din cap.

— Prefer propriile mele haine. El făcu un pas înapoi.

— OK. Am ouă, șuncă, salată. Sau am putea ieși în oraș.

— Ce ai sună bine. Dispăru în spatele paravanului.

Își lăsă haina de-o parte, fiindcă era cald în cameră. Nimerind bucătăria, ezită în cadrul ușii.

— Pot să te ajut?

— Stai jos, sugeră el, indicând două scaune care încadrau o masă, într-un colț.

Pregăti chiar el o masă lăudabilă și ea îi mulțumi, când, la sfârșit, servi brânză și felii subțiri de franzelă.

— Păreai supărată, spuse el. Credeai că trăiesc din firimituri de pâine, nu-i așa?

— Arăți prea sănătos pentru asta, admise ea, deși ceva de genul acela îi trecuse cu siguranță

prin minte odată. El se lăsă pe spate în scaun, ducând o bucățică de brânză la gură. După ce o mestecă și o înghiți, spuse:

— Nu te gândești prea mult la mine, nu-i așa?

— Ca artist, socotesc că ești extraordinar.

— Și ca bărbat? Se aplecă peste masă, provocând-odin priviri. Saas se rezemă de scaunul pe care stătea.

— Aș prefera să nu avem această conversație, Simon.

— Dar o avem.

— Tu o ai. El se ridică și ea își îndreptă spatele, străduindu-se să nu se umilească. Dar el doar o privea gânditor.

— Vrei cafea? o întrebă în cele din urmă și ea dădu din cap, recunoscătoare.

După ce îi întinse ceașca, se așeză la locul lui, privindu-și cafeaua dus pe gânduri, în timp ce ea aproape o terminase pe a ei. Spuse deodată:

— Colin nu e bărbatul potrivit pentru tine.

— Asta e decizia mea, i-o întoarce Saas pe un ton caustic.

— Și? Ridică privirea, cu ochii atenți, studiind-o.

— Și ce?

— Și, spuse impacientat, ai luat una? O decizie. În legătura cu Colin.

— De câte ori, întrebă Saas, ți-am spus să-ți vezi de treburile tale?

— Am pierdut numărătoarea. Ai scăpa de o problemă răspunzând la întrebare.

Era probabil cel mai simplu așa, reflectă ea.

— N-ai niciun drept să întrebi, continuă. Mulțumesc pentru masă. Împinse ceașca mai încolo. Acum e timpul să plec acasă. Numai dacă nu vrei să te ajut la vase?

— Nu, nu la vase. Se ridică și îi ținu haina. Poți veni mâine? Și în weekend.

— Dacă vrei. Cu cât terminau mai repede, cu atât mai bine.

— Încă ceva, spuse el, când ea ajunsese la ușă. Își împleti mâinile în părul ei și Saas simți cum îi bate inima mai tare. Dar nu voia s-o apropie de el. În loc de asta, îi ridică părul și din spatele

urechilor și studie efectul.

— Simon - Da, spuse el, dar nu era un răspuns, ci încă o întrebare pusă lui însuși. Ai un pieptene sau ceva? Vreau să zic ceva care să țină părul ridicat?

— Nu, n-am. Simon - Fă rost de unul.

— Simon! își lăsa privirile în jos spre ea cu surpriză. Mâinile lui încă îi mângâiau părul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt un manechin de ceară! zise ea cu asprime în voce. Și nu vreau un pieptene în părul meu.

— Foarte bine, răspunse el blând. O să găsesc unul, atunci. Oricum o să fie mai bine. Pot obține ceea ce vreau.

— Ce vrei să port eu.

— Chiar așa. Părea foarte încântat de idee. Și Saas străbătu drumul până acasă spumegând încet. Termină lucrul devreme a doua zi după-amiază, rugând-o pe Sarah să sfârșească ea.

— Nicio problemă, răspunse Sarah. Te duci să te distrezi undeva?

— Mă duc să-mi termin portretul, spuse Saas tristă. Dacă Simon reușește să termine schițele. Până acum cred c-a aruncat vreo patru.

Simon găsisese un pieptene. Trebuia să recunoască că era frumos -, ca o cochilie de scoică, lung, delicat desenat.

Resemnându-se, își prinse pieptenul în păr conform indicațiilor și luă loc pe scaun, în timp ce el începu să o privească cu o expresie care părea să excludă totul în afară de munca lui. Îngenunche și lăsă o șuviță de păr să-i atârne pe lângă obraz, apoi se duse la șevalet.

Lucră un timp în tăcere, ca de obicei, apoi o întrebă dintr-odată:

— Vești de la Colin?

— N-am. Tu? El se încruntă.

— Eu n-aștept. Tu?

— Nu în mod special. O secundă, mâna lui rămase nemișcată, ochii cercetându-i expresia feței. O să mă caute. Simon aprobă din cap. Privirea i se întoarse la șevaletul din fața lui. Când spuse:

— Ia o pauză. Saas se dezmoști și se duse la fereastră, privind afară în curte. Era năpădită de buruieni pe la colțuri și mușchiul creștea prin spărturile caldarâmului. Erau câteva plante uitate în niște oale de pământ și iedera se cățăraseră pe pereții de cărămidă.

— Grădina ta are nevoie de îngrijire, observă ea în dorul lelii.

— Îmi place, spuse și Simon, venind lângă ea. Arată neglijată într-un mod plăcut.

— Arată neglijată în toată regula.

— Nu prea ești de acord. Saas ridică din umeri și se întoarse.

— E grădina ta. Simon spuse:

— Stai o clipă acolo. Întorcându-se lângă șevalet, făcu o schiță din unghiul acela, apoi se așeză pe scaun. Și apoi o așeză și pe ea pe scaun. Lucra foarte concentrat dar de fiecare dată când dădu pagina caietului de schițe, păru mai puțin mulțumit de opera lui. Uneori continua să deseneze când ea era în pauză. Unele desene le lăsa de-o parte, altele le mâzgăli și le aruncă pe

podeaua goală.

Spuse:

— Ți-e foame? îi poza de două ore.

— Cred că da. Fac ceva de mâncare, dacă vrei. Dacă ai din ce.

— Fructe, brânză și salam.

Stătea întins pe un șezlong, când veni să-l anunțe că era gata.

Crezu că adormise și când se apropie mai bine, el deschise ochii, o privi țință și spuse, fără nicio introducere:

— Nu-l vrei pe el, nu-i așa?

— Poftim?

— Colin. Nu trebuie să-mi fac probleme.

— Să-ți faci probleme cu ce?

— Să-l țin la o parte din calea ta. Să-l aduc până la Ayers Rock. Nici măcar n-a apreciat. „Ce mare e”, mi-a spus”. Acum putem să ne întoarcem înapoi la Sidney? „Saas încep:

— Colin locuiește în oraș. Ar fi ca un pește pe uscat. Simon clătină din cap.

— Bănuiesc că voia cu adevărat să se

întoarcă înapoi la tine. Saas comentă cu atenție:

— Să înțeleg că în mod intenționat ai încercat să-l ții de-o parte de mine?

— N-ai priceput asta? Arăta extrem de încântat de sine însuși.

Colin bănuise ceva de genul ăsta, dar ea refuzase să-l ia în serios.

— De ce, Doamne Sfinte, ai făcut așa ceva? întrebă ea.

— Nu te preface că nu pricepi, spuse Simon. Știi foarte bine de ce.

Simți că roșește. Încercase să evite asta, chiar și în mintea ei. Dar Simon era hotărât s-o pună față în față. Ridică din umeri stânjenită.

— Hai să mâncăm, spuse și se depărta încet. El se ridică în picioare și într-o clipă fu lângă ea.

— De ce tot fugi întruna?

— Nu fug, răspunse calmă. Mi-e foame. O apucă de braț, oprind-o.

— Știi ce vreau să spun. Și când se întoarce să scape din strânsoare, el îi apucă și celălalt braț, scuturând-o puțin. Ba fugi! Saas se forță să-i

întâlnească privirea și încercă să fie cât se poate de rece.

— Foarte bine. Bănuiesc că nu sunt prima femeie pe care o vrei și nici ultima. Și nu văd ce te determină să adopți atitudinea aceasta!

— E cinstit, spuse el. Și Colin nu-i bărbatul potrivit pentru tine.

— Și tu crezi că ești? Își strâmbă gura într-o parte. Nu mă face să râd! El continuă:

— Nu vreau să te fac să râzi. Și atunci o trase în brațele lui și o sărută.

Gura lui era fermă și mâinile lui o cuprinseseră încet, ținând-o strâns lipită de trupul lui. Îl împinse cu mâinile, dar nu reușea să-și dezlipească buzele de gura lui. Dimpotrivă, dorea să le despartă, de parcă-l dorea. Trupul lui ardea și-i simțea bărbăția tare și caldă... Un fior de plăcere o scutură din tot trupul și îl apucă cu una din mâini de cămașă, strângându-l tare. Când el ridică ușor capul și-o privi în ochi întrebător, îi întoarse privirea adânc mirată.

El zâmbi și o mângâie cu un deget pe buze.

— Asta îmi doream. Îi luă capul în mâini, ridicându-l puțin și o sărută cu ardoare.

Saas îl luă de încheieturile mâinilor.

— Nu, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Nu, Simon. El nu se clinti. Avea ochii foarte atenți.

— De ce nu? Doar nu vrei să-mi spui că nu-ți place.

— Eu doar - nu cred - că este pentru mine. Ochii lui aproape râseră.

— De ce nu? repetă el. Te gândești să te duci la vreo mănăstire?

— Nu e o glumă! spuse ea. Dă-mi drumul! El lăsă mâinile în jos.

— OK. Ți-am dat drumul. Acum spune-mi care-i problema.

— O femeie are dreptul să spună nu.

— Sigur. Asta nu explică de ce îmi spui mie nu.

— Nu ești chiar așa de irezistibil, să știi!

— Numai pentru tine. Se încruntă la ea. Haide, recunoaște.

— Uau! Ai fi norocos.

— Dar tu n-ai rezista, nu-i așa? Cel puțin, nu cât să-ți dai seama.

— Ar fi trebuit, ca tu să-ți dai seama, i-o întoarce ea, dacă te-ai obosi să te mai gândești și la sentimentele altuia, nu numai la ale tale.

— Vezi ce spui, lady, spuse el. Te-aș putea face să îți retragi cuvintele într-o clipă.

— Să nici nu te gândești la asta! Saas se ridică la această amenințare ca un pește la momeală, cu tot corpul pornit să se apere, cu fiecare nerv încordat.

— Și te-am prevenit să nu-mi vorbești așa mie! spuse Simon.

Se priviră unul pe altul de la un pas distanță. Saas își simți sângele clocotind în vene și o roșeață în obraji. Simon părea mai impunător ca niciodată și era și el un pic îmbujorat. Avea gura într-o parte și ochii negri ca noaptea.

— Nu-ți vorbesc defel, spuse Saas iritată. Dar nu vreau să fiu intimidată.

— Nu te intimidez eu!

— Atunci, cum îi spui tu? Tu m-ai făcut - Nu

te-am făcut să faci nimic din ceea ce nu vrei.

— Oh, asta-i tipic! Tu știi ce vreau eu mai bine decât mine, bănuiesc?

Pe un ton beligerant, el spuse:

— În fine, poate că la capitolul ăsta, știu! Saas își ridică privirea în tavan.

— Scutește-mă! Deodată el începu să râdă.

— OK, fu de acord, reîntorcându-se la felul lui de-a fi, oarecum furios și totodată cumsecade. Dacă vrei s-o iau mai încet, am s-o iau. Dar sunt aici, Saas. Ți-am spus că nu vreau să vin și acum, n-am de gând să cedez doar fiindcă tu ai o criză de nervi. Se simți cu răsuflarea tăiată.

— Știu că n-ai vrut să vii la Sidney, spuse ea, dar dacă crezi c-am să plătesc pentru asta prin – Oprește-te chiar acum! îi comandă Simon cu voce tare.

Ea se supuse, fiindcă nu mai era vorba de amabilitate. Arăta chiar primejdios. Saas înghiți în sec.

— Cred că-i mai bine să plec.

— Da, spuse el. Ai teribil de multă dreptate,

mai bine pleci.

Cu capul sus, trecu prin dreptul lui. Îl auzi pășind în urma ei și își stăpâni o dorință de-a o lua la fugă. Când ajunse lângă ea și deschise ușa, se dădu repede la o parte de lângă el și se lovi ușor de perete. Simon se încruntă serios la ea.

— Nu ești speriată de mine, nu-i așa? Buzele lui Saas se strâmbară a bătaie de joc și se forță să-i întâlnească privirea mirată.

— Nu fi prost. Dar era sigură de ocheada lui speculativă, când se uită după ea cum urcă în mașină și porni.

Sâmbătă după-amiază păru să facă un efort să fie impasibil. Îi ceru să-și prindă părul cu pieptenele în formă de cochilie și nici măcar n-o atinse când se așeză pe scaunul înalt să pozeze, dar, în timp ce lucra, expresia feței lui deveni tot – mai morocănoasă și într-un târziu aruncă creionul din mână, privind caietul de schițe cu o vădită frustrare.

— Nu merge bine? întrebă Saas deși nu mai era nevoie.

El ridică ochii spre ea, încă îmbufnat.

— Aș fi vrut ca tu - Ce pot face? întrebă ea.

— Nimic din ceea ce ai fi dispusă, spuse el.
Cel puțin, nimic din ce ești gata să recunoști că ai face. Ea își întoarse privirea de la el, abia, abia.

— Dacă doar la asta te gândești - Nu vorbeam despre sex, spuse el tăios. Nu te mai poți gândi la altceva?

— Eu? gâfâi Saas, mâniată.

— Da, tu, continuă ei nepoliticos. De fiecare dată când mă apropii, te uiți în felul acela la mine care spune: „Să nu îndrăznești să mă atingi, animal viu ce ești!” în fine, pe bune, doamnă, nu sunt chiar așa de interesat - Mă bucur s-aud!

— Nu sunt chiar așa de interesat, repetă el voit, să fac dragoste cu o femeie care devine timidă în clipa în care vreau să mă apropii de ea.

— Timidă! Saas se ridică în picioare. Doar fiindcă nu-ți răspund cu aceeași monedă când ești destul de plictisit încât înhați prima femeie care-ți iese în cale, chiar una care-ți displace - Iată unde ai ajuns din nou! urlă el. Dacă nu e timiditate,

atunci nu știu ce-o fi!

— N-am idee despre ce vorbești.

— Offf!

— În fine, nu știu!

— Știi al dracului de bine că-mi place de tine! o acuză el. Ți-am spus că-mi place Dacă nu mi-ar plăcea, de ce dracu' aş vrea să te sărut?

— Dacă e așa, de ce dracu' nu voiai să vii la Sidney? întrebă ea. Asta arată destul de bine că ți-ai schimbat părerea în legătură cu mine. El o privi țintă.

— Nu poți crede așa ceva. Ești chiar așa de nesigură pe tine? întrebă el minunându-se. N-am vrut să vin fiindcă eram cu adevărat atras de tine, dar tu te purtai de parcă nu eram decât praful pe care-l călcai în picioare sau cam așa ceva. S-ar putea să te surprindă, dar nu sunt dispus să fiu respins. Nu m-am simțit ca unul care se dă la o parte pentru altcineva. Și tu aveai ceva cu Colin, oricum. Și ce rost avea?

— Nu aveam nimic cu Colin - nu la modul serios și oricum - Nu mi-ai spus asta, punctă el.

Nu aveai de gând să-mi spui nimic. Așa că ce era de presupus c-o să cred?

— Nimic. Nu contează așa de mult pentru mine ce-ai crezut. Îmi pare rău, spuse ea după o clipă de gândire. El o privi neîncrezător și doar puțin încrezut.

— Și atunci de ce erai așa de dornică să vin aici? Saas se întări.

— Nu te flata singur. Te-am vrut aici pentru expoziție.

— Pentru mai mult timp. Câteva luni, ai spus.

— Ca să poți picta mai multe tablouri - să le vând eu. Ți-am spus, m-am gândit că, aflându-te din nou aici, ai fi stimulat. Îi aruncă un mic zâmbet ciudat.

— Și acesta-i singurul motiv?

— Îmi pare rău dacă ai înțeles greșit. Bănuiesc, continuă ea, că ești obișnuit să alerge femeile după tine. Dar, în cazul meu, te-ai înșelat. Vreau arta ta, nu pe tine. Și am crezut de adevăratelea c-o să-ți pierzi interesul pentru mine. În afară de, poate, un fel de provocare pentru eul

tău.

— Și ție îți place să dai naștere la provocări, nu-i așa? Acum nu mai zâmbea.

— Nu! Încercam doar să analizez purtatea ta. Bănuia că el se gândise c-ar fi amuzant s-o facă să cedeze în fața lui, la urmă. Nu numai că nu-i plăcea să fie respins, probabil că nici măcar nu era obișnuit.

— Dacă tot ai început să analizezi, încearcă și cu sărutul pe care mi l-ai dat alaltăieri seară, îi sugeră el sarcastic.

— Nu ți-am dat niciun sărut. Mi-a fost furat.

— Oh, mda? Ochii îi sclipeau. Bun, nu-mi spune că nu ți-a plăcut.

N-avea intenția să-i spună nimic.

— Cu siguranță ai destulă experiență, spuse ea. Nu e nevoie de o recomandare.

Se uită chiorâș la ea, apoi făcu o grimasă.

— Să vorbim de la zece pași, nu-i așa? sugeră el. Dă drumul la foc, dar te previn dacă rămân fără muniție pot deveni periculos. Saas strânse pumnii. Vocea îi tremura și spuse:

— Da, asta e o reacție tipic masculină. Trebuia să-mi dau seama că nu ești deloc altfel. Pe neașteptate, el veni spre ea, cu sprâncenele încruntate. Saas stătu țeapănă și fu surprinsă când el îi luă o mână și îi despărți delicat degetele.

Unghiile îi lăsaseră urme adânci în carne. El îi aruncă o privire grijulie, încurcată.

— Nu-i nevoie să faci asta, spuse muștrând-o și duse mâna la buze înainte ca ea s-o smulgă.

— Și nici de asta nu-i nevoie, spuse scurt. Simon zâmbi.

— Haide să mergem afară. Azi nu mai pot lucra. Ne-ar face bine o pauză, la amândoi. Nu-i spuse că se duce acasă, în loc de asta, zise:

— Unde vrei să mergi?

— Afară din oraș, sugeră. Vreau să fie copaci.

Și găsiră. Eucalipti înalți cu coaja cenușie, desfăcută dezvăluind albul delicat al trunchiului și frunze mari, subțiri ca hârtia, zburând în vânt. Ferigile se strânseseră la picioarele lor și o potecă roșiatică ducea sus, pe deal, de unde puteau admira întreg orașul și, mai la depărtare, portul.

Simon puse la întâmplare un braț pe umerii lui Saas, cum stăteau în picioare și admirau priveliștea, cu răsuflarea tăiată din cauza urcatului.

— Tufișurile sunt deja uscate, spuse Saas. Sper să nu fie și vara asta una prea uscată.

— Incendii? ghici Simon la auzul vocii ei îngrijorate.

— Mmm. Anul trecut a fost foarte rău. Unii oameni și-au pierdut casele.

— Am citit despre asta. Privi în pământ când ea se întoarse spre el. Primesc câteodată ziare de acasă.

— N-ai familia aici, nu-i așa? Se îndepărtă și el lăsă brațul în jos. Simon clătină din cap.

— Am fost singur la părinți. Părinții mei au murit. Îl privi curioasă. Declarația lui nu-i spunea nimic. O citise în zeci de articole despre el; cu siguranță era ceva ce el scotea în evidență de fiecare dată când se încerca un interviu. Dar auzind-o acum, sesiză ceva dincolo de faptul în sine.

— Erai foarte tânăr? întrebă ea.

— Nu. Spuse în continuare, aproape împotriva voinței ei, încercând să și-l imagineze copil:

— Cum erau?

— Oameni cumsecade. Făcu o pauză bruscă. Oameni foarte de treabă. Misionari. Lucrau peste mări, într-o mulțime de locuri. În mod întâmplător, li s-a întâmplat o nenorocire. Au murit într-o ambuscadă teroristă. Nici măcar nu-i privea pe ei. Au fost prinși în miezul lucrurilor.

— Nu mergeai cu ei, în misiune?

— Oh, nu. Mi-am petrecut copilăria aici, în Australia, la o fermă din Gippsland. Când am împlinit șase luni, m-au lăsat cu bunicii mei, fiindcă eram mai în siguranță și fiindcă un copil mic le-ar fi stânjenit profesia. Munca în slujba Domnului.

— Trebuie să fi fost oameni dedicați muncii lor. Te supăra?

— Uneori. Mama obișnuia să mă întrebe asta: „Te supără?” spunea și apoi se lansa în tot felul de

explicații despre cât de importantă era munca lor și cum toți trebuie să facem sacrificii ca numele Domnului să poată fi auzit pe tot pământul și să aducă pacea pentru toate popoarele.

— Simțea că era mai importantă munca pe care o făcea decât să stea cu copilul ei. Saas nu o judeca. Vocea ei era neutră.

— Așa credea tatăl meu, oricum și biserica lor era tradițională în ideile ei. Soțiile erau supuse față de bărbații lor. Biserica lor, notă Saas. Nu a lui. Deci el nu le urmașe crezul.

— Uneori ea plângea, își aminti Simon. Și îi spuneam că nu, nu mă supăr. Îi spuneam că sunt fericit. Saas se întoarce să-l privească și el spuse aproape ca în semn de apărare:

— Era adevărat, mare parte din timp eram. Așa fusese dintotdeauna. Așa că nu le-am simțit lipsa. Până a murit bunica mea.

— Câți ani aveai atunci?

— Doisprezece. Bunicul a devenit debil și uita totul după aceea. A trebuit internat într-un sanatoriu. Atunci mi-am dorit să fiu cu părinții

mei, dar ei au spus că-i prea periculos și că trebuie să-mi termin școala. Am fost trimis la o școală cu internat pe lângă biserică. Apoi, când am intrat la universitate, au fost uciși.

N-am ajuns niciodată să-i cunosc.

— Asta găsești în pastelurile tale, spuse ea. Trebuie c-a fost dureroasă pictarea lor. O uimise prima oară când le văzuse, deși trecuse în viața ei prin amărăciunea întruchipată în fiecare dintre ele aflată la o oarecare distanță de personalitatea lui Simon și ele fiind nu așa de șocante precum celelalte lucrări ale lui. Nu simțise asta până nu le văzuse pe toate în galerie și tema lor o uimise fără să se înșele, înstrăinarea, singurătatea, separarea. Fiecare reprezenta oameni și natură, dar oamenii păreau copleșiți de distanță, de peisajul extrem de vast și de distanțele mai mici, dar vizibile, dintre fiecare din ei. Soți și soții, părinți și copii, oameni albi și oameni de culoare. Îi zugrăvisse mereu întorși unul la celălalt, chiar pe jumătate, sau privindu-se de la o oarecare distanță, un spațiu gol, peste care nu puteau ridica o punte. Simon

spuse:

— Arta nu-și are rostul dacă nașterea ei nu doare.

CAPITOLUL 8

În timp ce Saas conducea înspre casă, Simon întrebă:

— Părinții tăi mai trăiesc? Saas clătină din cap. Simon așteaptă. Când ea nu spuse nimic, el întrebă:

— Frați sau surori?

— Doi frați. Unul trăiește în Anglia. Soția lui îmi trimite o felicitare la fiecare Crăciun. Celălalt s-a mutat în Noua Zeelandă acum vreo doi ani. Amândoi sunt mult mai mari ca mine. N-am fost niciodată apropiați.

— M-am gândit mereu, dacă n-aș fi fost singurul copil, ar fi fost cu totul altfel.

— Nu neapărat, țină să spună Saas, pe un ton sec. Simon îi aruncă o privire.

— N-ai fost fericită în copilărie, nici tu. Ea spuse pe un ton de batjocură:

— Oare ne povestim astea ca să plângem

unul de mila altuia? Nu-mi aduc aminte multe din copilăria mea. Am fost probabil la fel de nefericită sau fericită ca oricine altcineva.

Sinceră, subțire și timidă, fără noroc la jocuri și mereu tachinată din cauza părului roșu, se simțise o străină toată copilăria ei. Colegii sau prietenii de joacă nu erau niciodată încurajați și îi era rușine să-i invite acasă la ea, oricum. Acasă nu avea o mamă care să-i servească cu biscuiți și suc și era conștientă într-un mod dureros de asta, în ciuda eforturilor ei de a păstra curat și totul în bună ordine, fapt pe care tatăl ei vitreg și frații îl tratau cu amuzament și uneori cu o toleranță iritantă; casa avea mereu un aer de sărăcie și murdărie.

Ca adolescentă, trecuse prin adevărate agonii din cauza tenului ei palid care nu-i permitea să se bronzeze ca și celelalte fete și sâni ei nu se dezvoltaseră la fel de repede că ai lor. În aceeași măsură, conversațiile lor amuzante pe teme de sexualitate o jenau și ele o considerau snoabă. Iar ei i se părea că este anormală.

Odată ajunsă la maturitate, realizase că și fetele pe care le invidiasse ea suferiseră de acnee sau din cauza super-ponderabilității sau chiar din cauza chipurilor lor super-maturizate. Unele dintre ele foloseau vopsele de păr în nuanțe apropiate de a ei și țineau un regim sever ca să poată avea un corp suplu ca al ei.

— Cum ai ajuns să te ocupi cu vânzarea operelor de artă? o întreabă Simon.

— Eram foarte bună la desen când am fost în școală. Asta și matematică. La un moment dat am crezut că poate deveni chiar o carieră.

— Și de ce n-a fost?

— Fiindcă nu am destul talent. Am învățat asta la școala de artă. Lucram în galerii printre timp și când una mai mică a apărut pe piață, am cumpărat-o.

— Spui de parcă ar fi fost simplu. Nici nu putea el să ghicească câte eforturi o costase. Hotărârea aprigă să nu depindă de nimeni, anii în care avusese câte două slujbe, uneori trei, în care puneă de-o parte fiecare bănuț, dificultatea de a

găsi o bancă care să-i dea un împrumut.

— Am avut noroc. Proprietarul a dorit să lase niște bani în afacere. Dar, chiar și când a avut galeria, nu era ușor să pătrunzi în lumea artelor, să-i faci pe oameni să accepte că la douăzeci și patru de ani faci ceea ce faci fără delicatețe, nu într-un mod liniștitor. Căpătase reputația unei femei de afaceri neînduplecată. În mod surprinzător, descoperise că unii oameni susțineau că le era frică de ea.

— Mai ceva decât noroc, fac pariu, ghici Simon. Ai muncit din greu pentru asta. Ea dădu din cap în semn că da, ciudat de mulțumită că el înțeleșese faptul acela.

— Și asta, de asemenea.

— Din cauza asta ai uitat cum să te joci? întrebă el.

Fata lui Saas căpătă o expresie aspră și se înarmă cu un răspuns imediat.

— Numai fiindcă nu vreau să mă joc cu tine, spuse, nu trebuie să crezi că nu știu cum s-o fac. Știa că el o studiază, dar își ținu privirea ațintită

pe drum. Atunci el își strânse brațele la piept și se lăsă în scaun.

— Nu poți rezista, nu-i așa? întrebă. Ea îi aruncă o privire fulger.

— La ce?

— Să nu arunci o provocare.

— N-a fost o provocare, protestă ea direct. A fost o declarație.

— Uau!

— Oh, să - Taci din gură, voia să spună. Dar asta i-ar fi dat lui satisfacția de a ști că o prinsese în plasă. Întoarse din nou capul s-o privească. Așteptă.

— Ce ai dori să fac eu, Saas? întrebă el într-un târziu, cu o voce provocatoare și sugestivă.

— Să crești mare! i-o trânti ea. Simon izbucni în râs.

Când îi spuse să oprească astfel ca să poată cumpăra niște pui și cartofi prăjiți pentru acasă, ea spuse afectată:

— Se face târziu.

— Vai! râse el disprețuitor. Ai vreo întâlnire

astă-seară sau ceva?

Nu avea, dar înainte să se hotărască dacă să inventeze una, el adăugă resemnat:

— Știu, nu mă privește pe mine. Adevărul este că aș vrea să mai lucrez puțin la portret. Dacă poți să-ți faci timp. Ea îl privi suspicioasă față de tonul lui umil, aproape formal. Și el continuă:

— Cred că acum o să mergă mai bine. În fine, după ce o să mâncăm ceva. Și după un vin. Fac eu rost de o sticlă. Să ne relaxeze – pe mine, de fapt.

— Eu sunt foarte relaxată, mulțumesc. El o privi de parcă voia să se certe, sau să izbucnească din nou în râs, sau amândouă deodată. Dar nu făcu nimic.

— Pe mine, atunci, spuse. O să mă relaxeze pe mine. O să lucrez mai bine.

— Și lumina? Oftă.

— N-am întâlnit niciodată o femeie așa de obstrucționistă. Nu-ți face probleme cu lumina. O să fie bine. Mâncară puiul din cutie în sera devenită atelier. Simon așeză o față de masă pe jos

și puse pahare pentru vin și sticla, mai aruncă câteva perne mari și niște prosoape de hârtie.

— N-ai o masă? întrebă Saas.

— Ba da, dar e mai bine așa. Fă ceva pentru mine.

Saas ridică din sprâncene, contemplând cu un ochi critic masa și întrebă cu grijă:

— Ce anume?

— Pune-ți rochia - cea pe care am cumpărat-o pentru tine.

Cea în care voia s-o picteze, își aminti ea în gând. Felul în care o spusese i se părea prea intim, pentru gustul ei.

— Presupunând că o murdăresc de grăsime?

— N-o să pictez și petele, promise el. Uite, încerc să găsesc o cale de mijloc, OK? Vreau să pictez o femeie, nu un business-robot. Saas stătu foarte țeapănă și el închise ochii, apoi îi redeschise și spuse:

— Iartă-mă. N-am vrut să spun asta. Te rog, Saas - doar atât. Vreau să iasă bine.

Ea ridică din umeri și străbătu camera până

la paravan. Își puse rochia. Începuse s-o simtă familiară. Materialul mătăsos era rece și moale pe pielea ei. Își scoase cele două agrafe cu care își prindea părul zilele acelea și îl lăsă așa cum îi plăcea lui Simon, apoi îl ridică cu pieptenele. Rochia îi venea largă, dar îi scotea totuși în evidență sânii, talia și pulpele și când se mișca, materialul, subțiat de vreme, i se lipea de picioare. În mod inconștient mergea puțin mai dreaptă, ținând cont de lungimea rochiei.

Când apăru de după paravan, Simon deschisese sticla de vin și turnase în pahare. Ridică privirea chiar în clipa în care punea sticla jos și o fracțiune de secundă nu se mișcă. Apoi îi făcu semn să se așeze pe una din perne. Lumina era slabă. Cu un ochi critic, ea făcu un gest spre singurul bec din încăpere, de deasupra lor.

— N-o să reușești niciodată să lucrezi așa.

— Lasă. Am niște lămpi. Pot să aduc vreo două aici dacă am nevoie.

Luă cutia și îi oferi pui. Saas lui un picior și începu să muște din el.

Simon continuă să toarne vin fără probleme în paharul ei. Îi povesti în timp ce mâncară despre New York, despre alți pictori, despre perioada lui de început în lumea artei universale. Când terminară tot puiul și sticla fu golită, se trezi stând pe șezlong, cu picioarele sub ea, cu o mână atârând în jos și într-una ținând paharul pe jumătate plin. În timp ce Simon stătea întins alături, cu capul pe o pernă, cu paharul lui în mână, încă vorbind. Tăcu aproape dintr-odată, uitându-se la ea cum ridică paharul la buze și bea încet din el.

— Asta e, spuse el liniștit, când ea se întrista din nou și-l privi întrebătoare. Nu te mișca! sări în picioare și când ea ridică brațul lăsat pe șezlong, repetă categoric:

— Ți-am spus, nu te mișca! Rămâi chiar acolo unde ești! Și când ea ridică din nou ochii spre el, uimită și un pic resemnată, el se opri locului, veni înapoi la ea și îi atinse bărbia în mod imperceptibil cu un deget, apoi o sărută pe buze:

— Nu-ți pierde dispoziția, Saas. Și ea încercă

să n-o facă. Vinul o ajuta puțin. Se simțea liniștită într-un fel plăcut și doar un pic amețită. În mod voit, lăsă de-o parte resentimentele. Cu cât terminau mai repede, cu atât era mai bine.

El aduse o lampă și o instala acolo unde arunca cea mai bună lumină asupra șevaletului.

— Se încruntă la hârtia de pe el și Saas întrebă:

— Pot să-mi termin vinul?

— Mm? Ridică ochii. Oh, da. Bine.

— Mulțumesc. Îl bău încet. Da, acum era chiar relaxată. Simon știa cum să obțină asta de la un model. Fără un motiv, gândul ei zbură la atelierul din New York și la fata – cum o chema?

— July. Chiar se simțise relaxată pe sofaua lui Simon. Ca acasă. Simon întrebă:

— La ce anume te încrunți?

— Nu mă încrunt. Își retrase liniile inconștiente dintre sprâncene.

— Ba da. Acum e mai bine. Puțin. Lucră în tăcere un timp. Saas se strădui să se gândească la altceva. După o vreme, începu s-o doară brațul și

spatele. Îi spuse:

— Trebuie să mă mișc.

— Mmm, mormăi Simon, cu creionul pe coala de hârtie, trasând linii lungi, hotărâte.

— Simon! Paralizez aici! El ridică privirea.

— Oh, iartă-mă. Foarte bine, fă o pauză.

— Mulțumesc, spuse ea bosumflată. Își mișcă brațul, se frecă la umăr și apucă partea de jos a rochiei să nu calce pe ea când se ridică. Simon veni s-o ajute, ridicând-o cu ușurință în picioare.

Ea își duse mâna la spate, la gât și Simon o întoarse cu spatele la el să-i poată masa umerii și gâtul, să o ajute să se relaxeze.

— Mulțumesc, spuse ea după câteva clipe, îndepărtându-se de el. Ești foarte bun la asta.

— Aș putea să-ți mai arăt multe lucruri la care sunt bun, dacă mă lași. Ea îl privi cu dispreț și el adăugă: Ce am mai făcut de data asta?

— Nimic. Poate că nu exista alt înțeles în vorbele lui. Făcu o grimasă, aproape imediat.

— Ești așa de suspicioasă, Saas.

— Habar n-am ce vrei să spui. Ai muncit

destul pentru azi?

— Bănuiesc că ești obosită, admise el fără prea multă tragere de inimă.

Saas ridică din umeri.

— Nu sunt un model profesionist.

— OK. Vii mâine din nou?

— Cred că da. Te ajut să strângi aici. Resturile cinei erau pe podea. Se aplecă, luă sticla și paharele.

— Nu trebuie, spuse el.

— Nu vreau să le găsesc mâine, când vin, tot aici, îi spuse ea pe un ton sec.

El râse și strânse fața de masă.

— Le-aș fi luat eu - Oh, da?

— Înainte să vii tu. Îi aruncă o privire în care se citea vizibil îndoiala și el o urmă în bucătăria, protestând pe un ton ofensat:

— Nu sunt chiar un porc. Saas nu răspunse, spălă paharele și le puse într-un colț. Clăti și sticla și două cești și o farfurie deja aflate în chiuvetă.

Simon scoase coșul de gunoi și aruncă resturile de mâncare, scutură fața de masă înainte

s-o împăturească și o trânti pe masa, deja plină de rufărie, un vas cu fructe proaspete și niște scrisori nedeschise. Nu era o minune că nu mâncaseră pe masă, se gândi Saas. Nu aveai niciun pic de loc!

— Femeile, se plânse Simon, sunt toate la fel. Le rogi să-ți pozeze și ele încep să spele vase. Saas se uită în jur după un prosop pentru vase. O bucată în carouri se zărea într-un colț și părea promițător, așa că îl luă.

— O parte din deranjul acesta l-am făcut eu, spuse ea. Și nu vreau să mă confrunt cu el de dimineață. Apucă strâns peticul și șterse udătura. N-am intenția să-mi fac un obicei din a strânge în urma ta.

— Te gândești să rămâi peste noapte, nu? întrebă el ca să facă conversație.

Amintindu-și ultimele cuvinte, îi răspunse pe un ton caustic:

— Cu siguranță că nu. M-ai rugat să vin mâine, nu-i așa?

El se sprijini într-un colț și o urmări cum ștergea paharele cu meticulozitate. Când ridică o

farfurie, el spuse:

— Asta nu mai e murdăria ta. Saas privi în jos și puse farfuria la uscat odată cu peticul.

— Ai dreptate, fu de acord. Fă singur treaba. Eu mă duc să mă schimb.

— Aș vrea să nu te duci, spuse Simon, ridicând o mână și oprind-o locului când voi să treacă prin dreptul lui. O strânse puțin de braț, se săltă și veni mai aproape de ea, cu ochii larg deschiși, strălucitori. Aș vrea să rămâi.

Mai târziu, dădu vina pe vinul băut fiindcă nu se desprinsese imediat din strânsoarea lui. În loc de asta, îl lăsă s-o atragă mai aproape de el și îl auzi murmurând:

— Îmi placi cu asta, și mâinile lui mângâiară materialul care-i învelea brațele, apoi umerii și pieptul. Ochii lui păreau s-o hipnotizeze, până când își lăsă pleoapele în jos și se uită la buzele ei, apoi plecă ușor capul și ochii lui se închiseră, tulburat de plăcerea și șocul pe care i le oferea atingerea buzelor lor.

De data asta nu se grăbi, gustând din belșug

dulceața gurii ei, încântat de moliciunea ei și mângâind-o cu limba până depărta ușor buzele și-l primi înăuntru. Îi simți mâinile împreunându-se pe spatele ei și pe mijloc, lăsă capul pe spate sub greutatea și insistența sărutului lui, iar trupul ei veni în întâmpinarea trupului lui. Îi atinse gâtul cu palmele și degetele ei se afundară în părul moale, surprinzător de catifelat. Buzele lor erau împreunate într-o tăcută, secretă încântare. Nu se putea gândi la nimic, nu simțea nimic, în afară de senzația aceea minunată pe care i-o dădeau buzele lui calde și limba, iar toată ființa ei trăia prin acel sărut, prin Simon. O ținea cu mâinile de șolduri și căuta linia lor prin materialul subțire. Le lăsa în jos, apoi le ridica din nou. Avea un braț pe după mijlocul ei și cu celălalt îi mângâia fiecare coastă, până când palma se odihni pe unul din sânii ei și Saas oftă de plăcere.

O clipă n-o mai sărută, apoi îi cuprinse pe rând între buzele lui buza de jos și apoi pe cea de sus. Ea tresări, cu ochii închiși și capul încă dat pe spate. Limba lui era minunată, dulce. Mai mult.

Dorea încă mai mult.

Mâna cea caldă care-i curpinsese sânul fu lăsată în jos și apoi începu să-i desfacă încet nasturii de la spatele rochiei. Apoi limba lui porni în joc... da, limba lui îi cuprinse un sfârc și buzele se strânseseră încet în jurul lui. Degetele lui se grăbeau să-i desfacă ultimii nasturi, îi mângâiau pielea mătăsoasă și atingeau delicat curbura sânilor ei. Apoi o curpinse de mijloc și o țină lipită strâns de el, ridicând-o parcă încet, cu fața în palmele lui, până deschise ochii ca să privească în ochii lui.

— Saas, spuse el, cu o voce șoptită, pasionată. Vino cu mine în pat.

— Simon... Avea o voce joasă, surprinsă. Simon... Ar fi trebuit să-i spună: nu fac una ca asta. Ar fi trebuit să-i spună: Nu, Simon. Ar fi trebuit...

— Te rog, Saas! El îi dădu la o parte o şuviță de păr de pe obraz, apoi alta pe după ureche și o sărută pe tâmplă, simțindu-i pulsul bătând. Șopti din nou: Te rog, Saas. Nu-și dorise niciodată ceva

mai mult în viață. El îi ridică din nou capul, așteptând răspunsul ei. Ea îi privi conturul buzelor și se întrebă cum de nu observase niciodată cât de minunate erau, ferme și totodată delicate.

O mângâie ușor pe păr, nerăbdător și o făcu să-l privească în ochi, cu pupilele mărite și fu parcă furată de clipa aceea, dar cu o scânteiere de dorință.

Sigur și ochii ei erau la fel, fiindcă în timp ce se uita la el privirea îi deveni încrezătoare.

— Spune da, îi șopti el, dar cu un aer oarecum nou, parcă de comandă. Spune da Saas. Ea îi întoarse privirea după ceva timp, încercând să deslușească ce se petrecea cu ea, știind că n-avea niciun sens, știind că nu dorea de fapt asta.

— Da, spuse într-un târziu și apoi repetă, cu respirația tăiată, nesigură: Da, Simon! El o ridică în brațele acelea puternice și o purtă până în dormitor, unde o depuse pe patul mare, ca pentru două persoane. Îi scoase ușor rochia și o mângâie pe umeri, apoi pulpele, spunându-i încet pe nume. Se întâmplă ceva ciudat, parcă nu mai știa de ea,

toate se petreceau într-o altă lume, fără legătură cu cea reală. O mângâia încet, cu palmele moi și totodată tari, puternice și o clipă, parcă, avu impresia că se trezește la realitate. Dar ceva dinlăuntrul ei se împotriva. O făcea să dorească să-l cuprinsă în brațe, să și-l apropie. Și Simon citi dorința ei ca într-o carte deschisă. Se înlănțuiră unul de altul și dorința lor crescă. El îi sărută rând pe rând sânii, îi cuprinse mijlocul în palme și ea îl sărută apăsător pe gât, pe lobul urechii, pe buzele acelea acum dorite. Și el o pătrunse încet, încet, ca de la sine, iar Saas se lăsă în voia unei dorințe ce venea de undeva de departe, dinlăuntrul ei, dintr-o subconștiință greu încercată. Îl dorea și îl iubea, îl ura și îl gonia. Era bărbatul pe care îl visase demult, dar încetase să-l mai aștepte.

Se deșteaptă încet. Mai întâi, simți lumina grea pe pleoape. Trebuia să fie dimineață. Apoi deveni conștientă de o senzație ciudată în atmosferă, înainte să deschidă ochii.

Văzu rochia de taftă întinsă pe covor,

strălucind în razele soarelui, înainte să-l vadă pe Simon, stând pe un scaun de bucătărie într-unul din colțurile camerei, cu o pereche de jeanși pe el și fără cămașă, cu capul plecat deasupra unui caiet de schițe, cu un creion în mână. El se uită în sus și spuse:

— Bună. Pe un ton foarte obișnuit, extrem de obișnuit, continuând să deseneze.

Saas conștientiza faptul că era întinsă în patul lui Simon, goală și pătura abia îi venea până la mijloc. Se întinse după ea și atunci el ridică din nou capul și spuse:

— Nu te mișca. Saas se ridică în capul oaselor, perfect trează.

— Simon! spuse ea tăios și el ridică ochii cu o expresie exasperată: încetează asta!

— O clipă, șopti el, aplecând din nou capul. Ți-am spus să nu te miști.

— Și eu ți-am spus să încetezi! spuse Saas furioasă.

Coborând tiptil din pat, fugi repede în colțul camerei și smuci caietul din mâinile lui,

întorcându-se cu spatele să rupă foaia și îl trânti pe jos.

El se ridică în picioare, încercând să ia caietul înapoi. Dar ea rupsesse deja foaia în două înainte să observe el și când o cuprinse de mâini, rupse hârtia în bucăți mai mici. Se întoarse cu fața la el strângând bucățile într-o mică grămăjoară și el lăsă brațele în jos. Apoi o luă de încheieturile mâinilor, ea scăpă ghemotocul de hârtie, smucindu-se din strânsoarea lui, spunând printre dinți:

— Să nu-mi mai faci așa ceva niciodată! El se uită la bucățile de hârtie cu o expresie rănită:

— Nu era pentru publicul larg, știi bine. N-aș fi expus-o, dacă nu mi-ai fi dat tu voie.

— N-am vrut să faci tu așa ceva! spuse ea. Cum îndrăznești să-mi violezi intimitatea în felul acesta? Arăta chiar uluit când ridică ochii spre fața ei.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit la așa ceva. Mă gândisem să ți-o dăruiesc. O urmări cu privirea cum se uita la rochia mototolită, pe care o

ținea în fața ei. Expresia lui se schimbă, deveni mai dură. Multe femei – Când Saas ridică brusc capul, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui, el roși:

— Vreau să spun – Pot să-mi dau seama ce vrei să spui, spuse ea însoțindu-și cuvintele cu o privire nimicitoare. Sunt sigură că majoritatea sunt recunoscătoare față de atențiile tale... experte, să apară într-un Pearson autentic după aceea.

El strânse buzele furios și, o clipă, ea rămase nedumerită cum de-și închipuise vreodată că sunt delicate. Și totuși fuseseră, noaptea trecută...

Strânse rochia mai tare în jurul ei, când el făcu un pas să se apropie de ea. Să-l atace era cel mai bun mod de a se apăra, așa că spuse:

— Câte femei au în dormitor prețioasele tale daruri? El râse mânios, ca un fel de lătrat.

— Te aștepți de la mine să-ți răspund la asta?

— Nu, spuse ea. Probabil că pierduse șirul. Nu-mi pasă deloc, adăugă, pe un ton rece.

— Oh, nu? vorbi el tărăgănat. Acum stătea chiar în fața ei. Atunci de ce te porți ca o scorpie

geloasă? În spatele furiei, se afla râsul triumfător, băgă ea de seamă, simțind un gol în stomac. Dacă n-ar fi avut nevoie de amândouă mâinile să-și țină rochia și ar fi uitat de buna-cuviință, i-ar fi tras una. Încercând să se calmeze, spuse țeapănă:

— Nu sunt geloasă. Mă simt doar... ieftină... și este numai vina mea.

— Ieftină!

— N-ar fi trebuit să beau așa de mult vin. Încercă să fie demnă, reușind un zâmbet crispat. Trebuie c-a fost mai tare decât m-am așteptat. Simon o privi fix, ostil.

— Numai vinul? Saas înghiți în sec și se forță să-i întâlnească privirea. Fusesse un amant tandru, iubitor, descoperind în ea o pasiune uimitoare, de care nu se credea capabilă.

— Și tu, Simon, desigur, îl liniști ea în bătaie de joc. Ești foarte îndemânatic-

— De ce, spuse el încet, de ce asta sună ca o insultă? Saas reuși să surâdă, inocentă și uimită.

— O insultă? Dar n-am spus decât - Știu ce-ai spus! Arăta zăpăcit, jignit, îl durea. Ce s-a

întâmplat, Saas? o întrebă, luând-o de mâini. Ea se retrase un pas.

— Nimic. Nu-mi prea plac discuțiile după un raport sexual. Te superi dacă sărim peste?

— Cum, să mergem mai departe ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? întrebă el.

— Da, exact. Și înțelege un lucru, Simon. N-am intenția să las să se mai întâmple vreodată. Asta îl scutură bine de tot. Dar împinse bărbia înainte și spuse:

— Oh, nu vrei, mda? Saas strânse buzele și clătină capul.

— Ai un tupeu! spuse el încet. Stai acolo așa – își trecu privirea peste rochia ei, în starea nu tocmai bună – și îmi arunci mie asta în față! Saas simți un frison de frică. Făcu ochii mari.

— Cine dracu' crezi că sunt eu? întrebă Simon. Un ursuleț nenorocit de jucărie?

Acesta era Simon, își aminti ea pentru sine. Simon. N-ar fi rănit o muscă. Cred... Și spuse:

— Nu ești un animal.

— Nu, răspunse el. Norocul tău. Era foarte

furios, dar rămase pe loc. Nu-i plăcea prea tare felul în care o privea. Saas ridică stânjenită din umeri.

— Uite, aş vrea să fac un duş. Fă-mi o favoare şi adu-mi hainele din camera cealaltă, vrei? El o privi rece şi spuse:

— Nu. Simţi că roşeşte de furie. Cât de meschin putea fi? se întrebă ea.

Şi apoi el spuse la întâmplare:

— Fă duş. Dar pune-ţi la loc asta... dădu din cap spre rochia din mâna ei... şi vino în atelier. N-am terminat încă cu tine. Apoi îi întoarse spatele şi ieşi din cameră.

Resemnată, se supuse. Ieşind din baie, îi mirosi a pâine prăjită şi cafea şi când intră în seră, Simon stătea privind grădina, cu o bucată de pâine prăjită într-o mână şi o ceaşcă aburindă în cealaltă. Aici, aromele micului dejun erau acoperite de un miros mai pătrunzător. Văzu că amestecase vopselurile şi nişte pensule erau gata să fie folosite. Caietul de schiţe fusese înlocuit de o bucată de pânză groasă. Se întoarse când îi auzi

pașii.

— Vrei să mănânci ceva?

— Numai o cafea, mulțumesc. Își aranja părul până i-o aduse el. Recuperase pieptenul de pe podeaua din dormitor, unde îl scăpase Simon cu o seară înainte. Stătuse în spatele ei, cu buzele lipite de gâtul ei, cu o mână pe abdomen, pe dedesubtul rochiei, ținând-o într-un mod foarte intim lipită de el. Și numai după ce îi descheiasse toți nasturii rochiei și i-o lăsase ușor peste umeri cu mâinile lui mari, calde, îi scosese pieptenul din păr, lăsându-l liber să-i încadreze fața palidă. Îi cuprinsese capul în palme și o întorsese cu fața spre el s-o sărute. Și când ea se cuibărise în brațele lui, o ridicase pe sus și rochia îi căzuse la picioare. Și atunci, fără să-și dezlipească buzele de gura ei, o purtase în brațe până în pat. Când se întoarse Simon ea stătea în șezlong. Luă cafeaua în tăcere.

El se duse mai încolo și o așteptă să termine. Când fu gata, îi luă ceașca și cu o mână o ajută să se ridice în picioare.

— Felul în care stăteai ieri, spuse el. Aceași poză, te rog.

Îi aruncă o privire fugară și observă că expresia feței lui era impersonală. Făcu ceea ce îi ceruse, încercând să adopte aceeași poziție. Dar el spuse:

— Nu, și îi mișcă brațul, apoi capul. Relaxează-te, mormăi. Să-ți aduc vin?

— Nu. Făcu un efort vizibil. Era greu. Totuși, ieri aveam un pahar în mână.

El se duse înapoi în bucătărie și aduse un pahar cu suc de portocale.

— OK? Simțindu-se oarecum înfrigurată de curtoazia lui rece, detașată, îl luă din mâna lui.

— Mulțumesc. El îi aruncă un surâs straniu și merse spre șevalet, începând să lucreze în tăcere, dar fulgerător. Avea ultimele schițe pe care le făcuse înaintea lui, dar nici nu se prea uita la ele, doar la ea din când în când, concentrat, rece.

Saas simți cum îi înțepenea spatele. Își frecă puțin umerii, se uită în treacăt la Simon și văzu că privea încruntat pânza din fața lui. Așa că rămase

în aceeași poziție, nemișcată. Simțea înțepături în braț. Își strânse și relaxa degetele pe furiș și Simon spuse:

— Stai nemișcată. I se făcu sete, bău din pahar când el n-o vedea. Îi amortiseră picioarele, își simțea restul trupului ca într-un fel de transă.

— Foarte bine, spuse Simon, punând pensula într-un soi de borcan cu un lichid. Destul pentru acum. Saas își bău sucul și se ridică amortită. O dureau picioarele și se ținea de spate. La fel îi înțepenise și gâtul și tot corpul o durea cumplit.

Simon, văzând că abia se ridica, atent, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Doar c-am stat aici ore întregi, explică ea, și țiți la fiecare mișcare pe care o fac

— N-am țițat la tine, spuse el adevărul, deși iritant. Trebuia să-mi spui dacă a fost inconfortabil. Știa și ea că așa ar fi trebuit. Nici nu pricepea ce anume o oprise.

— Vreau să termin cu asta, îi spuse. Am și alte treburi de făcut cu timpul meu.

— Sunt convins de asta. Și eu vreau să terminăm. Numai că azi nu mai pot lucra.

— Pot să mă uit și eu?

— Când e gata, spuse el fără drept de apel, stând în fața ei ca și cum s-ar fi temut să nu arunce o privire. Saas ridică din umeri.

— Bun, atunci, deci pot foarte bine să mă duc acasă.

— Întotdeauna ești așa de rece? întrebă el. Saas îi întâlni privirea, cu sprâncenele delicat ridicate.

— Ți-am spus, nu țin să am discuții. De obicei, nu mergea nicăieri cu intenția să rămână peste noapte – sau să înceapă vreun fel de relație, dar nu era nevoie să-i spună că el era cumva – deosebit. Porni înspre paravan cu un soi de teamă c-ar putea veni după ea. Dar el nu veni. Când ieși de acolo, el stătea rezemat de ușă și o privi rămas pe gânduri când traversă camera și trecu de el.

Și, cum părea că n-o să spună nimic, ea făcu o pauză și spuse:

— O să mai ai nevoie de mine? El făcu o grimasă urâtă. Furioasă pe ea însăși, adăugă:

— Să pozez pentru tine?

— Da. Spuse în continuare:

— Ai făcut așa de multe schițe, am crezut - Nu pot face un portret din ele! spuse Simon. Am nevoie de tine - trebuie să lucrez după un model real, în cazul acesta.

— Îmi ia mult timp, îi zise ea.

— Și mie.

— A fost ideea ta!

— Și tu urăști fiecare clipă, nu-i așa?

— Știi că eu n-am vrut asta.

— Din cauza asta o ții tot așa? Și nu dai nimic de la tine?

— Ți-am dat ore întregi din timpul meu! îi aminti Saas. Am făcut toate tâmpeniile pe care mi le-ai cerut! Ce mai vrei, pentru numele lui Dumnezeu?

— Vreau să te deschizi, răspunse el. Să-mi dai voie să pătrund în spatele armurii tale. Am sperat să te obișnuiești cu mine. În timp ce te

pictez și să te relaxezi, să pătrund în ființa ta. Ce te sperie, Saas? Ce te sperie c-aș putea vedea?

— Nu mă sperie nimic, îi spuse ea pe un ton sec. Ai o imaginație bogată, și asta doar fiindcă n-am permis lucrurilor să o ia în avantajul tău.

— Avantajul meu?

— Da. Nu poți să pictezi oameni fără știința și aprobarea lor. N-ai auzit niciodată de „punerea modelului în libertate”?

— Tu mi-ai spus că pot să-ți fac portretul. Nu doreai, dar am avut consensul tău

— Nu și la ceea ce tocmai ai încercat să faci! Simon arăta perplex și la fel de supărat.

— Am făcut o greșală, nu-i așa? spuse el în cele din urmă. Am crezut c-o să fi altfel în dimineața asta. Dar tu ai rămas la fel de rece, te-ai închis din nou în tine. Ar fi trebuit să te pictez acolo în pat, după ce-am făcut dragoste noaptea trecută, înainte să-ți găsești din nou cochilia și să te închizi în ea.

CAPITOLUL 9

Saas se simțea rău. Ar fi trebuit să știe – sau

știuse - cât de îngust era Simon în privința picturii lui. De câte ori, se întrebase ea, își luase modelele în pat ca să obțină efectul dorit? Ar fi trebuit să-și dea seama. Nu, n-o mulțumea cu nimic că de data asta nu mersese așa cum sperase el. Îi spuse:

— Îmi pare rău că n-ai obținut ce ai dorit. Sunt foarte ocupată săptămâna asta, dar cred că reușesc să vin pentru o oră sau două miercuri seara din nou, dacă e bine.

El arăta nemulțumit.

— Nu te pot vedea înainte?

— Chiar nu cred că pot aranja...

— Pentru Dumnezeu, Saas - o prinse de mâini ca și cum avea intenția s-o zgâlțâie.

— Dă-mi drumul, Simon! Vocea ei sunase ca o lovitură de bici și ochii îi străluceau. El îi dădu drumul, brusc.

— Ce dracu' se petrece cu tine? N-aveam de gând să te atac.

— Numai nu mă atinge, OK?

— Aseară nu te-a deranjat să fii atinsă! îi reaminti el. Atunci nu te-am atins destul de mult!

— Asta a fost...

— Practic tu mă rugai s-o fac, continuă el neîndurător. „Da, Simon. Atinge-mă acolo și acolo și - oh, da, Simon, acolo! Și te implor, acolo!”

— Taci! făcu un pas înapoi, roșind îndurerată. Taci! îi comandă ea cu o voce răgușită. Numai încetează, mă auzi?

— Nu te înțeleg, femeie! urlă el frustrat. Oricine ar crede că nu s-a petrecut deloc

— Mi-aș dori să nu se fi petrecut! îl asigură ea pasionată. Mi-aș dori în fața Domnului să nu se fi petrecut! Și porni hotărâtă spre ușă, trântind-o în spatele ei în timp ce el rămase uluit. Luni după-amiază, lucra la ea în birou când Sarah băgă capul pe ușă și spuse:

— Simon vrea să te vadă.

Tocmai voia să-i spună lui Sarah să-l oprească, fiindcă era ocupată, dar el intrase deja înăuntru, mulțumind în treacăt asistentei, cu unul din zâmbetele lui nevinovate pe buze.

— Da? spuse ea, când el închise ferm ușa în urma lui. E vreo problemă? Sunt sigură că Sarah

poate să te ajute...

— Sarah nu poate, spuse el. Asta n-are legătură cu picturile vândute. Vreau să vorbesc cu tine, Saas. Ea făcu un semn spre mapa deschisă pe birou.

— Nu prea am timp.

— La cină, sugeră el. Nu lucrezi toată noaptea. Ea ridică privirea, pornită să refuze politicos, dar știa prea bine expresia aceea de pe fața lui. N-avea să renunțe ușor. Oftă.

— Foarte bine, la cină. Ce zici de un restaurant? adăugă, apăsând pe cuvinte.

El făcu o grimasă, ușurat.

— Un restaurant, o asigură el. Fără pui și cartofi prăjiți pe podea.

Nu asta o îngrijora pe ea. Un loc public, sperase, l-ar fi împiedicat să devină prea apropiat și, cu siguranță, excludea confruntarea fizică.

Apucă stiloul, așteptându-l să plece. Ochii lui Simon o cercetau speculativi, apoi râse ușor și spuse:

— Vin să te iau de la galerie la ora închiderii.

Ea se aranja înainte de sosirea lui, își pieptănă părul și îl prinse cu obișnuitele clame. Simon își plimbă resemnat privirea peste costumul ei crem, modest, dar nu spuse nimic. Arăta de parcă făcuse un efort să fie și el prezentabil. Cămașa albastră părea nouă, purta pantaloni bleumarin la ea și o pereche de pantofi decenti în picioare.

— Mi s-a spus că este un restaurant italianesc bun în apropiere, spuse. Ce zici de o mâncare italienească? Saas îi spuse că n-avea nimic împotriva. Mai mâncase acolo și fu de acord cu cine îi pomenise lui Simon de el.

Ea comandă fettucini cu sos și Simon o porție de ravioli. Doar când ajunseră la cappuccino, cu caimac și scorțișoară, el se lăsă pe spate în scaun, privind-o gânditor și spunând încet:

— Știi că vreau să mai fac dragoste cu tine. Saas clipi repede.

— Până și artiștii faimoși nu pot avea tot ce își doresc. El se lăsă deodată peste masă și întinse o mână peste mâna ei, înainte să poată să și-o retragă.

— Saas - m-am amăgit singur noaptea trecută? Am crezut că te-ai simțit bine. Sau te prefăceai atunci, la sfârșit? Fără să se uite la el, clătină din cap. Nu mai era nevoie să ascundă nimic.

— Ai fost minunat, spuse, cu o voce liniștită. Oare am uitat să-ți mulțumesc cum trebuie?

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești!

Mai poți s-o spui odată, fu ea de acord în gând.

— De ce să stricăm o experiență perfectă încercând s-o repetăm? îl întrebă.

— Perfectă? îi cerceta expresia feței. Saas ridică din umeri.

— În fine - aproape.

— Aproape? Atunci de ce să nu încercăm să obținem mai mult? Ce ar face-o perfectă? Nu mai ai alt motiv, pentru început, se gândi ea. Asta ar ajuta. Cu voce tare, spuse:

— Oh, Simon. Doar nu te aștepți să-ți dau detalii critice referitor la tehnica ta, nu-i așa? El se încruntase. Avea ochii reci și întredeschiși, iar

tonul vocii era altul.

— De ce nu? întrebă el. Spune-mi cum ți-ar plăcea într-adevăr, Saas. Data viitoare o să încerc să iau o notă mai bună. Ea se înțepeni auzind tonul vocii lui și nu neapărat cuvintele. Sunase în mod voit insultător.

— Ți-am spus, continuă ea, n-o să mai existe o altă dată. Mâna lui era grea peste a ei și se înfiora, încercând să și-o retragă. El privi în jos, îi dădu drumul, văzând cum și-o smucise înapoi, frecându-și-o cu degetele de la mâna cealaltă.

— Te-am rănit? o întrebă aspru.

— Nu-ți cunoști propria putere, nu-i așa?

— Iartă-mă. Voiam doar – Da, știm ce voiai, nu-i așa? spuse Saas cu o voce voit plăcută dar ștearsă.

— Foarte bine. Se lăsă mai mult peste masă, susținându-i privirea. Spune-mi acum ce vrei tu. De-adevăratelea. Saas ezită. Buzele ei se despărțiră, apoi se uniră la loc. Într-un târziu, spuse:

— Vreau să mă lași în pace, Simon.

— Atunci, ce s-a petrecut cu adevărat noaptea trecută? o întrebă el.

— A fost un impuls de moment - o azvârlire trecătoare, dacă vrei! Nu vreau să fiu urmărită și hărțuită doar fiindcă am petrecut împreună câteva ore de plăcere. A fost frumos, s-a terminat. Nu le strica.

— N-aș vrea în niciun chip să le stric, spuse el, sarcastic.

— Bun. Era rece și rezervată. Atunci, haide să ne oprim aici, vrei? Plătești tu nota sau s-o plătesc eu?

— Eu, desigur, mormăi el. Eu te-am invitat, nu-i așa?

— Da, și îți mulțumesc. A fost - Nu-mi spune, o întrerupse el obosit. Frumos!

Miercuri, cum promisese, veni la atelier și începu să pozeze din nou.

— Ce ți-ai mai făcut în cap de data asta? o întrebă imediat ce îi deschise ușa.

Acum părul era destul de lung ca să-i poată

ridica într-un fel de coc franțuzesc. Se gândise că era îngrijit și foarte potrivit pentru ținuta ei.

— Tu l-ai vrut lung, îi explică ea. Și nu-l pot suporta tot timpul în ochi.

— De ce?

— Vrei să spui, de ce nu? Fiindcă mă încurcă. Și n-am ce-i face dacă se întâmplă să nu-ți placă ție.

— N-am spus că nu-mi place. Poate că începea să se poarte cu tact. Sau într-adevăr îi plăcea? O privea gânditor, ca și cum încerca să se hotărască. Saas se mișcă din ușă.

— Mă duc să mă schimb. Simon lucră ursuz, în tăcere, meticulos amintindu-și din când în când să-i dea ocazia să se mai întindă puțin.

— De câte ori mai e nevoie să vin? îl întrebă.

— O dată sau de două ori va fi de ajuns, răspunse el.

După ce-i dădu voie să-și schimbe hainele, o întrebă:

— Vii iarăși în weekend? Ea ezită.

— Da, bine. Poți să termini atunci, nu-i așa?

— Cred că da. Nu mai poți aștepta, nu-i așa? o întrebă pe un ton fals.

— Știi ce simt în privința asta. Își luă geanta și o porni spre ușă.

— Mda, șopti el în batjocură. Ești speriată. Saas se întoarce să-l înfrunte.

— Nu fi ridicol! Ia timp fără un scop anume, asta-i tot. Sunt sigură c-ai fi găsit subiecte mult mai interesante de pictat. Simon clătină din cap.

— Da' de unde. Ești speriată. Ca oamenii aceia din National Geographic care cred că le este forat sufletul dacă îi fotografiezi. Crezi că umblu după sufletul tău, nu-i așa? Ceva din expresia feței lui sugera că răspunsul avea să vină de undeva din subconștientul ei.

— Nu-i așa? își clătină capul dintr-o parte într-alta, gândindu-se.

— Nu să-l fur. Doar să... ți-l arăt ție, poate.

— Nu. Vrei să-l arăți lumii întregi.

— Asta te sperie pe tine?

— Eu nu sunt un artist, Simon. Nu sunt obișnuită să-mi dezvălui sufletul. Artiștii ca Simon

își asumau riscul, expunându-și emoțiile cele mai profunde criticilor altora, celor cărora le păsa de opera lor. Ea nu putea face niciodată așa; era și unul din motivele care n-ar fi făcut niciodată din ea o artistă.

El veni spre ea cu brațele deschise și fără să se gândească, ea se duse spre ele. Îmbrățișarea lui era straniu de confortantă.

— N-o să-l arăt la nimeni, promise el, fără permisiunea ta. OK? Ea înghiți în sec.

— Mulțumesc. Dar nu pot să aștept asta de la tine. Dacă e bun, desigur, trebuie să-l expui.

— M-ai lăsa? Ea se trase de-o parte.

— N-ai nevoie de permisiunea mea. N-a fost stabilit așa, nu?

— Totuși, spuse el, oferta rămâne. Când puse în cele din urmă pensulele jos în duminica următoare și spuse încet:

— Asta este; Saas nici măcar nu-i ceru să vadă tabloul. Se ridică încet, simțindu-se surprinzător de pustită.

— Să mă schimb, atunci, îi spuse. Avea o

voce firavă. Simon ridică ochii. Erau cețoși, tot trupul îl dureau, era extenuat.

— Așteaptă, spuse. Trebuie să sărbătorim.

— Nu cred - începu Saas prudentă.

— Eu da. Am niște șampanie în frigider. Am păstrat-o special.

— Chiar ai terminat? El aruncă o privire șevaletului.

— Mai am câteva lucruri de făcut în primul plan și mărunțișuri. Dar partea ta e gata. Era bucuroasă de asta, își spuse în sinea ei, nesigură de ce se simțea deodată dezumflată. El o luă de mână.

— Vino. Îl lăsă s-o conducă în bucătărie și duse supusă două pahare în living, în timp ce el deschidea sticla. Când le turnase amândurora, ridică paharul lui spre ea fără cuvinte și apoi se trânti pe canapeaua cumpărată la a doua mână, dând la o parte lucrurile îngrămădite acolo. Purta o pereche de jeanși vechi și decolorați, un tricou pătat, mirosind a vopsea și transpirație. Se lăsă pe spate, cu un aer mulțumit dar epuizat, cu

picioarele desfăcute, rotindu-și capul cu un oftat ușor. Îi aruncă un surâs. Saas simți un fior de atragere sexuală. Încercând să-l ascundă, se așeză puțin mai încolo, ducând paharul la buze, gustând lichidul rece pe îndelete.

— Nu trebuie să faci asta, spuse el. Sunt prea obosit, oricum, ca să mă reped la tine. Saas se gândi să pretindă că nu știa despre ce vorbește, dar renunță, aruncând un zâmbet încurcat în direcția lui, în loc de asta.

— Iartă-mă, îi spuse. Și apoi, dintr-un impuls: Îți pregătesc cina, dacă vrei.

— Și tu trebuie să fii obosită. Își mișcă umerii, mușchii, ca și cum îl dureau.

— Nu ca tine, răspunse ea. Mi-ar face bine puțină mișcare, după cât am stat nemișcată. Ce mai ai în bucătărie în afară de vin? El făcu o grimasă.

— De ce altceva am nevoie? Lapte, brânză, ouă, niște pâine, cârnați cred. Și câteva conserve.

— Mă gândesc eu la ceva.

— Nu încă. O luă de mână strâns,

prietenește. Doar mai stai puțin jos, îi sugeră el. Închise ochii și ea se întrebă dacă adormise, dar apoi ridică din nou paharul la buze, bău puțin vin și deschise ochii să-i mai arunce un zâmbet vag.

— Stai cu mine în seara asta? o întrebă el, nutrind speranța.

— Nu. Saas își retrase mâna. Mă duc să-ți pregătesc cina și apoi plec acasă. Oricum, tocmai ai spus că nu te simți în stare să - ce ai în minte.

— De unde știi ce am eu în minte? Să nu faci de mâncare dacă nu cinezi cu mine. Cel puțin atâta poți sta. Saas se ridică în picioare.

— Mă duc să caut prin frigider.

Găsi un vas mai adânc bun la toate și făcu niște soufflé, tăie felii subțiri de pâine și întinse unt pe ele, prăji bucățele de cârnăț, cu anșoa și fire de pătrunjel din grădină, pentru garnisit.

În timp ce ea era în bucătărie, Simon se duse să facă un duș, de unde ieși mai puțin doborât de oboseală. Ochii îi străluceau oarecum când intră în bucătărie, strigat fiind de ea și văzu souffid-ul pe masa, pe care făcuse ea ordine.

După ce termină tot de mâncat, spuse:

— Mulțumeasc, Saas. Unde ai învățat să gătești?

— Mama mea. Saas strângea farfuriile.

— Ea era ca tine? întrebă el.

— Nu. Culoarea am moștenit-o de la tatăl meu, dar nu mi-l amintesc.

— Trebuie să fi fost foarte tânără când a murit.

— Eram, când a părăsit-o el pe mama.

— Oh? Deci te-a crescut pe tine și pe frații tăi singură, atunci?

Saas răspunse cu părere de rău.

— Nu. Tatăl meu vitreg s-a mutat la noi. Puse vasele în chiuvetă, clătind mai întâi furculițele și cuțitele.

— Chiar imediat?

— Nu. Dar destul de curând după aceea, cred. În timp ce ea căuta detergentul pentru vase și îl găsi, Simon întrebă:

— Cum te-ai împăcat cu el?

— Mă gândeam că dăduse norocul peste

mine.

— Și atunci el este cel care a murit? Sau tatăl tău adevărat?

— Tatăl meu adevărat a fost omorât într-un accident în fabrică la câțiva ani după ce ne-a părăsit pe noi. Atunci mama și tatăl meu vitreg s-au căsătorit legal.

— Și tatăl tău vitreg? Simon stătea cu brațele pe masă, mâinile încrucișate, privind-o pe ea. Deodată, ea se întoarce cu fața spre el.

— După câte știu eu, e bine și trăiește pe undeva, îi spuse. Habar n-am unde. OK? Ce altceva mai vrei să știi? Simon se ridică în picioare.

— De ce ești așa de sensibilă în legătură cu asta, spuse el. Te-a părăsit după moartea mamei tale?

— Nu, nu m-a părăsit! După ce au plecat băieții, a avut grijă de mine până am fost în stare să mă descurc singură. Acum e din nou căsătorit. Nu-l mai văd deloc.

— De ce?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-l văd și gata! aruncă o farfurie într-un colț al chiuvetei, încât aceasta alunecă pe podea și se sparge.

Ea se uită în gol la cioburile rămase. Simon o privi, apoi se aplecă și începu să le adune.

— Îmi pare rău, spuse Saas țeapănă. Ce neatenție din partea mea! O să aduc alta în loc.

— Nu te prosti. E doar o farfurie. Puse cioburile pe marginea chiuvetei. N-am vrut să te necăjesc. O privi cu grijă.

— Nu m-am supărat. El clătină din cap neîncrezător și ea spuse: Aveam mâinile ude.

— Soția tatălui tău vitreg nu acceptă să-l vizitezi? Saas ridică ochii în tavan.

— Odată ce te-ai agățat de ceva, nu mai poți să renunți, nu? N-am vrut niciodată să mă duc la ei în vizită. Și adăugă cu răutate: M-am dus s-o cunosc o dată.

— Și n-a mers bine. Saas lăasă să-i scape un mic râs nervos, uscat.

— Poți să spui așa.

— Erai geloasă pe ea? întrebă Simon, curios.

Nu era pregătit s-o vadă albindu-se așa la față. Închisese ochii și ținea încă mâinile sub jetul de apă din fața ei.

— Nu, spuse pe un ton absent. Oh, Doamne, Simon, vrei s-o lași baltă?

El se apropie și-o luă în brațe.

— Îmi pare rău, îi șopti în păr, cu buzele lipite de tâmpla ei, îmi pare rău.

Ea ridică din umeri, apoi îl dădu la o parte.

— Foarte bine, îți accept scuzele. Păru enervat de spusele ei și ea continuă:

— Știu că ai intenții bune, dar nu vreau să fiu atinsă în clipa asta.

El respiră adânc, vizibil și se dădu înapoi, sprijinindu-se de perete; cu brațele încrucișate la piept. Arăta într-un mod care te decepționa, indolent.

— De ce nu ți-ai schimbat hainele? o întrebă. Saas clipi la întrebarea lui irelevantă.

— N-am avut timp, răspunse, privind în jos rochia splendidă, pe care o mai purta încă. Am uitat.

— Ai uitat, o, imită el. Îți place, nu-i așa? în adâncul, adâncul sufletului.

— Nu m-am gândit la asta. Este ceea ce ai vrut să port, așa că o port. Mă duc să mi-o scot acum. Plecă, cu fusta foșnind și lipindu-i-se de picioare. Și Simon spuse:

— Fac eu asta, dacă vrei. Ca în seara trecută. Saas se opri în ușă, la ceva distanță de el. Trebuia să lupte cu un sentiment de dorință și un val de căldură. Și de teamă.

— Nu, Simon. Niciodată. El spuse:

— Niciodată înseamnă foarte mult. Dar o lăasă să plece. După câteva zile, o sună la galerie și îi spuse:

— Vrei să treci pe aici să-ți vezi portretul? Ea trebui să-și stăpânească bătaile inimii înainte să răspundă.

— Nu, mulțumesc.

— Nici măcar puțin curioasă?

— Nici chiar.

— Speriată? o acuză el încet.

— Nu. Dar tâmpilele îi erau reci și ude și

strângea mult prea tare receptorul în mână, îi sugeră: Dacă ești așa de nerăbdător să-l văd, poți să-l aduci la galerie, dacă vrei. Urmă un moment de tăcere. Apoi, spuse încet:

— OK. O să fac așa. Și închise. Nu se așteptase de la el s-o facă imediat, dar se întâmplă peste nici douăzeci de minute, când Saas și Sarah discutau unde să atârne o nouă achiziție și el intra cu un pachet sub braț.

— În biroul tău? îi spuse lui Saas.

— Într-o clipă. Se duse mai încolo și Sarah spuse:

— Portretul tău?

— Cred că da. Ce părere ai de colțul acela, sub geam, la lumina soarelui?

— Da, OK. Pot să-l văd? Poate că ar fi ajutat-o puțin suport moral.

— Vino și tu dacă vrei. Era puțină lume în galerie în momentul acela.

Simon privi de la Saas la Sarah ca și cum îl surprindea prezența celeilalte femei, dar nu spuse nimic. Cele două tocmai intraseră când el dădu jos

hârtia și puse tabloul pe biroul lui Saas, ca să-l poată vedea ele. Și ca să-i poată vedea expresia feței ei când îl privea. Sarah lăsă să-i scape un scurt:

— Oh! și imediat își întoarse privirea spre Saas, cu teamă.

A cărei față era o mască înghețată, care nu scotea la iveală nimic.

Prima impresie era culoarea - o culoare vie. El exagerase, accentuase culorile rochiei, verdele păunului și nuanțele de albastru, o făcuse largă în jurul ei, atingând pământul. Îi pictase părul de un cupru-arămiu. Pieptenele în formă de cochilie strălucea în păru-i, o șuviță îi scăpase și i se lipea de gât ca și cum fusese încrustată acolo. Scaunul pe care stătuse era mai mare și spătarul se contura în spatele ei. Dar portretul și scaunul ocupau doar al treilea plan al picturii. În colțul de jos, pe diagonală, se găsea un picior de bărbat în teniși, pe podeaua de lemn, cu o părticică dintr-un pantalon de jeans. Și între piciorul acela intrus și femeia de pe scaun, era un spațiu vast cu podeaua

goală. Dar umbra bărbatului voinic se întindea peste, ca și cum atingea capătul rochiei în culorile păunului. Fără să vrea, Saas privi totuși figura ei, ochii mai ales. Erau foarte mari și temători, provocatori, pe o față exagerat de palidă și îngustă. Felul în care o pictase, poziția capului, trăsăturile ei alungite îi dădea o expresie de felină. Arăta ca o pisică atentă, neîncrezătoare, care se simte amenințată și e gata să-și înfigă ghearele, să se apere.

Strânse din dinți și o duru, iar pulsul îi creșcu simțitor. Încercă, conștient, să se relaxeze. Respiră și expiră, apoi spuse pe un ton obișnuit:

— E o pictură foarte bună. Sarah îi aruncă o privire de surpriză:

— Îți place? O urăsc, ar fi dorit să spună, pe un ton pasionat. O urăsc și nu cred c-am să-l iert vreodată. Dar, în loc de asta, spuse râzând:

— Nu sunt prea sigură de asta. S-ar putea să ia ceva timp să mă hotărăsc. Dar e foarte bună. Nu se uitase la Simon. Știa că el încă o privea, așteptând-o să facă același lucru. Dar nu se putea

hotărî să-i întâlnească privirea – deși știuse că avea să picteze așa ceva, furând-o parcă pe ea pentru asta. Și spuse:

Am putea obține un preț mai bun pentru ea, dacă o oferi galeriei, Simon.

— N-o ofer. Brusc, luă tabloul și-l puse jos pe podea –, întorcându-l cu spatele la ea. Sarah, adăugă, ce zici de o cafea?

— Da, sigur. Vrei și tu una, Saas? întrebă Sarah.

Saas clătina din cap. Ar fi ajutat-o un pahar de coniac, se gândi ea. Dar nu ținea așa ceva. Sarah plecă și Simon se lăsă peste birou. Se dăduse la o parte din ușă să treacă Sarah și venise mai aproape de Saas. Spuse „pe un ton ciudat de aspru:

— Chiar o să-l vinzi? Ea se forță să-l privească în cele din urmă.

— Desigur. Aș lua un comision foarte bun la asta.

— Chiar te străduiești, nu-i așa? continuă el dur.

— E meseria mea. Eu...

— Nu meseria ta! Să fii femeie de afaceri rece, sobră. Ochii ei aruncau fulgere.

— Te plângi? Te-ai descurcat bine datorită abilității mele. Ți-ai vândut multe lucrări.

— Bun, pe asta n-o vinzi! spuse pe un ton violent, ridicându-se drept, în picioare. Saas ridică dintr-un umăr.

— Sigur, dacă nu vrei s-o scoți pe piață, asta-i treaba ta. Și Simon spuse:

— Chiar o să te crucifici în felul acesta? Tu ai făcut deja asta, se gândi ea, și îi înfruntă privirea într-un târziu, cu ură în ochii mari deschiși.

— După cum tu tocmai ai scos în evidență, spuse pe un ton rece, sunt în primul și-n primul rând o femeie de afaceri. Sigur c-aș face-o.

El păru să înțepenească o clipă sau două. Era foarte palid, cu gura strâmbă, cu ochii mai întâi provocatori, înfruntând-o, apoi cu un amestec de milă și furie care îi dădu ei fiori reci pe șira spinării și își ridică bărbia continuând să se uite la el, forțându-se să rămână calmă și tare și nu să

înceapă să plângă, s-o rănească pe fetița care era în sufletul ei.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Fă asta. Și ieși din încăpere, lăsând ușa deschisă, trecând pe lângă Sarah uimită în drumul lui, lăsând-o cu o cafea nedorită pe tavă. În locul lui, o bău Saas.

CAPITOLUL 10

Saas nu se putu hotărî să expună tabloul la galerie și să aștepte un cumpărător. În loc de asta, îi făcu reclamă prin rețeaua ei particulară de cumpărători regulați și printre alți proprietari de galerii. Și nu fu deloc surprinsă când Colin Watkinson îi trimise un fax anunțând-o că avea un cumpărător. Manevrase multe din operele lui Simon și trebuie că avea o rețea de cumpărători potențiali. Era ușurată că pictura avea să parvină unui colecționar necunoscut din celălalt capăt al lumii. Cineva care n-o cunoștea.

O rugă pe Sarah să-l sune pe Simon și să-l anunțe de vânzare. Nu-l mai văzuse de când plecase de la galerie, lăsându-i ei portretul. Și nici

nu-și mai dorise, își spusese în sinea ei, ignorând golul din stomac care persista. Sarah se întoarse spunând:

— Nu pot să dau de Simon. Numărul lui a fost desființat.

— Probabil că a uitat să plătească, spuse Saas după o clipă. E în genul lui. O să trec pe acolo după lucru să-i dau de veste.

Mai târziu, în aceeași zi se trezi fredonând, în timp ce scotea din lăzi niște sculpturi din metal care sosiseră pentru următoarea expoziție. Și în timp ce se apropia ora cinci, tot privi ceasul, hotărâtă să nu plece înainte în niciun caz. Se strădui să aștepte cinci minute după ora cinci, apoi îi spuse lui Sarah, ca în mod întâmplător:

— Vino, e timpul să închidem și să plecăm acasă.

Când opri mașina în fața casei lui, trebui să aștepte puțin să-și tragă respirația. Ciudat de nervoasă, străbătu poteca și sună clopoțelul de modă veche de la ușă.

Se auzi înăuntru într-un fel cu totul ciudat,

parcă în gol, ca un ecou și Saas avu o presimțire. După ce mai sună o dată, plecă de la ușa din față și merse în spatele casei, de unde putea vedea sera.

Era pustie. Nu mai era niciun șevalet, niciun paravan, nici măcar scaunul. Nimic. Prin ușa deschisă a serei, care dădea în casă, putea vedea cam tot și era evident că nimeni nu mai locuia acolo. Locul era părăsit.

Simțindu-se amorțită, se întoarse la mașină și merse acasă. Simon dispăruse fără un cuvânt. Plecase din viața ei.

Își spusese în sinea ei că era tocmai bine. Nu erau de niciun folos unul altuia. Ea nu avea nimic de dăruit nici unui bărbat, și el trebuie că înțelesese asta. Era, după toate cele petrecute, un om foarte receptiv. Martorul portretului ei.

Începu să tremure. Și o ținu tot așa, incapabilă să se stăpânească, până își făcu o cafea fierbinte cu mâini tremurânde și se vârî în pat.

Trimisese cecul primit de la Colin la adresa lui Simon de la New York și își trăi mai departe

viața cât mai bine, sculându-se cu greutate din pat în fiecare dimineață și plecând la lucru, chinându-se să trăiască, să respire, să muncească. Spunându-și că era ridicol să lase un bărbat să-i afecteze modul de viață. Oricum, abia de se cunoșteau unul pe altul. Până acum, probabil că uitase cu totul de ea. Probabil că ademenise altă femeie în patul lui, cu sau fără permisiunea de a-i face portretul. Desenând-o culcată după o noapte de dragoste făcându-i cadou un Pearson în original să-l atârne în dormitorul ei, în amintirea lui. Să era altfel. Nu voia să-și amintească. Nu voia cu orice preț.

Făcu o călătorie în Noua Zeelandă, căutând talente noi și aduse cu ea câteva tablouri, sculpturi și promisiuni că vor mai sosi și altele.

— O călătorie grea? întrebă Sarah când începu să dezvelească tablourile. Am sperat c-o să te mai odihnești și tu, dar se pare că n-a mers așa.

— E și ăsta un mod de a-mi spune că arăt ca o babă?

— Desigur că nu. Dar arăți foarte obosită în

ultimul timp și sunt convinsă că ai pierdut și din greutate. Muncești prea mult. De ce nu te duci acasă să te odihnești? Pot să mă descurc cu astea și cu clienții. Nu sunt prea ocupată.

— Mulțumesc, Sarah, dar sunt foarte bine. Asistenta ei avea o expresie îndoielnică, dar ea știa mai bine decât să se certe. Saas era șefa ei, deși lui Sarah îi plăcea să lucreze pentru ea și se înțelegeau bine, era o linie invizibilă pe care n-o trecea niciodată. Nu se putea hotărî să-i spună lui Saas cum arăta, parcă chinuită de ceva, torturată, din ce în ce semăna mai mult cu portretul pe care i-l făcuse Simon Pearson.

La șase luni de la plecarea lui Simon, Saas călătorește la New York pentru una din vizitele ei regulate. Își luă inima în dinți și merse să viziteze galeria Sky Gate a lui Colin. Dar de data asta era plină de oameni ce admirau lucrările unui tânăr artist care se afirma cu o primă expoziție importantă și Colin se desprinsese dintr-un grup s-o întâmpine și o sărută pe obraz. Păstrând distanța,

o cercetă cu căldură:

— Încântătoare ca întotdeauna, spuse el, dar, Saas ce ai făcut din tine? Ești ca o fantomă! Ai avut un zbor dificil?

— Zborul a fost în regulă, spuse ea. Sarah spune că lucrez prea mult.

— Probabil că Sarah are dreptate. Dă-mi voie să am grijă de tine cât timp te afli aici. Ceva de băut la mine acasă după ce terminăm aici? Vino să-mi întâlnești pictorul. Are să-ți placă de ea. Și are un viitor mare.

Îi plăcu de tânăra timidă ale cărei tablouri exprimau o dramă, avea un fler care-i lipsea cu totul autorului și viziona cum era de așteptat expoziția, se întâlnește cu diferite cunoștințe și apoi simți un fior de emoție, între încântare și disperare, când văzu un cap negru, înalt, în mulțime. Dar sentimentul nu-i dispăru, ba chiar fu îndurerată, dezamăgită văzând că nu era capul lui Simon.

Se bucură când Colin îi șopti la ureche:

— Hai să mergem. Acum pot pleca liniștit. O

conduse acasă la el și îi luă haina, aprinzând veiozele când intrară în livingul mare.

— Vrei să bei ceva? întrebă el.

— Cafea, te rog. Am băut destul alcool. Ce ai mai achiziționat de când am fost ultima oară aici? întrebă ea, privind în jurul ei. Oh, asta-i nouă, nu-i așa? Și se duse să admire o pânză mare, modernistă, care înlocuise un peisaj de care-și aducea aminte.

— Îți place? Am cumpărat ceva ce cred c-o să te intereseze, dar l-am dus în dormitor. O să ți-l arăt mai târziu. Făcu cafea și în timp ce o băură, discutară la întâmplare despre artiști valoroși și ultimele lor lucrări.

— Mi-ar mai trebui câteva Pearson, îi spuse Colin, reflectând. Știi unde este, Saas? S-a ascuns pe undeva prin Australia? Saas îl privi uimită.

— Nu e aici, la New York? Colin îi întoarse privirea încurcat.

— S-a întors după expoziția de la Sydney, și-a clarificat câteva probleme, a lăsat niște instrucțiuni de plată și apoi, practic vorbind, a

dispărut. Nimic din lucrările lui n-a mai ieșit pe piață de șase luni. Nu-i nici în Australia?

Saas clătină din cap. În vocea ei se citea teama?

— I se putea întâmpla ceva?

— Oh, nu cred. Cu siguranță avea ceva plănuțit. Dar n-am idee unde o fi. Și asta mi-aduce aminte, spuse el, când văzu că ea își terminase cafeaua, vino în dormitor să-ți arăt ce ți-am promis înainte. Trebuia s-o pregătească cumva, gândise ea după aceea. Dar nu fusese așa. Cu mâna lui Colin pe umăr, intră în cameră, aruncă o privire spre patul imens, acoperit cu o cuvertură din catifea, văzu mobila din stejar închisă la culoare, înainte ca el s-o ducă în mijlocul camerei ca să poată vedea tabloul de vizavi de pat.

— Acolo, îi spuse. Cred că ești de acord că nu-i ceva ce poate fi atârnat în living ca să vadă toată lumea. Sper că nu te superi că l-am pus aici. De ce nu ghicise că Colin cumpărase tabloul pentru el? I se făcu rău. I se puse un nod în gât Și spuse:

— E al tău. Ești îndreptățit să-l pui oriunde vrei, Colin. Eu... eu mă bucur că-ți place. Scoate-mă repede de aici, striga în gândul ei. Dar Colin continua să vorbească.

— M-a surprins că l-ai lăsat pe Simon să-l scoată pe piață, spunea el. A avut dreptate, bănuiesc. Nu te cunoșteam așa de bine cum credeam. Când am văzut asta, mi-am dat seama că-i adevărat și totuși, n-am ghicit niciodată acest aspect al caracterului tău. Nu pot decât să vă admir pe amândoi – pe el, pentru c-a recunoscut tot și pe tine, pentru că i-ai permis să exploreze atât de adânc.

Saas strângea din dinți. Se mișcă spre ușă, încercând să apuce clanța, strălucitoare.

— Saas? Colin venea în urma ei, când se împiedică și bâjbâi după un sprijin, lovindu-se cu tâmpla de marginea ramei tabloului.

— Te simți bine? întrebă Colin, luând-o pe după mijloc. Saas trase aer în piept.

— Da. Se frecă la mână, unde se julise. E doar un cucui. În aceeași clipă, petele negre din

fata ochilor ei cuprinseră totul în jur. El o purtă înapoi în living.

— Să-ți aduc ceva? Arăți îngrozitor de palidă.

— Mereu sunt palidă, Colin. Încercă să-i zâmbească, inconștientă de efectul pe care-l avea zâmbetul ei, cu ochii aceia imenși pe o față albă ca varul.

— Aduc niște coniac, spuse Colin brusc și când veni cu el, insistă ca ea să-l bea imediat.

— Ce mult zgomot pentru nimic, doar un biet cucui, spuse ea când îl termină de băut. El o cercetă cu atenție.

— Doar atât a fost? Sau tabloul în sine? îmi pare rău dacă n-am făcut bine, Saas. Eu... trebuie să recunosc că l-am cumpărat în parte fiindcă am simțit - în fine, ca un gentleman din perioada victoriană pentru o femeie la care ținea și care ar fi pozat nud și el ar fi găsit tabloul scos la vânzare într-o galerie publică. Prostesc din partea mea, cred.

— N-a fost prostesc, spuse Saas. A fost foarte frumos din partea ta, Colin. Și apreciez gestul pe

care l-ai făcut. Pe cuvânt. Eu – eu aş mai dori puțin coniac, se poate?

El îi mai turnă destul de mult în pahar şi apoi tot cam atât, încă o dată. Peste vinul pe care-l băuse la vernisaj şi după un zbor aşa de lung, nu era prea înţelept, dar lui Saas nu-i mai păsa. Colin era un prieten vechi, ea era departe de casă, trecuse de miezul nopţii şi începu să-i povestească lucruri pe care nu le-ar fi dat la iveală în momente sobre, când era cu capul pe umeri. La mult timp după asta, se trezi pe canapeaua lui Colin, învelită cu o pătură, cu capul pe o pernă mare, în timp ce soarele dimineţii intra pe ferestrele din spatele ei.

— Te doare capul? întrebă Colin, când ea tresări şi ridică o mână la tâmplă.

— Poţi s-o spui şi aşa, admise ea cu glas răguşit. Am adormit aici?

— Nu tocmai. Nu prea erai în stare să te mai întorci la hotel, totuşi. Te-aş fi pus în pat în dormitor, dar, după ce mi-ai spus azi-noapte, n-am fost prea sigur că e bine să te trezeşti şi să te vezi în oglindă.

— Ai dreptate, nu era bine. Ce am spus azi-noapte? Întrebă cu grijă.

— Destule. Ai avut o copilărie grea, nu-i așa, Saas? Saas închise ochii.

— Îmi pare rău c-am căzut pe capul tău, Colin. Ignoră-mă. Probabil c-au fost numai prostii.

— Cele în legătură cu tatăl tău vitreg?

— Mi-am iubit tatăl vitreg.

— Mda și el te-a iubit pe tine, nu-i așa? Saas înghiți în sec și se forță să deschidă ochii mari.

— Nu-ți face griji, Colin, îl sfătui ea. S-a petrecut cu mult timp în urmă.

— Mmm-hm. Se așeză lângă ea. Ai fost vreodată la un medic psihiatru, Saas?

Ea clătină din cap.

— Noi, australienii, nu prea ne ocupăm cu așa ceva, ca voi, aici. Ne rezolvăm problemele singuri.

— Sau le ascundeti în subconștient? ghici Colin.

— Nu e un loc prea rău pentru ele, spuse Saas.

— Dacă rămân acolo. Dar uneori ies la suprafață, fug de acolo și se interferează cu viața ta, cu felul în care ți-o trăiești. Te opresc de la tot, până la urmă.

Saas puse picioarele jos.

— Viața mea are tot ce mi-am dorit să aibă, mulțumesc. Îți sunt recunoscătoare pentru canapea, Colin și pentru grija ta. Pe cuvânt. Dar n-am nevoie de sfaturile tale. Colin dădu din umeri și se ridică.

— OK. Dar dacă vreodată pot să te ajut, Saas, știi că aș vrea s-o fac.

— Mulțumesc. Pot să folosesc baia ta? apoi plec la treburi.

Când se întoarse la Sidney, găsi un mesaj de la Sarah imprimat pe robotul telefonic. „Cineva a încercat să ia legătura cu tine. I-am spus când te întorci și mi-a răspuns c-o să vină să te caute la galerie”.

Simon? Dar atunci i-ar fi spus clar Sarah. Numai dacă el îi ceruse să n-o facă, atunci, nu.

Nu, nu era genul lui Simon să se joace așa.

— Nu l-am mai văzut înainte, îi spuse Sarah când Saas veni la galerie a doua zi de dimineață, în jur de treizeci de ani, chiar foarte prezentabil. Un tip voinic. Cu un zâmbet plăcut. Pun pariu că și el știe asta.

Nu, își spuse Saas în mintea ei, cu gura uscată. De ce ar veni el s-o caute, după toți acei ani?

— Dacă mai vine, începu ea, spune-i că nu sunt aici și dă-mi de veste că-i aici, dacă se poate, înainte să plece. Dar când Ray Daniel își făcu apariția mai târziu în aceeași zi, Saas își făcea treaba la ghișeul de la intrare. Nu avea cum să-l evite. Ridică privirea și-l văzu în fața ei, mare și voinic, cu ochii aceia bine cunoscuți, de puști, albastru-deschis și cu zâmbetul acela dezarmant pe buze, de care-și aducea bine aminte. Avea părul dat pe spate de pe frunte și mai slăbise puțin dar n-arăta deloc mai în vârstă, când îi surâse la prima vedere. Așa cum îi surâsese și pe când ea avea aproape șaptesprezece ani și era nou venită din

Queensland, neobișnuită cu viața la oraș și o fecioară gata să cadă pe mâinile unui încântător și superficial afemeiat, cu aere de Don Juan.

— Hei, bună, scumpo, rosti el tărăgănat. Nu te-am văzut demult.

— Nu destul de mult pentru mine i-o trânti Saas. Ce faci aici? Arta nu se număra printre obiectele lui de interes.

— Aprind o flacără de demult, spuse el, încă zâmbind, trimițându-i ocheade care i-ar fi mișcat inima altă dată. Își plimbă privirea pe trupul ei într-un fel în care o făcu să simtă fiori reci pe șira spinării, apoi să arunce o privire îngrijorată prin galerie. Ochii lui îi întâlneau din nou privirea.

— Ți-am văzut fotografia într-o revistă pe care am luat-o în mână la doctor. Scriau despre tine. O femeie de afaceri de succes, proprietarea unei galerii, călătorește în toată lumea cumpărând obiecte costisitoare de artă. Nu mi-aș fi imaginat niciodată. Își aminti articolul. Fusesse una din femeile de afaceri prezentate anul trecut, profesional vorbind. Revista lui trebuie că fusesse

destul de veche. La timpul respectiv, articolul o favorizase, înregistrându-se un oarecare avânt în comerțul ei de opere de artă.

— Arată-mi expoziția, spuse Ray.

— Nu fac pe gazda aici.

— Nici chiar cu mine? o linguși el.

— Măi ales nu cu tine! Zâmbetul lui persistă.

Ăsta era cel mai cumplit lucru, își aminti ea. Niciodată nu-i dispărea de pe buze. Chiar și când ca acum, avea ochii plini de furie și amenințarea răzbunării. Chiar și când se răzbuna. Cea mai oribilă parte. Fiindcă îi plăcea așa de mult. Saas își stăpâni un fior, fără să tresară și își îndreptă spatele.

— Nu mă sperii, Ray. Nu mai poți să mă rănești. Ochii lui rătăciră în jur, observându-i pe cei câțiva vizitatori care priveau exponatele. Încet, blând, îi spuse:

— Nu vreau să te rănesc, iubito. Tu știi că nu ți-aș face niciun rău.

Dacă nu i-ar fi fost așa de rău, poate c-ar fi râs. O băgase două săptămâni în spital, înainte să-

și vină în fire și să găsească puterea să-l părăsească. Și, încă îi fusese foarte frică de el ca să se ducă la poliție și să-l denunțe. Doar părăsise spitalul fără să lase nicio adresă în urmă, se ascunsese în anonimatul marelui oraș australian și sperase că el n-o s-o mai găsească vreodată.

— Amintește-ți de vremurile bune pe care le-am petrecut împreună, o provocă el.

Fuseseră bune, la început. Era mare și frumos, protector. Părea delicat ca un copilaș. Cât o decepționase. În câteva săptămâni o ademenise în patul lui și ea se crezuse norocoasă ca acest om bun, blând, să aibă grijă de ea pentru restul vieții. Se mutase în apartamentul lui închiriat și amețită de dragoste, îi spusese povestea vieții ei.

— Am făcut o mulțime pentru tine, îi reaminti el. Și ea crezuse la fel, la început. Cu siguranță făcuse ceva pentru ea în privința sexualității ei rănite și îi fusese recunoscătoare într-un mod patetic pentru asta, fiindcă aflate că este în stare de reacții normale. Ray căpătase toată încrederea și ea i-o dăduse cu inima larg deschisă. Mai târziu,

când sexul devenise o pedeapsă, de mult prea multe ori, ea acceptase înclinația lui spre violență, așa-zisa lui dragoste fizică fiindcă poate nu avea de ales - nu se putea abține; era gelos pe ea fiindcă o iubea așa de mult și lipsa ei de experiență o făcea să i le treacă cu vederea pe toate și să se împace de fiecare dată cu el.

— Îmi datorezi o mulțime, baby, îi zise el.

— Nu-ți datorez nimic, spuse ea curajoasă, pe un ton încet. Ce vrei?

— Nu mi-a mers prea bine în afaceri în ultimul timp. Mă gândeam că m-ai putea ajuta, în amintirea timpurilor trecute.

— Nu, răspunse ea. Nu te-aș ajuta. Zâmbetul îi îngheță pe buze.

— Saasi, doar nu crezi ce spui, iubito. Doar o mică investiție, atâta tot. O s-o capeți înapoi. Doar n-o să conteze pe asta, își zise Saas. În orice caz, nu i-ar fi dat un singur cent, indiferent pentru ce motiv.

— Nu. Se lăsă peste birou și o apucă de mână, strângând-o.

— După tot ce am împărțit împreună, spuse el. Ți amintești când aveai obiceiul să-mi spui totul? Vreau să zic – o strânse mai tare și mai tare până îi veni să țipe în gura mare – totul, iubito. Nu-i așa?

Simți că-i pocnea capul de durere. Avea mâinile reci, la fel și picioarele. Se gândi că era gata să verse.

— Dacă îți închipui c-o să mă șantajezi, spuse ea țeapănă, nici nu te gândi. Nimeni n-o să fie vreun pic interesat, oricum.

Furios, îi dădu drumul la mână. O clipă, până și zâmbetul dispăru. Apoi reapăru, mai larg decât înainte. Ochii îi străluceau în dușmănie.

— Oh, nu știu, spuse, privind în jurul lui la cei douăzeci sau cam așa ceva de vizitatori și Sarah apăru în cadrul unei uși care ducea în încăperile lor particulare. Oamenii aceia ar fi interesați, nu crezi? La toți le plac poveștile suculente. Își dădu capul pe spate și deschise gura, dar Saas spuse cu voce tare:

— Sarah, vrei să suni la poliție și să-i rogi să-l

evacueze pe bărbatul acesta, te rog? Apoi, porni spre ușa pe care tocmai o deschisese Sarah, auzindu-i în urma ei vocea, furioasă, urmărind-o. Prinse câteva epitete dar în mare parte tot felul de cuvinte nedeslușite, Vag, realizează că toți din jur se uitau la ei, toate capetele se întoarseră spre Ray sau spre ea, iar Sarah se duse în biroul ei în fugă.

Saas intră la toaletă pentru doamne și închise ușa. Sarah o găsi acolo zece minute mai târziu, îngenuncheată pe podea într-unul dintre separeuri. Vărsase, dar acum era mai bine. Era rece și foarte, foarte istovită. Nu obiectă când Sarah luă comanda și închise galeria mai devreme și plecară acasă.

Nu protestă nici când Sarah insistă s-o conducă. Îi dădu cheile mașinii fără vreun cuvânt de împotrivire și, când ajunseră acasă la ea și Sarah deschise ușa, Saas rămase în picioare în mijlocul holului, neștiind încotro s-o apuce.

În cele din urmă, Sarah o urcă în pat și chemă un doctor.

— Stress-ul, spuse doctorul. Stress-ul și

munca peste program. Fără lucru, doar liniște și pace și, desigur, câteva pastile. Supusă, Saas luă ce i se dădu. Acceptă oferta lui Sarah de-a găsi pe cineva s-o înlocuiască, ca ea să-i poată ține locul la galerie.

— O să-ți măresc salariul, îi promise, obosită.

— Lasă asta. Doar fă-te bine. După o săptămână, o întrebă pe Sarah:

— Ce-a spus Ray?

— N-am auzit tot. Dădeam telefon. Dar a plecat înainte să vină poliția.

— S-a mai întors?

— Nu. Care-i problema cu el? E periculos?

— Da, dar nu cum crezi tu. Nu cred că este tocmai nebun, în termeni medicali vorbind...

— Îl cunoști bine?

— L-am cunoscut, odată. Eram așa tânără și proastă. Când o lovise prima dată, fusese șocată, dar păruse așa de cuprins de remușcări, că-l iertase. Și tot așa a doua oară și a treia oară. Când o bătu de-a binelea, încât fu plină de vânătăi, începu să se plângă, s-o amenințe cu sinuciderea,

să-i facă promisiuni – s-o țină închisă în casă cu forța, rugând-o în genunchi până nu mai știu dacă se teme pentru ea sau pentru el. Și cumva, reuși să o facă să se simtă vinovată, ca și cum toate erau din vina ei. Fusesse nevoie să se interneze într-un spital și fuseseră necesare eforturile unui doctor și ale unui specialist de la asistenta socială ca să reușească s-o facă să vadă iar limpede și să-și reorganizeze viața fără el. Fără nimeni altcineva. Nu mai avea încredere în niciun alt bărbat. Nu mai avea încredere în judecata ei vizavi de aceștia. Ray fusese salvatorul, protectorul ei. Și în cele din urmă avusese nevoie de protecție vizavi de comportările lui. Sarah spuse:

— Doctorul crede că ți-ar face bine o vacanță. N-ai mai avut una de ani de zile, nu-i așa? Saas spusese întotdeauna că n-avea nevoie de vacanțe. Își iubea munca și asta presupunea destule călătorii, ceea ce-i făcea plăcere. Dar acum, ideea nu-i displăcu. Poate că doctorul avea dreptate.

— Ce zici de Noua Zeelandă? sugeră Sarah.

Ai spus că ți-a plăcut acolo.

Îi dădu voie lui Sarah să-i cumpere un bilet de avion.

CAPITOLUL 11

Când avionul ateriza pe aeroport la Mangere, soarele apunea. Dedesubtul lor portul Manukau strălucea, era rozaliu. Tocmai intraseră pe pistă. Luminile orașului Auckland începuseră să se vadă. Când Saas ajunsese la hotel, se lăsase noaptea și deși camera ei avea vedere spre celălalt port, care înconjura orașul, Waitemata, putea vedea luminile celorlalte clădiri, câteva sclipiri din port, între zona centrală a orașului Auckland și suburbia dinspre North Shore.

Dormi bine și se trezi cu dorința de-a evada din oraș și de-a găsi un loc unde să fie liberă să facă ce-i poftea inima.

În holul hotelului erau tot felul de reviste turistice care promiteau plimbări cu barca, cu popasuri de o noapte la hoteluri, plimbări cu avionul, excursii în munți, în stațiuni montane, la grote sau peșteri, la schi, în zona vulcanului activ

Rotorua, desigur și în stațiunile cu litoral la mare. Puteai sta în hoteluri elegante sau vile în stil fermă, unde puteai călări ponei, te puteai plimba printre copaci, puteai trăi ca la țară.

Și mai era un punct turistic foarte interesant nu departe de Auckland, unde trustul Maori deschisese ceea ce fusese numit „o experiență turistică unică”, pe un domeniu tribal de curând înapoiat lor după mai mult de un secol de înstrăinare. Găseai acolo o grotă întortocheată, peșteri în calcar, acri întregi de tufișuri caracteristice, un râu amenajat pentru înot și canotaj. Mai era și o tabără artizanală, unde tinerii învățau munci tradiționale și își vindeau operele. Vizitatorilor din timpul zilei li se oferea masa și celor care rămâneau o zi sau mai multe li se punea la dispoziție o vilă cu multe coridoare și acoperișuri, în stil tradițional, cu dormitoare separate, plus o casă pentru „oaspeți” cu confort deosebit, incluzând și masa.

— Cum ajung acolo? întrebă Saas la recepția hotelului ei, după ce învățase pe de rost pliantul.

Puteți să aranjați o rezervare pentru mine?

Se dovedi o alegere bună. Vila era veche dar spațioasă, avea dormitoare mari, cu tavanuri înalte, o sală de zi confortabilă și o sufragerie unde vreo șase-șapte oaspeți mâncau zilnic la o masă lungă, din lemn kauri, lustruit. Camera lui Saas era simplu mobilată și avea uși care dădeau într-o verandă mare, unde puteai sta pe șezlonguri și privi peluza verde care se întindea până la râu. O șalupă și trei canoe erau instalate pe mal.

Personalul era prietenos și grijuliu. Erau mai curând niște gazde, decât niște angajați și nu se dădeau în lături de la muncă pentru a-i face pe oaspeții lor să se simtă ca acasă. Tânăra plină de viață care o servi pe Saas la masă rămase preocupată de faptul că aceasta nu termină de mâncat, lăsă în farfurie și trebui să i se explice că nu avea legătură cu mâncarea, ci cu apetitul lui Saas.

— Așteptați până sâmbătă seara, când o să vă oferim o masă hang, promise Pania. Se pare că trebuie să vă facem poftă de mâncare, adăugă ea,

cu un zâmbet care alunga orice împotrivire. Ați mai fost vreodată invitată la hangi?

Saas clătină din cap. Vizitele ei în Noua Zeelandă fuseseră doar călătorii fugitive legate de afaceri și mare parte a timpului și-o petrecuse în oraș.

— Pregătiți mâncarea în pământ?

— Chiar așa. O să vedeți bărbații punând preparatele acolo după-amiază și apoi vom cina seara. Vom avea mistreț. O să mâncați bine atunci, da? O să vă simțiți bine.

— O să încerc, promise Saas.

În după-amiaza aceea, vizită tabăra artizanală și își petrecu mai mult de o oră urmărindu-i pe oameni ciopland sculpturi complicate în lemn de totara, după propriile lor desene în care folosiseră elemente tradiționale, populare și moderne. Pe mese lungi erau expuse lucrările și pe pereți erau agățate un fel de carpete realizate de femei, cusute, care încorporau elemente străvechi, altele stilizate, păstrate încă în cultura locului de secole. Pe o

verandă, la soare, afară, o femeie mai în vârstă le învâța pe niște tinere fete arta de a toarce în fuior. Îi făcu semn lui Saas:

— Veniți și stați aici. Puteți încerca, la fel ca ele.

Efortul lui Saas se strânse într-un coșulet pe care-l duse cu ea înapoi în cameră, împreună cu un alt coș, mult mai bine realizat, pe care-l cumpără de la un magazin din apropiere. Vizită peșterile cu un ghid, admiră stalactitele și stalagmitele și luminițele albastrui, strălucitoare dintr-un grup de mici grote din apropiere.

— Nu sunt la fel de mari ca Waitomo, îi spuse tânărul. Peșterile de acolo sunt faimoase, desigur, dar și noi avem câteva exemplare interesante aici și n-au fost deloc atinse, s-au păstrat.

Nu fusese atins – se potrivea cel mai bine pentru a descrie întregul loc, hotărî Saas.

— Niciodată nu se simțise mai relaxată. Nu în ani de zile. Peisajul era odihnitor, verde și râul curgea într-o alinare, o pace și o liniște involburate. Îi plăcea să se plimbe printre

tufişurile reci, plăcut mirositoare, cu multe plante căţăărătoare, cu frunze mici. Era o linişte desăvârşită, nesocotind păsările cântătoare. Nu erau nici şerpi şi se putea odihni fără teamă pe butucii căzuţi la pământ printre ferigi sau pe câte o plantă cu tulpina puternică care ieşea din pământ, contemplând copacii din jur şi porţiunea de cer care se zărea printre tulpinile lor înalte.

Cina hangi fu exact ceea ce-i promisese Pania. Împreună cu alţi oaspeţi, Saas îi urmări pe bărbaţi săpând o groapă adâncă în pământ, aducând pietre de la râu în jurul ei şi aprinzând un foc pe cinste până se încălziră pietrele suficient de tare. Atârnară proţapi cu mistreţii promişi în cuptorul pregătit şi cartofi, dovleci, kumara pregătită, ardei, verze întregi şi peşte, apoi acoperiră totul cu saci şi dădură pământul la loc, deasupra.

Câteva ore mai târziu, hangi fu deschis şi mâncarea aburindă fu servită mesenilor pe verandă sau „afară unde se instalaseră mese. Pania îi oferī lui Saas o farfurie plină şi aşteptă

părerea acesteia.

— Delicios, admise Saas cu o oarecare ușurare. Totul avea un gust bun, kamara în mod deosebit era bine făcută, cu o coajă aurie cu unt fierbinte și piper, iar toate legumele fuseseră pregătite nemaipomenit. Termină în cele din urmă de mâncat, spre vădita satisfacție a Paniei.

Mai rămase încă o săptămână, iar înainte de plecare mai făcu un tur însoțită de cel mai în vârstă responsabil de tabără. Apoi, o sună pe Sarah și îi spuse:

— Vin acasă. Am o idee pentru următoarea noastră expoziție.

În avion, luă una din revistele puse la dispoziție de stewardese, o răsfoi și... se opri în mijlocul paginii pentru artă, când un nume îi sări în ochi. Simon Pearson.

— Da, am văzut și eu, îi spuse Sarah. Interesant, nu-i așa? Să meargă să lucreze pentru Asociația în sprijinul oamenilor care suferă de foamete pentru șase luni. Desigur, e la modă acum chestia asta.

— Nu cred că Simon a făcut-o fiindcă este la modă, răspunse Saas „surprinsă de nevoia pe care o simțea să-i ia apărarea. N-a spus nimănui unde pleacă.

— Nu spun asta referitor la el, continuă Sarah. Îmi scot pălăria în fața lui și sper ca și caietul lui de schițe să contribuie la strângerea de fonduri. Mi-aș fi dorit să am și eu un talent care să ajute – în final, să ajute omenirea. Ce îmi spuneai de o idee a ta, pentru o expoziție?

— Oh, locul în care am stat avea în apropiere centrul de artă artizanală Maori. Lucrările lor sunt nemaipomenite. Mai ales sculpturi și cusături. Femeile lucrează niște carpete minunate pentru agățat pe perete, mai multe accesorii și diverse podoabe, niște coșuri dintr-un fel de in numite ketes. Nu, kete, se corectă Saas. Mi-au spus că nu există „s” în limba celor din Maori.

— Sună bine, comentă Sarah. Noi am răspuns întotdeauna favorabil artei aborigene din Australia. Asta sună totuși cumva diferit.

Lăsând la o parte subiectul Simon Pearson,

Saas își puse în aplicare planurile. Omul mai în vârstă, responsabil pentru tot centrul, fu încântat de idee și sugera ca, dacă proiectul primea aprobarea, un grup de lucrători mai în vârstă să însoțească exponatele la Sidney și să ofere câteva demonstrații vizitatorilor galeriei.

Bătrânul cu păr alb, ochii căprui ageri și vorba bine măsurată o cercetase de aproape, interesat de felul în care avea de gând să organizeze expoziția și să vândă exponatele. Ea avea sentimentul că o aprecia îndeaproape și că voise să se convingă că era o persoană de încredere și că putea lăsa pe mâinile ei lucrările artiștilor mai tineri și mai puțin tineri care pusese ră nu numai timp, ci și energie și pricepere în ele.

Toți artiști buni, avea Saas sentimentul, care pusese sufletul și inima lor la zămislirea acelor opere, dar bănuia că aici mai era vorba de încă o dimensiune a importanței. Legătura dintre artist, oameni și istoria din urma lui părea așa de puternică, ca între artist și opera lui individuală.

Și dacă nu înțelegea pe deplin conceptele pe care cei mai vârstnici încercau să le facă cunoscute, cel puțin le purta un respect pentru asta. În cele din urmă, asta păru să-i fie de ajuns bătrânului. Ea se simțea de parcă trecuse cu bine de un anumit test.

Mai trecuse cu bine de altul, cât timp petrecuse în Noua Zeelandă. Unul pe care și-l dăduse singură. Unul mult mai dificil. Aproape că se convinsese pe ea însăși în ultimele luni că Simon Pearson era un interludiu fără importanță în viața ei. Mai pusese ceva greutate pe ea, din ce pierduse și căpătase iarăși energie. Putea continua să se asigure pe ea însăși, să trăiască fără un bărbat. Doar asta și făcuse de ani de zile, totuși.

Sarah nu mai pomenise niciodată de incidentul cu Ray și, desigur, Saas nu mai reveni asupra acestui lucru. Nu-și mai făcuse apariția de atunci. Aparent, amenințarea cu poliția îl speriasse. Cu câteva zile înainte de a se deschide expoziția Maori, Simon intră în galerie ca și cum nu fusese niciodată plecat.

Îi aruncă un zâmbet leneș lui Sarah și spuse spre Saas:

— Stăm de vorbă? Ea cercetă expresia lui expectativă și sprâncenele ridicate și spuse pe un ton tăios:

— N-am timp. Avem de organizat o expoziție. Sarah, mai avem nevoie de câteva cutii vopsite, pentru a expune coșurile mai mici și sculpturile. Poți să te ocupi de asta?

— Da, sigur. Și îi zâmbi orbitor lui Simon, aparent ca să compenseze nepolitețea lui Saas. Ce mai faci, Simon? Saas spuse:

— Pe mine, scuzați-mă și plecă cu pixul și caietul în mână, spre birou. Simon apăruse din cer și se aștepta ca ea să lase totul baltă pentru el, doar pentru că așa poftea el. Aruncă pixul și caietul pe masă, își trecu o mână prin păr, pe care de curând îl tunsese din nou scurt și se trânti într-un scaun, luptându-se cu o stare ciudată, cu emoții diverse - furie, disperare, o bucurie nemăsurată.

Ușa se deschise larg și Simon își făcu

apariția acolo.

— Pot să pictez, spuse el.

— Cum? Era așa de neașteptat, era uluită. Știa că poate să picteze, pentru numele lui Dumnezeu!

— Cutiile. Le pictez eu pentru tine. Îi zâmbi triumfător. Așa că poți să-i dai lui Sarah altă treabă și poți să-ți faci timp pentru mine - mai târziu, adăuga el în grabă, observând privirea ei care tuna și fulgera.

— N-o să am niciun pic de timp liber, decât după vernisajul expoziției, îl informă ea. Știa că se poartă ca dracu', dar cine se credea el? Ce-l făcea să-și închipuie că putea apărea și dispărea din viața ei oricând i se năzărea lui s-o facă și aștepta ca ea să-l întâmpine cu brațele deschise de fiecare dată?

— OK, ridică el din umeri. Atunci pune-mă la treabă. Vreau să ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău!

— Sarah tocmai spunea...

— Nu-i Sarah șeful! El îndepărtă cu mâna

părul de pe frunte.

— Da, șefu, vreau să spun, nu, șefu'. Pardon, șefu'. Să-ți ling încălțările, șefu?

— Oh, taci din gură, spuse ea, cu un zâmbet nedorit în colțurile gurii. Ce faci aici, Simon? El o privi gânditor.

— O să-ți spun când o să se termine toată nebunia asta. Acum ești prea solicitată. Sarah spunea că nu te-ai simțit... bine. Ce multă imaginație într-un timp așa de scurt.

— O să am eu o discuție cu Sarah, spuse ea pe un ton sec.

— Nu da vina pe ea. Eu am întrebat-o.

— Evident. Am citit despre schițele și ajutorul tău pentru foamete.

— Ai și niște copii să le vinzi? Saas clătină din cap.

— Am adus cu mine. O să-ți aduc și ție. Nu te superi, nu-i așa? Toată procedura - Știu, spuse ea. Nu, nu mă supăr. Vreau să fiu de folos.

Le aduse a doua zi și, cumva, rămase să ajute și împreună cu cei de la Maori, care erau ocupați

să-și aranjeze expoziția, făcu treabă bună, ca și cum era nevoie de el. Saas invitase clienți mai deosebiți și cunoscuți, experimentați în domeniul artelor pentru a fi prezenți la deschiderea expoziției Maori sugerată de cei sosiți de acolo și aranja să vină și presa, pentru a face o publicitate maximă.

O mică adunare, cu Simon printre ei, urmărit cu interes cuvintele de bun-venit ale femeilor, urmate de mici discursuri din partea bărbaților din partea locului, cântece, ritualuri străvechi. După aceea, în engleză, cel mai în vârstă, cu o mantie cu pene, podoabe de familie, pe umeri, le ură bun-venit tuturor și îi invită să privească, să cumpere exponatele, în timp ce fondurile aveau să contribuie la educarea celor mai tineri din tribul din zona străveche Maori.

În acest timp, ei i se luă un interviu, ca și vârstnicului, de o echipă a televiziunii, care făcea astfel deschiderea unei emisiuni de artă. Și atunci băgă de seamă un cap întunecat în mulțime care venea spre ea și vocea i se schimbă în plină

expunere. Instinctiv, ochii ei îl căutară pe Simon și-l găsiră mai la margine, urmărind-o cu privirea.

Probabil că citise disperarea în ochii ei, mesajul fără cuvinte, fiindcă venea spre ea, ajungând tocmai când Ray se aruncă în fața camerei de luat vederi. Reporterul ținea încă microfonul în mână și spuse pe un ton politicoș, dar încurcat:

— Da, Miss Welden?

Atunci, Simon strecură un braț pe după mijlocul ei și șopti:

— Ce s-a întâmplat, Saas? Operatorul îl apucă pe Ray de mâneca hainei.

— Scuzați-mă... Dar el ignoră intervenția. Ochii lui de puști, albastru-deschis, se plimbau de la Simon la Saas și zâmbi. Saas îl privi ca și cum vedea un șarpe ucigaș, veninos, gata să atace victima.

— Facem un interviu, spuse reporterul televiziunii indignat, dar Ray îi aruncă o privire, apoi se posta în fața microfonului și camerei. Gura i se lărgi într-un zâmbet hidos. Parcă se bucura de

moartea cuiva.

— Acesta este noul tău amant, iubito? Începu el să toarcă precum o pisică. Oare știe el – știu toți oamenii aceștia – privi în jur, triumfător – ce fel de târfă ești tu? I-ai spus lui – și dădu din cap spre Simon – ce mi-ai spus mie, cum vă petreceați timpul și ce făceați tu și tatăl tău?

Saas simți că pălește. În liniștea care se făcuse deodată peste tot, șocată, auzea huruitul camerei și știa că încă filma. Și simți cum Simon își încordează toți mușchii și pornește violent, făcând o mișcare rapidă.

— Nu, Simon! spuse ea, apucându-l instinctiv de mâneca hainei, când trecu pe lângă ea. Nu! Se opri, dar la câțiva centimetri de fața lui Ray. Ochii lui îl priveau țintă pe celălalt bărbat și spuse furios, printre dinți:

— Cară-te dracului odată de aici înainte să te omor în bătaie!

Ray îl privi chiorâș, dar rămase locului, cu un zâmbet de beatitudine pe față:

— Încearcă! Simon îi dădu un pumn. Apoi

patru bărbați din grupul Maori apărură din mulțime, îl înconjurară pe Ray, unul dintre ei dându-l pe Simon la o parte.

— Vino, amice, îl auzi Saas pe unul dintre ei spunând într-un mod decent. Să mergem afară, hm? Și îl luară cu ei, dând la o parte oamenii, ducându-l încercuit cu forța, fără niciun protest din partea acestuia.

Reporterul era extrem de stânjenit. Spuse:

— O să tăiem de pe film, Miss Welden. E o emisiune de artă și, din fericire, nu suntem în direct pe post. Ea reuși să spună, cu buzele albe ca varul:

— Mulțumesc.

— Bănuiesc că avem destul material cu dumneavoastră, oricum. O să mergem să filmăm câteva exponate, OK? îi făcu semn operatorului și se întoarseră.

Ceilalți oameni se plimbau cu tact prin galerie, în continuare. Mâna lui Simon se opri pe brațul ei. Sarah apăru lângă ea.

— Adu-i ceva de băut, spuse Simon. În biroul

ei. Și o conduse pe Saas într-acolo, în timp ce Sarah se grăbea să facă ce i se spusese. El o așază pe un scaun și îngenunche lângă ea.

— Rezistă, îi spuse.

— N-o să leșin. Crezuse însă că da, pentru câteva clipe. Aproape că-și dorise să se întâmple. Câteva secunde de uitare i-ar fi făcut bine.

— Cine e tipul?

— A fost iubitul meu. Cu ani în urmă.

Înțeleg. De ce nu m-ai lăsat să-l pocnesc? mormăi Simon. Doar nu mai ai încă vreun sentiment pentru bastardul ăsta, nu-i așa? Saas clătină din cap.

— N-ai idee cât de violent poate fi. Știe cum să bată pe cineva. Te-ar fi rănit.

Mâna lui, care o ținea de braț, se încorda.

— Tu ai pățit așa? întrebă el tensionat. Te-a rănit? Fizic vorbind?

Saas aprobă din cap. Simon șuieră printre dinți.

— Mi-aș dori să-l fi bătut, spuse el. Sarah intră cu un pahar de sherry.

— Poftim, spuse ea. Asta o să te înzdrăvenească.

— Mulțumesc”, spuse Saas, luând o înghițitură. Tu mai bine ai rămâne în galerie, Sarah. Una din noi trebuie să stea acolo printre cumpărături, să noteze vânzările.

— Vrei să stăm de vorbă? întrebă încet Simon când ea termină băutura.

— Nu. Nu acum. Încercă să-i zâmbească, ca să mai înmoaie refuzul. Eu chiar trebuie să mă întorc la treabă, spuse și se ridică în picioare.

Saas. Îi cuprinse umerii în mâinile lui mari. Nu te-aș răni. Niciodată. Știi asta, nu-i așa?

— Da, răspunse ea, privindu-l în Ochi. Da, Simon. Știu. Ridică ușor capul și-și lipi buzele de buzele lui, dar când el o trase mai aproape s-o sărute mai mult, se retrase. Trebuie să mă duc acolo.

— Și să-i înfrunți pe toți? Saas aprobă cu capul. N-avea să fie ușor, dar ce fusese mai rău se petrecuse deja și acum nu mai avea de ce să se teamă.

El o privi ca și cum voia să spună: Ești sigură? Aproape că-i citea cuvintele pe buze. Gura ei se strânse și ridică bărbia înainte.

— Toți sunt de partea ta, spuse el în cele din urmă. Să nu uiți asta.

Încercă, presupunând că era adevărat. Unii vizitatori, își dădu seama, plecaseră devreme. Unii nu voiau s-o întâlnească față în față și alții o priviră cu milă, stânjeniți sau ascunzându-și disperarea. Alții îi arătară simpatia lor, înțelegând situația și unul sau doi veniră la ea, spunându-i:

— Asta chiar c-a fost o calomniere. Ar trebui să-l dați în judecată pe ticălos.

Sau:

— Nu te necăji, Saas. Tipul e clar un sonat. Nimeni n-o să-l bage în seamă.

Omul din grupul Maori care condusesese grupul care îl scosese afară din galerie făcu o grimasă și își frecă încheieturile ușor julite.

— Nu voia să plece, îi spuse lui Simon. O ținea una și bună, dar l-am convins noi că-i mai bine să meargă acasă să se odihnească. Nu vă

faceți probleme, n-o să mai apară cu una cu două.

Simon rămase în galerie tot timpul, se convinse că ea mănă ceva la prânz și când, într-un târziu, închiseră, îi spuse lui Sarah să plece acasă că avea el grijă de Saas. Fusese cea mai lungă zi din viața ei. Își luă geanta din birou și, în mod mecanic, scoase cheile mașinii.

— Te conduc eu acasă, spuse Simon, iar ea era prea obosită și prea necăjită să mai protesteze. El închise galeria, luă locul șoferului în mașină și spuse: Spune-mi pe unde. N-am fost niciodată la tine acasă. Automat, îi explică. Când el opri, o întrebă:

— Ai ceva de mâncare sus?

— Nu știu. Nu mi-e foame. Mulțumesc că m-ai adus acasă. Ai fost foarte... drăguț. El clătină din cap și spuse:

— Vin cu tine. Privi cu o oarecare curiozitate prin apartamentul puțin mobilat, în care pe pereți avea o mică colecție de tablouri superbe, apoi niște scaune îmbrăcate în piele neagră, o carpetă din lână groasă, albă, pe un covor de culoarea

mangalului cu nuanțe de gri și câteva oglinzi mici, venețiene, aranjate pe o măsuță pentru cafea.

— Bucătăria? întrebă el și ea îi arătă cu mâna, apoi se duse în dormitor, își trânti geanta pe masa de toaletă, aruncă pantofii din picioare și se lăsă pe pat. Mocheta din plus verde era moale sub tălpile ei obosite. După câteva clipe, se întinse și puse capul pe pernă. Nu mai voia să se miște niciodată de acolo.

Avea ochii închiși, dar nu dormea când Simon intră și-și lipi buzele de obrazul ei.

— Saas? Saas deschise ochii.

— Ceva de mâncare, spuse el. Uite. Le puse pe toate pe o tavă. Niște supă și o salată, câteva felii de franzelă, probabil că scotocise prin frigider.

O privi cum mănâncă și apoi îi aduse o cafea.

— Și tu? întrebă ea. Ție nu ți-e foame?

— Am și eu în bucătărie.

— E foarte frumos din partea ta.

— Nu, Saas - Te iubesc.

Nu putu să facă nicio mișcare. Stătea cu

cafeaua în mână și se uita în ea și îi auzea respirația, cum stătea lângă ea cu o mână în buzunar, privind-o.

Spuse în continuare:

— Nu-i nimic dacă nu poți să-mi răspunzi în același fel. Dar voiam ca tu să știi.

Mâinile ei se încordară pe ceașcă și o puse jos, tremurând.

— Simon, spuse ea. Nu pot - sunt așa - Înghiți în sec și încercă din nou. Găsesc destul de greu de crezut asta, spuse pe un ton sec.

— De ce? Saas lăsa să-i scape un fel de râset nervos și riscă să arunce o privire spre el, găsind pe fața lui expresia pe care o bănuise.

— Tu mă iubești pe mine? spuse ea pe un ton puțin disprețuitor. Și ai dispărut fără un cuvânt șase luni de zile - mai mult, de fapt. Și te-ai întors așteptându-te s-o luăm de la capăt exact de unde ne-am oprit. Ce fel de dragoste este aceasta?

Expresia lui deveni mai severă. Deodată, se depărta de ea, cu amândouă mâinile în buzunare și se îndreptă spre fereastră, apoi veni înapoi.

— Una care te sperie, răspunse el. Dar m-am întors înapoi, nu-i așa?

— Care te sperie? făcu ochii mari. Pe tipe?

— Bea-ți cafeaua, spuse el. Se răcește.

— N-o vreau acum. Puse jos ceașca pe marginea măsuței de lângă pat. Despre ce vorbești? îl întrebă. Simon își încovoie umerii.

— Uite, spune că sunt un romantic dacă vrei, dar toată viața mea am crezut c-o să găsesc femeia de care să mă apropii, cu care să împart totul. Cineva care să nu mă îndepărteze din viața ei, de ea însăși. Care - care să întindă brațele spre mine. Care să mă primească în sufletul ei și să nu mă izgonească niciodată, care să vrea să fie cu mine totdeauna, pentru totdeauna. Să-și dorească același lucru din partea mea. Și atunci te-am întâlnit pe tine.

— Eu n-am fost niciodată așa, Simon, spuse ea îndurerată.

— Nu. Tu erai rece și distantă, sarcastică și hotărâtă să-mi închizi ușa în față. Erai opusul celei la care am visat mereu. Și tu erai tot ce-mi doream

mai mult pe lume.

— Eram? îl privi neîncrezătoare. El zâmbi șiret.

— Da, fir-ai să fii. Când am crezut că ești cu Colin, a fost aproape o ușurare, fiindcă mă excludea pe mine. OK, m-am gândit. A fost o greșeală, s-o las în pace. Dar tu țineai să vin cu tine la Sidney, nu acceptai un răspuns negativ și când ți-am spus să pozezi pentru mine dacă vin, deși știam că urăști ideea, mi-am închipuit că aveai tu un interes în asta, chiar dacă refuzai s-o admiți. Era totuși un sentiment reciproc, m-am gândit, în ciuda felului în care stăteai la o parte, din calea mea. Asta era probabil adevărat, se gândi Saas. Se păcălise pe ea însăși, dar nu-l înșelase pe Simon.

— Așa m-am gândit și dacă mă voiai așa de tare, continuă Simon, mi-ai fi oferit ocazia să te determin s-o și recunoști. Trase adânc aer în piept. Când a venit Colin, m-am temut. Dar a plecat din nou și nu te-a afectat deloc. Mi-am dat seama de asta. Dar atunci mi-a trebuit așa de mult

să ajung la tine! M-am tot gândit, așa n-o să meargă, nu suntem făcuți unul pentru celălalt, dar am continuat să mă dau cu capul de pereți fiindcă n-aveam ce face. Și, când am făcut dragoste, s-a întâmplat ca și cum toate barierele s-au prăbușit și tu erai exact cea pe care mi-o doream – și atunci s-a luminat de ziuă.

— Și am ridicat barierele la loc, recunosc Saas, cu o voce joasă.

— Da. Eram uluit, dar am crezut că aveam un as în mână. M-am gândit c-o să le lași din nou în jos când vezi tabloul.

— Fiindcă ai pictat ce ai văzut în spatele femeii care încercam să fiu.

— Femeia curajoasă care înfrunta lumea cu îndârjire, în ciuda fricii pe care o trăia înăuntrul ei, spuse el. Am crezut că tu o să vezi că eu am înțeles, că poți avea încredere în mine, chiar dacă nu aveai în nimeni altcineva. M-am gândit că știi că poți lăsa armura jos în prezența mea, să-mi dai voie să fiu aproape de tine și că nu te voi trăda. Și tu ai dat cu piciorul la șansa asta, ne-ai rănit pe

amândoi, insistând să vinzi tabloul, făcând pe femeia de afaceri până-n pânzele albe – nu puteam desluși pentru noi decât o viață în care eu tot încercam să ajung la tine și în care tu te luptai să mă ții de-o parte.

Avea dreptate, realiză Saas palidă. Se temuse prea tare să lase pe cineva să se apropie de sufletul ei.

— Și am fugit, continuă Simon, ca să fac un lucru la care mă gândisem de multe ori înainte – să fac ceva real. Ceva care să aibă o semnificație, ceva diferit. Am condus camioane în plin deșert, am făcut de mâncare, am ridicat corturi, am îngropat morți. Și încă multe alte... Respiră adânc. M-am gândit c-o să-mi demonstrez cât era de neimportantă dragostea mea pentru tine, pe scara suferințelor omenirii.

— Sper... că te-a ajutat, spuse Saas.

— M-a ajutat. Dar durerea n-a încetat. Am simțit-o, indiferent că eram sau nu cu tine. Nu pot scăpa de asta. Indiferent cât este sau nu de important raportat la întreaga omenire – pentru

mine, este.

— Din cauza asta te-ai întors?

— M-am întors fiindcă n-am putut sta de-o parte, spuse el simplu. Eu, te vreau pe tine, Saas. Acum și întotdeauna. Chiar dacă doare. Îndurerată Saas spuse:

— N-am vrut să-ți fac rău ție, Simon. Am aruncat numai cuvinte urâte în stânga și-n dreapta, fiindcă mă temeam prea tare.

— Să ai încredere în mine? Saas aprobă din cap.

— Sunt o persoană foarte neîncrezătoare. Nu m-ai întrebat despre - ce a spus Ray.

El se așează pe pat.

— Voia să zică tatăl tău vitreg, nu-i așa? Nu tatăl tău adevărat.

Saas dădu din cap, privind în jos, în altă direcție.

— Vezi tu - Nu trebuie să-mi spui.

— Dă-mi voie, spuse ea. Cred că - am nevoie s-o fac.

El întinse mâna și o apucă pe a ei.

— OK.

— N-a fost cu totul adevărat ce-a spus el, începu ea ezitând, cu ochii țintă la mâinile lor împreunate. Când a murit mama, băieții erau mari. Eu eram mică și când au plecat ei, tăticul – cum îi spuneam eu – era tot ce-mi mai rămăsese. Și eu eram tot ce avea el. Asta mi-a spus el.

— Și, evident, erați apropiați.

— Era mai mult un tată pentru mine, decât fusese tatăl meu adevărat. Și sunt sigură că mă iubea. Am crezut că era singurul om care avea s-o facă vreodată. Fiindcă eram așa un copil urât.

— N-ai fost niciodată urâtă! explodează Simon. Nu e cu puțință.

— În fine, credeam că sunt. Eram mereu tachinată din cauza părului meu și am fost un copil bolnăvicios, numai pielea și osul. Tăticul – tatăl meu vitreg – mă tachina și el, puțin. Îmi spunea Fată nostimă, dar zicea că pe el nu-l deranjează fiindcă eram legați într-un mod deosebit unul de altul.

— El te-a încurajat să crezi că erai urâtă, că

nimeni altcineva n-o să te mai iubească vreodată?

— Bănuiesc că da.

— Și tu l-ai crezut. Asta explică multe. Așa că erai cu totul dependentă de el și nu aveai propriul sistem de încredere în tine.

— Da. Și eram recunoscătoare. După toate, el nu era tatăl meu adevărat. Putea să mă dea la un internat sau așa ceva, să mă părăsească. Chiar de copil, am știut asta.

— Fiindcă așa spunea el?

— Nu-mi aduc aminte. Doar știam. De când am crescut, felul în care mă privea, felul în care mă atingea devenise cu totul altul. Am început să ignor asta, fiindcă îl iubeam și nu voiam să plec de acasă – unde m-aș fi putut duce? – și fiindcă nu voiam să cred că el făcea ceva rău. Nu îi spuneam ca să nu-l rănesc sau să-l supăr. Și eu... nu voiam să-i fac rău. M-am gândit că eu eram denaturată sau perversă ca să cred, să-mi închipui că avea alte intenții decât cele naturale, pornite din afecțiune. Așa îi spunea el. Eram foarte confuză. Și inocentă, în ciuda tuturor lucrurilor – a tot ce se

petrecea. Întotdeauna mă ținuse de-o parte de băieți, spunând că eram prea tânără și el voia să mă protejeze și când am plecat undeva, în cele din urmă, mi-a vorbit urât. Era convins că îmi găsisem un bărbat.

— Nu tu erai cea denaturată, spuse Simon.

— Știu. Numai atunci m-am simțit murdară. Măinile lui se strânseseră peste ale ei.

— Când s-a însurat din nou, am primit o invitație la nuntă. M-am gândit să mă duc, să vindec ruptura din mine, poate. Nu știu. Femeia era o persoană divorțată cu două fiice tinere, de unsprezece și treisprezece ani. M-am gândit săptămâni de zile, de dragul lor și am încercat s-o previn. Trebuia să fi știut. El îi spusese că eram geloasă pe el și că încercam să le fac necazuri. L-a crezut pe el.

— Și toate astea i le-ai spus lui Ray? întrebă el încet.

— Oh, da. I-am spus totul. N-am ținut secret nimic de Ray. I-am dat totul... tot din mine. Și când l-am părăsit, nu mai rămăsese nimic pentru

altcineva.

Deodată își strecură mâna afară din strânsoarea ei. Deschise ochii și îl văzu ducându-se la fereastră și trăgând draperia așa de brusc, încât crezu c-o să cadă cu suport cu tot.

— Ești furios pe mine! spuse ea.

— Încerc să nu fiu. Atunci o privi, cu ochii înlăcrimați. Te-ai trădat pe tine însăși! spuse el. Cu bastardul acela. De ce? Saas puse picioarele jos și se ridică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Simon! Aveam șaptesprezece ani! Și aveam nevoie de cineva! Ce știam?

— Da, spuse el cu un efort. Da. Dar - el! Cum ai putut?

— Bun, unde erai tu? țipă ea. În pat cu vreunul din modelele tale la New York, cu vreuna ca July sau vreo Lolita?

— Cum? izbucni Simon.

— Tu ești la fel! îl acuză Saas. Ca toți ceilalți!

— Ia ascultă-mă, doamnă! urlă el, venind înspre ea și Saas se dădu înapoi spre pat, în timp

ce ochii lui aruncau scânteii. Eu nu sunt ca tatăl tău vitreg și nicidecum ca prietenul tău, fostul, nesatisfăcut! Și ascultă-mă bine! Niciodată n-am făcut dragoste cu July! E abia un copil care încearcă să facă pe femeia, încearcă pe bărbați mai în vârstă ca mine. Și, crede-mă, cu mine e în siguranță! Fiindcă niciodată nu mi-a trecut prin cap s-o ating, chiar dacă părinții ei nu erau prieteni buni de-ai mei. Și despre modele care pozează – știi foarte bine ce fel de tablouri fac eu. Câte modele crezi c-am avut? Rar am nevoie de câte unul! Nici pentru tablouri darămite pentru altceva!

Saas se așeză pe pat, tremurând, cu mâinile pe față.

— Oh, Simon, îmi pare rău! șopti ea. N-am vrut să spun lucruri așa urâte. Ai dreptate. N-am putut avea o relație normală, ca între îndrăgostiți. Eu sunt denaturată. N-am făcut decât să te rănesc pe tine, să mă lupt cu tine și nu meriți asta! El căzu în genunchi pe podea în fața ei și îi luă mâinile într-ale lui.

— Saas, spune-mi un singur lucru. Mă iubești?

Saas întoarse capul în altă parte. N-avea dreptul să-l lege de ea. Dacă ar fi avut puterea să —, spună nu, să-l trimită departe, ca să găsească cu timpul pe altcineva mai prietenos, bun la suflet, mai sincer, cineva cu suflet deschis, natural, fără poverile care o apăsau pe ea.

— Saas! o scutură puțin de mâini. Mă iubești? O durea gâtul. Simțea cum îi dau lacrimile.

— Pleacă, șopti ea disperată. Simon, trebuie să pleci de lângă mine.

— Mă iubești? insistă el. O lacrimă încă foarte caldă îi căzu pe mână și el o șterse apoi o cuprinse pe după umeri.

— Spune-mi, Saas. Haide, spune-mi-o! Buimăcită, fără speranță, clătină din cap.

— La dracu', femeie! mormăi el, cu fața schimonosită într-o grimasă. Îmi spui adevărul? apoi o trase în brațele lui, după care o trânti înapoi în pat, sărutând-o din plin pe buzele calde,

pasionat, cu tot trupul peste al ei, peste cuvertura verde a patului. Ea încercă să se zbată la început, dar el nu o luă în seamă. Renunță și, în loc de asta, îl cuprinse cu mâinile pe după gât și îl sărută apăsător.

Câteva clipe mai târziu, el își desprinse buzele de pe buzele ei și spuse nesigur:

— Acum îmi spui? Saas oftă.

— Te iubesc - dar n-ar fi trebuit să mă faci s-o spun.

— De ce?

— Tu spui întotdeauna asta

„De ce?”-ca un copil de trei ani.

— Nu sunt un copil de trei ani, mormăi Simon. Și pot să ți-o dovedesc, dacă vrei.

Ea zâmbi puțin tristă și îl mângâie pe păr.

— Acum n-o să mai scapi niciodată de mine și ți-ar fi fost mult mai bine cu cineva mai bun, mai puțin încurcat cu atâtea și mai blând.

— Ce plictisitor, spuse Simon. Cred că amândoi am fost puțin încurcați și or să mai fie certuri și neînțelegeri până ne aranjăm treburile

cu noi înșine. Dar am nevoie de tine, Saas, și, după cum te-ai uitat la mine în după-amiaza asta, cu siguranță și tu ai nevoie de mine. Așa că suntem credincioși unul altuia, hm? ar fi bine să învățăm asta.

— Dacă ești sigur că asta vrei... spuse ea pe un ton îndoielnic.

— Știu cu siguranță că nu vreau să mai fiu în celălalt capăt al lumii, departe de tine! Mi-a fost cumplit de dor de tine, de temperamentul tău tăfnos, de asprimea ta, de încăpățânarea ta afurisită. În afară de asta, câte alte femei au un păr pentru care Tiziano ar fi ucis ca să-l poată picta? Știam c-o să-l tunzi imediat ce întorc spatele, adăugă el trist.

— Îl las iar să crească.

— Vrei? își frecă bărbia de părul ei, apoi pe tâmplă. Bun.

— Ai nevoie să te bărbierești, spuse Saas, plimbându-și un deget pe fața lui. Îi zâmbi din nou, mai puțin tristă. Dar nu așa de rău cum erai când te-am văzut prima oară.

— Să mă duc acum? Ai o lamă? Saas clătină din cap.

— Nu, nu pleca acum. Nu încă. El spuse:

— Crezi c-o să rezisti să locuiești cu mine? Fiindcă vreau să mă însor cu tine. Știi asta, o preveni el. Ea îi răspunse:

— Îți lași șosetele sub pat, nu speli niciodată vasele, dacă nu te pune cineva, mă ignori în timp ce lucrezi, doar mai țipi la mine dacă vreau să îți dau ceva să mănânci - Și tu mă înghiontești dacă nu-mi pun o cămașă curată în fiecare zi, plătești toate chitanțele și te porți frumos cu clienții - bănuiesc c-o să păstrezi galeria?

— Cred că da. Mă ajută să vând lucrările tale. Parcă-am fi un cuplu căsătorit de ani și ani, spuse Saas visătoare.

— Sună nemaipomenit, insistă Simon încântat. Nu-i așa? își lipi buzele de ale ei, depărtându-i-le delicat, îi cuprinse în mână un sân și începu s-o mângâie.

— Sună, începu Saas, cu o voce oarecum nedeslușită, printre sărutări, ca Raiul pe pământ.

SFÂRȘIT